

Lý Mỹ Hà, Cô Gái Tài Ba

Contents

Lý Mỹ Hà, Cô Gái Tài Ba	2
1. Chương 1: Gia Thế	2
2. Chương 2: Cuộc Thi Toán Tại Trường Nhất Lâm	4
3. Chương 3: Cùng Giải Với Hấn?	7
4. Chương 4: Dự Tiệc Đối Tác?	9
5. Chương 5: Buổi Dự Tiệc Mà Như Bị Giam Tù	12
6. Chương 6: Biển Cỏ (1)	14
7. Chương 7: Biển Cỏ (2)	16
8. Chương 8: Biển Cỏ (3)	18
9. Chương 9: Hạnh Phúc Tan Vỡ	21
10. Chương 10: Cuộc Sống Mới	23
11. Chương 11: Học Tại Nhất Lâm?	25
12. Chương 12: Buổi Học Đầu Tiên	28
13. Chương 13: Vào Đội Toán Là Một Rắc Rối	30
14. Chương 14: Nhất Hải Trở Lại Học	32
15. Chương 15: Đấu Bóng Rổ- Kết Quả Đáng Ngạc Nhiên	35
16. Chương 16: Hành Hạ (1)	37
17. Chương 17: Hành Hạ (2)	40
18. Chương 18: Chuẩn Bị Đi Chơi	42
19. Chương 19: Đi Chơi	44
20. Chương 20: Đại Chiến Mồm Trên Hồ	47
21. Chương 21: Tiệc Lầu	49
22. Chương 22: Sắp Sinh Nhật Hấn?	52
23. Chương 23: Tôi Thắng Anh Cho Tôi Về Nhà	54
24. Chương 24: Cuộc Thi Hát	57
25. Chương 25: Giải Nhất - Chuẩn Bị Cho Chuyến Thăm Nhà	59
26. Chương 26: Thăm Nhà	62
27. Chương 27.	64
28. Chương 28...	66
29. Chương 29: Từ Nay Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô Ấy	68
30. Chương 30: Quan Tâm	70
31. Chương 31: Cảm Giác Khó Chịu	72
32. Chương 32: Không Muốn Thân Với Hấn Như Trước	74
33. Chương 33: Lần Đầu Tiên Hotboy Xem Phim Tình Cảm	77
34. Chương 34: Sẽ Cho Nó Thêm Thời Gian	79
35. Chương 35: Có Phải Là Ghen?	82
36. Chương 36: Người Chủ Mưa Là Nhỏ?	84
37. Chương 37: Giả Vờ Thân Mật?	87
38. Chương 38: Cạnh Tranh Công Bằng	89
39. Chương 39: Âm Mưu Không Thành	91
40. Chương 40: Cảm Giác Mạnh - Sự Thật	94

41. Chương 41: Dấu Vết	97
42. Chương 42: Giải Cứu (1)	99
43. Chương 43: Giải Cứu (2)	101
44. Chương 44: Dương Ngọc Mễ Là Con Gái Dương Quân Minh?	103
45. Chương 45: Thăm Mộ	106
46. Chương 46: Hãy Giữ Thật Chặt Người Con Yêu!	108
47. Chương 47: Tổ Tình...	110
48. Chương 48: Những Phút Giây Hạnh Phúc	113
49. Chương 49: Từ Biệt...	115
50. Chương 50: Xét Xử	117
51. Chương 51: Đảo Islands	119
52. Chương 52: Những Bức Ảnh Kỳ Lạ	122
53. Chương 53: Trời Giúp	124
54. Chương 54: Sự Trả Thù Của Con Gái Quỷ Dữ	126
55. Chương 55: Hiểu Nhầm - Tình Bạn Rạn Nứt	128
56. Chương 56: Lầy Lòng	131
57. Chương 57: Một Năm Sau - Bất Ngờ	133
58. Chương 58: Vạch Mặt	135
59. Chương 59 [the End] : Hạnh Phúc Ngọt Ngào!	137
60. Chương Ngoại Truyện 1	139
61. Chương Ngoại Truyện 2	142

Lý Mỹ Hà, Cô Gái Tài Ba

Giới thiệu

một cô gái học giỏi giàu có nhưng gia đình bị đổ oan, phá sản- lý mỹ hà. Cô phải tìm cách làm cho đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-my-ha-co-gai-tai-ba>

1. Chương 1; Gia Thế

Mình mới viết lần đầu mong mọi người nhận xét và đừng bỏ truyện nha vì truyện cũng nd là về nhà hần ở nhưng k phải là nó nghèo đâu! Chỉ là có vấn đề khiến nhà nó gặp biến cố thôi. Mình sẽ đăng tối đa là 3 chương, hôm nào chỉ một hoặc hai chương thì do nhà mình bận, các bạn thông cảm!

Keet...cách. Cánh cửa ô tô mở ra, một người đàn ông thanh lịch bước xuống chiếc xe. Ông- Trương Mạnh Dũng, chủ tịch công ti đá quý white&black nổi tiếng của Đài Loan. Hiện giờ ông đang trên đường đi bàn giao với chủ tịch Lý Hải Hoàng của công ti thời trang Style về mẫu sản phẩm mới tại công ti của nhà họ Lý.

Cánh cửa thang máy mở ra, một cô thư kí chừng 25 tuổi ra tiếp đón ông, dẫn ông tới phòng họp. Lý Hải Hoàng bước tới, hai người bắt tay nhau:

- Chào Trương chủ tịch, rất hân hạnh đc gặp ông!
- Chào Lý chủ tịch, chúng ta bắt đầu chứ?
- Đc

*tại biệt thự họ Lý:

- Tiểu thư, người có muốn ra ngoài chút k?- bà quản gia hỏi nó.
- K ạ, cháu đang học bài mà!
- Vậy ta đi đây!

Bà quản gia bước xuống nhà, dặn người hầu rằng ông chủ trưa nay k ăn cơm nhà xong rồi bước ra vườn nghỉ ngơi. Bà năm nay đã 70 tuổi rồi nhưng luôn làm tốt công việc của mình.

- Tiểu thư vẫn vậy, học giỏi nhất lớp nhưng lúc nào cũng tìm tòi học hỏi!

Bà coi nó như cháu gái mình vậy, bà luôn mong sau này nó sẽ lấy đc một người tốt. Nó vừa xinh đẹp, lại ngoan hiền, đương nhiên sau này sẽ k thiếu j người mến nó. Nhưng cái người chỉ suốt ngày học và học như nó thì yêu đương nổi j! Nhưng bà vẫn mong nó tìm đc người tâm đầu ý hợp. Nó cũng coi bà như người một nhà, yêu thương bà như bà ruột vậy.

Trên bầu trời, những đám mây nhìn nhau mỉm cười, chúng ngưỡng mộ nó khi có 1 người yêu thương nó như vậy. Chúng cũng mong ước nguyện của bà lão sẽ thành sự thật!(Bà tốt wa)

* tại trường Nhất Lâm:

Haha... tiếng cười đùa của bọn hs nhà giàu mất nét(bọn láo toét)

- Bắt con nhỏ học bổng nó lại đây cho tao!- Dương Ngọc Mỹ, con gái chủ tịch công ti điện ảnh(mẹ nhỏ là chủ tịch, ba nhỏ mất)
- Lột áo nó đi.. haha.(lũ mất dạy)
- Dừng lại, đủ rồi đấy!- Nhất Nam nói (tuyệt)
- OKOK... chơi đã rồi giải tán đê!- nói rồi đám đông giải tán

Anh chỉ biết lắc đầu nhìn theo, anh chỉ là hội phó hội hs, còn hấn là hội trưởng nhưng lại bày ra cái trò bắt nạt này. Anh bực dọc tiến tới chỗ hấn:

- Quân, cậu k thấy trò này đủ rồi hay sao?
- haha... chưa ai trong đám bị bắt nạt làm tớ thấy thú vị, chưa đủ!- Hấn nói mà như đang chọc tức anh vậy. Hấn biết anh k thích nhưng cứ kệ. Anh thở dài, biết làm sao với hấn bây jò?(*t/g: đập cho hấn 1 trận* anh: chịu)

* tại biệt thự họ Lý:

Keet... cạch. Chiếc xe ô tô mở ra, một cô gái chạy nhanh vào trong biệt thự. Cô hét toáng lên:

- Mỹ Hà, mình tới rồi đây!
- Cậu nên vặn nhỏ volume xuống- Nó cau mặt cắn nhần
- Cậu đi shopping vs mình đi!- mặc kệ nó, cô vẫn rủ.

Nó lườm cô một cái rồi trả lời:

- Mình đang học bài!(lại học)

- Kệ đi, chơi một chút- nói rồi kéo nó đi luôn.(*t/g em chịu chị đẩy ngọc!* Cô: kệ tui)

Haiz... nó thờ dài, cô công chúa này toàn làm đom không à! Mặc dù cô có chơi một tuần cũng chả học đót đi tí nào!

2. Chương 2: Cuộc Thi Toán Tại Trường Nhất Lâm

mình xin lỗi nha vì mình đăng tới 2 chap 1 lặn. Mà chắc mình chỉ viết dc 1 chap thôi, chủ nhật 2, 3 chap. Cảm ơn!

*tại cửa hàng shopping:

Mỹ Hà và Ngọc Mai đang bước vào bên trong. Nó thì chán nản còn cô thì vui như tết, cười tươi như hoa. Cô biết nó chẳng mấy khi để ý tới việc làm đẹp nhưng xinh như nó k làm đẹp thì quá là uổng. Cô dẫn nó tới shop váy xòe hiệu Versace nổi tiếng. Nó nhìn chiếc váy và hỏi:

- Hiệu j vậy? (*t/g: trời chị k biết ư?* nó: kệ tui)

Cô tròn xoe mắt nhìn nó:

- Cậu k biết ư, hãng này nổi tiếng lắm đó! Hay cậu đùa mình?

- Không mình k biết, cậu biết mình ít xem mà!

- Ặc, con gái chủ tịch công ti thời trang k biết có những hãng gì! Đây là hãng Versace đây bà nội!

- Đẹp!

- CÁI gì?, đẹp thôi á? Hãng này được snsđ chọn trong mv lion heart mà cậu chỉ khen đẹp thôi ư? Phải nói là quá đẹp!

- Ừ thì quá đẹp!

- Thôi k nói chuyện này nữa! Cậu thử cái này đi!

Cô đưa cho nó một chiếc váy màu tím, tay tới gần khuỷu, đường ren hoa mỏng và điểm nhấn là một chiếc nơ to màu đen trước eo.(đẹp quá). Nó cầm chiếc váy bước vào phòng thử đồ. Cô chọn cho mình một chiếc váy buộc dây nơ lên cổ, màu hồng nhạt rồi bước vào trong.

Sau 20 phút, cô bước ra cùng nó. Cô hét toáng lên:

- Trời thiên sứ! Cậu quá đẹp luôn!

Tiếng hét của cô làm nó giật mình, mọi ánh mắt dồn hết về phía nó'ồ ồ...", mọi người ngây ngất trước vẻ đẹp của nó.(tiên giáng trần). Nó đỏ mặt ngại ngùng, nói lí nhí nhưng đủ để cô nghe thấy:

- Cậu thật là... cậu nên vận nhỏ volume xuống!

Cô nhìn nó mỉm cười, trông nó ngại kìa! Cô quay sang cô phục vụ đang ngẩn ngơ trước hai người đẹp vì Ngọc Mai cũng rất là xinh:

- Chị ơi em lấy hai cái này!

Cô và nó ra tính tiền và trở về nhà. Chợt nó nhớ đến kì thi toán ngày mai tại trường Nhất Lâm. Hừ ngó trường đáng ghét! Nó nghe nói đỗ đạt ở đây rất khó khăn vì bọn hs trường này thường bắt nạt các học sinh đến thi để họ bỏ thi nên trường này luôn đạt tốt do trò xấu đó. Nó đang rất muốn xem bọn họ sẽ làm j!

* tại trường Nhất Lâm:

Anh bước tới phòng hội trường, mở cửa và tiến lại chỗ hán:

- Có danh sách phòng thi cho ngày mai rồi, cậu xem qua đi!
- Đằng nào cũng không có người thi chuẩn bị làm gì(đồ đều...phì*nhỏ bọt*)
- Mình nghĩ cậu nên dừng trò đó lại!
- Mặc kệ mình đi, đc k?

Anh lắc đầu:

- Kệ cậu!
-

* sáng hôm sau tại biệt thự họ Lý:

- Bà ơi cháu đi đây, ba mẹ con đi đây!- nó chào mọi người
- Ủ đi thi tốt nha!(*t/g: thi tốt nha* nó: thanks)
- Vâng ạ!

Nó bước lên chiếc xe của Ngọc Mai, hai người đến trường Nhất Lâm. Nó và cô còn trao đổi lại bài tập trên xe nữa.

Keet... cách, nó cùng cô bước xuống xe, tiến vào bên trong. Hai người bước vào trước ánh mắt hăm gái của bọn con trai và gato của bọn con gái trường Nhất Lâm. Ngọc Mai nhìn mấy nhỏ đánh đá mà ghét, k thêm quan tâm tới bọn chúng nữa. Nhất Nam bước ra bắt tay vs nó và cô:

- Chào hai bạn, trường Sky đúng chứ?
- Chào cậu, nhìn cậu có vẻ k bất lịch sự như họ!
- À thay mặt họ mình xin lỗi bạn.
- Ừm.

Nó và cô bước vào trong phòng chờ. Nó nhìn xung quanh, trường thì đẹp mà người thì tệ, họa lắm mới có một người tốt như Nhất Nam. Chợt... ‘bốp’, một tiếng tát vang lên cùng tiếng khóc lóc van xin. Nó và cô tới xem, ở dưới đất là một cô gái bị đẩy ngã đang nc mắt dài ngắn và một nhỏ đang mắng xối xả vào cô gái đó:

- Mà có biết mà vừa đụng vào tao k hả?- Dương ngọc Mễ quát.(đúng là nhà giàu mất nét)
- Huhu tớ xin lỗi, tớ đang vội.

Nhỏ vẫn k tha, đang định tát cô gái kia thì chợt nó tóm lấy tay nhỏ rồi hất ra. Nhỏ nhìn nó nảy lửa:

- Mà đang làm cái trò gì vậy hả? Học trường Sky tới đây k biết đâu là việc k nên xen vào à?
- Cha mẹ cô chắc cũng vô giáo dục nên con mới di truyền bản tính vgd này!- nó nói mỉa.
- Mà... Mà dám!

- Cô nên xem lại mình.- nó đỡ cô gái kia dậy, cô ấy cảm ơn rồi rít. Toan bước đi thì nó bị nắm tóc giật lại:
- Đây thì xía mũi vào việc của tao này!
- Haha... tấn nó đê- hs (đồ khôn kiếp)

Nhất Nam thấy có lộn xộn, vội bước tới gần thì chợt nhận ra nó và Ngọc Mai đang bị ăn hiếp. Anh quát lớn:

- Dừng lại!

Mọi hoạt động dừng hết, anh đỡ hai người ra chỗ khác và cảnh cáo lũ hs kia. Ra đến ghế đá, Ngọc Mai bức xúc nói:

- Chết tiệt, Mỹ Hà cậu không sao chứ? Cảm ơn anh nha!

- Không có gì!

Ở hành lang, một nụ cười nhếch lên. Mỹ Hà ư, cô ta rất thú vị! Thú vị ư? Để xem cô sẽ làm những gì!(anh này có vẻ thích tính chị ấy rồi!)

Hắn tiến lại gần chỗ đám lộn xộn, nói nhỏ vào tai một tên nào đó, tên đó nhếch môi cười. Tên đó là Minh, ham chơi, hám gái nhất trường. Minh gật đầu rồi bỏ đi đâu đó. Hắn cười gian xảo khiến mọi người lạng sống lưng.

Nó ngồi cùng cô trò chuyện vs anh.

- Mà anh tên gì tôi chưa biết?

- Tôi tên Nhất Nam!

- À, còn tôi là Ngọc Mai và đây là Mỹ Hà

- Vừa rồi tôi thấy cô gọi cô ấy rồi!

- ỪM không phải xúc phạm nhưng hs trường này toàn người vô giáo dục.- nó nói.

- Xin lỗi các bạn! Tôi cũng còn cảm thấy vậy nữa là.

- Haiz... may là chúng tôi quen người tốt, là anh đó!

- Haha..

Chẳng mấy chốc họ đã thân nhau. Cô thấy hơi đói nên anh đã dẫn 2 người tới căng tin trường để ăn. Nó cảm thấy hơi buồn đi vệ sinh, hỏi đường tới nhà vệ sinh và đi một mình. Nó vừa đi vừa ngân nga:

” manyage naega gandamyeon nega dagagandammyeon

neon eotteoke sanggangakhalkka yonggi nael su eopgo

.....”

- if (taeyeon sns)

Nó bước vào nhà vệ sinh, sau khi đi vệ sinh, đang rửa tay, nó chợt thấy có tiếng động phía sau. Quay lại, tên Minh đang đứng đó cười cợt cùng với mấy tên khác:

- Cô em xinh quá! Đi chơi vs tụi anh không?

- Mấy người là ai, làm j?- nó đã hiểu ý mấy tên này, vụt chạy ra ngoài nhưng bị giữ lại. Nó hét:

- Tránh ra!

Tại căng tin, Ngọc Mai và Nhất Nam đợi lâu nên lo lắng đi tìm. Đến gần nhà vệ sinh chợt nghe tiếng nó:” biến đi đồ tồi”. Nhất Nam tức giận đập cửa xông vào. Tên Minh cùng đồng bọn hoảng sợ.

- Nói mau, ai sai mấy người- Anh gắt lên.

- K tụi em...

- Dừng có chối, Quân phải không?

- không phải...

- Cậu muốn chết phải không?

- Dạ là anh quân ạ!

- Cút.

Tên mình chạy mất dép. Anh tức giận nghĩ tới hấn. Nó điên lên, Quân? Là tên nào?

- Quân là ai?- nó hét.

-

- Anh đưa tôi đi gặp tên đó!

Anh nhìn nó, dẫn nó về căng tin. Chợt nó nghe tiếng nói:

- Anh, thất bại rồi- tên Minh.

- Đi đc rồi đấy.

Nó tức giận, hấn là cái tên hại nó sao? ĐC lắm.

“bốp”... nó tát hấn, không khí im lặng nghẹt thở.

- Đồ khốn nạn, anh coi thường cuộc sống người khác vậy sao?

- Cô cá tính và gan to lắm khi tát tôi.

Nó không nhịn dc nữa, quá lắm rồi:

- Loại người như anh tôi ghê tởm. Thích để tôi bỏ thi chứ gì? đừng có mơ!

Nói rồi nó cùng cô bỏ đi, nó chửi thề cô chưa hả dạ nhưng nó bảo đi nên cô nhịn. Hấn nắm tay chặt: “cô giỏi lắm Mỹ HÀ!”

3. Chương 3: Cùng Giải Với Hấn?

Mọi người ơi mình đang lưu bản nháp chẳng biết sao lại đăng, từ nay mình sẽ cẩn thận hơn!

Rầm... bụp. Ngọc Mai tức giận đá cái thùng rác gần đây. Bực cả mình, tự dưng ai lại sinh ra cái trường chết tiệt này chứ? Thi học sinh giỏi toán mà như thế này ư? Nó nhìn cô, nó tức lắm chứ nhưng tốt nhất là nên ra ghế đá ngồi cho lành, chứ ở đây không khéo tức quá bỏ về nhà ấy chứ.

Nhất Nam lôi hấn lên phòng hội học sinh, anh kéo hấn bằng sự tức giận của mình nên hấn cảm giác như anh đang thiêu đốt cái trường học này.

- Cậu bị cái gì vậy, trông mặt cậu khiếp quá!- hấn cần nhần.

- Khiếp cái đầu cậu, cậu không thấy hành động của cậu còn ghê hơn à?

- À... hihhi

- Cậu điên hay sao mà đi hại đời con gái nhà người ta?

- Thì có sao đâu! Tổ chỉ dọa cho cô ta biết điều thôi.

- Cậu... trời ơi điên mất thôi!

- Haiz... đc rồi, giờ tớ sẽ để cô ta tự do cho cậu bớt điên được chưa?

- Ừ cậu mà không giữ lời thì chết với tớ!

Haiz... đợi dài cổ mà chưa tới giờ thi. Nó và cô ngồi chán chê. Nó chợt nghĩ tới Nhất Nam, sao anh lại bảo vệ hấn như vậy? Hấn là ai mà mọi người phải sợ như thế? Nó càng ngày càng ghét cái ngôi trường này.

“ Reng reng”... chà, cuối cùng cũng tới giờ vào thi. Nó vui vẻ trở lại rồi nên có tâm trạng mà thi. Cô cùng nó bước vào tìm phòng. Haiz, hai người khác phòng rồi nhưng thôi kệ.

- Mỹ Hà, thi tốt nha!

- Ủ, cậu cũng vậy!

Nó ngồi vào bàn của mình, đảo mắt qua một lượt... hần... cái tên khốn kiếp đó cũng thi học sinh giỏi toán ư? Chết tiệt, lại làm tâm trạng nó tồi tệ rồi! Được, để ta xem người học thế nào!

Bài thi đc bắt đầu, nó nhìn đề thử phào nhẹ nhõm, có bốn câu thôi, bớt tốn thời gian. Người ta có bốn câu mà nó làm hết bốn câu rưỡi lận. Vậy mà trước khi đi thi nó cứ lo lắng. Đang nghĩ tay suy nghĩ nốt phần còn lại, nó chợt quay ra chỗ hần. Trông mặt thì sáng sủa nhưng tâm hồn thì đều không chịu được!

Lúc nó làm bài, hần cũng có quay qua chỗ nó, hần nghĩ chẳng biết nó học thế nào nhưng thấy cảm cúỉ lảm. Hần nghĩ một cái con người mảnh khảnh, ừ thì cũng xinh đẹp như nó sao đánh đá thể nhĩ, trước nay chưa ai dám làm vậy với hần. (*t/g: ông bị đui à mà bảo ừ thì cũng xinh đẹp?*hần: tôi cứ nói thế đấy làm gì đc nào!*t/g:hừ...) Rồi hần quay lại làm bài.

“reng reng”... Đã đến giờ nộp bài, nó lườm hần sắc lẹm rồi bước đi. Hần tức nó nỗ đom đóm mắt. Nó gặp cô ngoài cửa, cô làm hết 3 câu, như vậy cũng rất là giỏi. Sau khi xem qua đáp án của nhau, họ ra về. Nó và cô một lữ sau buổi sáng hôm nay. Rõ là khốn kiếp, tự dưng không đâu gặp chuyện đáng ghét, nhất là nó.

Nó và cô chia tay nhau trước cổng nhà nó. Bước xuống xe, bà quản gia đã cùng ba mẹ nó đứng chào đón nó. Mẹ nó ân cần:

- Làm bài tốt chứ con yêu?

Nó ôm từng người và trả lời:

- Tốt ạ!

- Ủ vậy thì tốt rồi!- ba nó nói.

- Được rồi vào ăn cơm thôi- bà quản gia.

Bữa cơm vui vẻ được diễn ra, nó vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ với cả nhà nhưng dẫu nhem chuyện ngày hôm nay. Nó vẫn còn chút tình người, nếu ba nó biết nó gặp chuyện như vậy chắc sẽ bầm hần ra mắt, dù sao giờ tâm trạng nó cũng đang vui.

À mọi người cho mình giới thiệu hết gia thế của Mai và Nam nha:

Mai- con nhà thiết kế thời trang nổi tiếng, gđ kinh doanh váy cưới do chính ba mẹ cô thiết kế.

Nam- con chủ tịch công ti mỹ phẩm.

* Sáng hôm sau tại biệt thự nhà họ lý:

“Cộc cộc”... bà quản gia gõ cửa phòng nó. Nó đang mặc quần áo đồng phục để chuẩn bị đến trường.

- Cháu xuống nhà ăn sáng đi!

- Vâng ạ- nó mỉm cười.

Sau khi ăn sáng xong, nó được anh tài xế đưa đi học. Nó gặp Ngọc Mai ở cổng, hai người cùng nhau bước vào trường. Nó và cô lên lớp thì mọi người đều xúm lại hỏi han:

- Các cậu.... có thi không đấy?- Dương hỏi rụt rè, cô không biết họ có thi nổi ở cái trường đấy không.

Nó nhìn Dương một lúc thật lâu làm cả lớp tò mò rồi phán một câu:

- Có!

“rầm” mọi người té ghế, ặc, tưởng nó báo thông tin gì đó làm người ta tò mò muốn chết rồi cuối cùng phán “có”. Cả lớp nhìn hai người với ánh mắt kì quặc, không bị bọn học sinh ở đó bắt nạt ư?

Ngọc Mai nhìn ánh mắt của mọi người cũng đã đoán được suy nghĩ của họ, cô nói luôn:

- Có bị bắt nạt nhưng ở lì không bỏ thi!
- Họ bắt nạt “kém” hay sao mà hai cậu “lì”?
- Kém cái khi mốc, cậu biết chúng nó làm gì Mỹ Hà không?
- Sao?

Cô kể hết diễn biến mọi chuyện, đương nhiên là vẫn giữ cho nó trong trắng, có thể diện. Mọi người ngạc nhiên, mấy thằng con trai trong lớp tức hộc máu, dám đụng vào tiểu thư trong lòng bọn nó, muốn chết à? (OA, chị nhiều người thích thế)

Chợt tiếng chuông thông báo tiết vào lớp, chắc thông báo kết quả thi, chấm điểm nhanh thật. Cô giáo chủ nhiệm bước vào, cô mỉm cười rất tươi, chắc là kết quả tốt lắm.

- Mỹ Hà, em thấy mình làm bài thế nào?- cả lớp ngáy ngồ nhìn nhau khi cô hỏi như thế, vậy là chưa có điểm à?
- Dạ thưa cô tốt ạ!
- Ủ, Ngọc Mai thì sao?
- Dạ, kém Mỹ Hà một câu ạ!
- Ừm. Bạn Ngọc Mai lớp ta được giải nhì môn toán... Còn Mỹ Hà giải nhất, cùng giải với Trương Mạnh Quân trường Nhất Lâm.

“rầm”... Ngọc Mai sững sốt đờ nó dậy:

- Cậu sao vậy, giải nhất quen rồi sao hôm nay lại xúc động tới mức ngã ghế thế này?
- Xúc động cái gì, tên Quân chết tiết, cái tên khốn hại tớ đồng giải với tớ kia kìa!

Cô, cả lớp giờ mới nhận ra, ai cũng vô cùng ngạc nhiên, người mất dạy như hấn mà được giải á? Cô chủ nhiệm thì ngẩn tò te chẳng hiểu gì. Haiz... đời lắm chuyện khó lường quá!

* tại trường Nhất Lâm:

- Cái gì, tớ đồng giải với cô ta ư?- Hấn ngạc nhiên.
- Ồ, Lý Mỹ Hà không tầm thường đâu, hihi, ai bảo cậu chọc cô ấy làm gì!- anh trả lời
- Im đi!

“Cô ta học giỏi vậy sao? Lý Mỹ Hà, mình có nghe ba mình nói cái tên này, là con gái đối tác ba mình thì phải. Chết tiết, nếu thế thì không làm gì cô ta được, ba sẽ giết mình nếu xảy ra chuyện gì với bên đối tác. Tức quá!” Hấn vô đầu bút tai, kiểu này chắc tức chết mất thôi! (*t/g: ai bảo sống đều cơ, quả báo!* hấn: thích chết à?*t/g: ờ, đánh nhau không?* hấn: cô không phải con gái!)

4. Chương 4: Dự Tiệc Đối Tác?

* trưa hôm ấy:

Nó ra về với tâm trạng nặng trĩu như đeo đá, tức giận vô cùng khi phải đồng giải với cái tên chết tiết đó. Nó uể oải dùng bữa trưa với ánh mắt thất lạc của mọi người, mẹ nó hỏi nó khi đã dùng xong bữa:

- Hôm nay con sao vậy? Ăn trưa không vui vẻ như mọi hôm!
- À không có gì đâu ạ, chỉ là đi thi về hơi mệt thôi! - nó chối bay biến.

- Ừm, phải giữ sức khỏe, mệt thì nghỉ ngơi! Mà cuộc thi sao rồi con?
- À con đồng giải nhất với trường bạn ạ!
- Ồ, trường bạn cũng có nhiều người tài năng đấy!
- Vâng ạ!

Nó xin phép ra ngoài vườn hít thở không khí, hiện giờ nó đang thiếu ôxi. Nó ngồi trên chiếc xích đu ngoài vườn, gió lùa vào tóc nó bay phất phới. Hiện giờ nó đang mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, lại ngồi trên chiếc xích đu trắng quần hoa trông nó không khác một nàng tiên.(nếu em là con trai em yêu chị luôn)

Nó đang nghĩ ngơi vắn vợ thì chuông điện thoại reo. Nó bắt máy, là Ngọc Mai, không biết cô bạn lém lỉnh này có việc gì đây?

- A lô, Mỹ Hà, cậu đi xem buổi hòa nhạc của snsđ với mình không?
- Snsđ hả, ừm, mình đi, bao giờ vậy?
- Chiều nay được nghỉ, tụi mình đi luôn!
- Ừ, bye.
- Bye!

Nó mỉm cười, có thể thư giãn đầu óc được rồi. Nhất là khi được nghe nhóm nhạc mà mình yêu thích. Nó vào nhà chuẩn bị ngủ trưa, phải nghỉ ngơi đã. Chợt mẹ nó gọi:

- Mỹ Hà, tối nay cả nhà chúng ta sẽ đi dự tiệc với đối tác làm ăn, chiều nay con chuẩn bị đi.
- Vâng thưa mẹ! Con đi nghỉ trưa đây!
- Ừ.

Nó lên phòng, nói về căn phòng của nó một chút nha! Phòng nó gọn gàng, ngăn nắp. Tông màu chủ yếu là hồng nhạt, điểm thêm một ít sơn trắng và xanh nước biển nhạt, đèn ngủ màu vàng nhẹ, ga và gối giường màu xanh lá nhạt, bàn học màu gỗ nâu cam và đầu giường treo một chiếc ảnh của nó trong lần đi biển với bộ váy xanh lá cây nhạt cùng mũ vành to màu hồng. Nếu bất cứ ai nhìn bức ảnh này sẽ đều cho rằng nó là một “Thúy Kiều” thứ hai, một tuyệt sắc giai nhân. Nó bước lại gần chiếc giường của mình, chuẩn bị cho giấc ngủ trưa của mình.

* tại biệt thự họ Trương:

Căn biệt thự hoành tráng với bể cá vàng ở góc sân, căn nhà bốn tầng to khổng lồ với hàng chục căn phòng. Phía sau vườn là một chiếc bể bơi lớn với năm chiếc dù để nằm nghỉ ngơi chia đều quanh hồ. Hấn đang bơi dưới hồ, thân hình của chàng trai 17 tuổi làm bao cô giúp việc mê mẩn. Mái tóc ướt được hất lên lộ khuôn mặt sáng lạn(*t/g: hôm nay mới biết ông anh đẹp trai đấy!*hấn: đương nhiên* t/g: nhưng mà tâm hồn thì đen tối chỉ muốn lấy búa đập cho một trận!*hấn: cái gì hả@@...“tức lòi ruột”)

Hấn khoác chiếc áo vào, ngồi xuống chiếc dù xanh và lấy điện thoại gọi cho ba hấn, vừa rồi ba hấn gọi nhờ cho hấn, chắc là có việc gì quan trọng.

- A lô ba ạ, có việc gì vậy?(khiếp sao giờ ngoan thế, giả tạo....ợ)
- Ừm, tối nay con cùng ba mẹ đi gặp đối tác bên công ti thời trang Style, chuẩn bị đi đấy!
- được ạ.

Hừm, khi không lại phải đi linh tinh. Haiz... gọi Nhất Nam xem có trò gì hay không!

- Quân hả, có gì không vậy?- anh hỏi.
- Cậu tối nay đi dự tiệc với mình, giờ đang đâu vậy?
- Nhà sách thành phố!

- Ok, mình sẽ tới đó ngay!(ừm, chăm học thể còn đỡ ghét)

- * tại biệt thự họ Hoàng:

Mỹ Hà đã dậy từ sớm, bây giờ là 1h30 chiều nó đang trên đường đến nhà họ Hoàng. Nó bước vào biệt thự, người giúp việc ra chào nó. Nó hỏi người giúp việc xem cô đầu nhưng giờ cô vẫn còn nướng "buổi trưa". Nó thở dài, cô thật hết chịu nổi, nó mang loa lên phòng cô, hét lên:

- Lợn ơi dậy đi!

Cô giật mình phốc thẳng dậy, khi tỉnh táo rồi lườm nó một cái rồi hậm hực đi thay quần áo.

- Đi thôi!

- Oáp... mình buồn ngủ!(Chị lợn quá đấy!)

- Vậy thì cậu ở nhà đi!

- Không mình muốn xem snsđ hát.

Cô đi xe của nó đến buổi hòa nhạc. Thật là, cô tiểu thư này buồn cười quá cơ! Buổi hòa nhạc bắt đầu lúc hai giờ, nó và cô tới nơi lúc 1h45, vậy là vẫn còn kịp. Nó chuẩn bị một tờ giấy to dùng ghi chữ snsđ, cộng thêm cái loa phát thanh là cô thì có thể ok rồi!(*t/g: hihi, chị là loa kìa!*cô: im đi)

Buổi hòa nhạc được bắt đầu. Snsđ hôm nay trông thật xinh tươi, nó và cô giơ cao tờ giấy của mình, cái loa phát thanh của cô giờ vẫn không được dùng đúng chỗ:

- SNSĐ EM YÊU CHỊ....WOOH...!(Chị lúc nào cũng ăn to nói lớn không à!)

Nó nhìn cô và nhìn mọi người xung quanh. Nó đến xấu hổ chết mất thôi. Ngọc Mai ơi, cậu có phải tiểu thư không vậy?(ừm, nhiều khi không yếu điệu tốt hơn chứ! Nhưng vừa phải thôi)

Bài hát đầu tiên là lion heart, nó nhìn đội hình tám người mà tiếc cho snsđ quá, nhưng thôi dù sao họ vẫn phát triển nên cô và nó cũng sẽ ủng hộ họ. Buổi hòa nhạc say xưa, mọi người đắm chìm trong tiếng nhạc. Lần này snsđ về thật là vui quá!

* tại chỗ hân:

Hân đọc sách được 30 phút thì Nhất NAM hỏi chuyện:

- Ê ông, đối tác làm ăn nào vậy?

- Tổ cũng chả biết, nghe bảo công ti Style gì đấy!

- Không khéo lại nhà họ Lý, gặp lại khắc tinh ấy chứ!(ờ khéo khi thế thật đấy!)

- Cô ta là khắc tinh của tổ á? Tổ chưa có sợ cô ta đâu đấy! Cô ta sợ tổ thì đúng hơn!

- Ờ, ông cứ lớn miệng đi rồi cô ấy tấn cho!

- Mà không phải là bạn thân tao!

Hân nghĩ ngợi ngẩn ngơ, chả lẽ lại nhà họ Lý à? Hừ gặp lại cô ta cũng tốt, sẽ cho cô ta biết rằng đụng vào đây không dễ... Haiz... nhưng còn phải dè chừng ba nữa cơ! (*t/g: tâm địa độc ác nên bao giờ cũng thất bại!* hân: im đi!)

* Tại chỗ nó và cô:

Buổi hòa nhạc kết thúc, cô và nó cùng nhau ra về. Nó chợt nhớ tới chuyện dự tiệc:

- À mà tối nay cậu cùng mình đi dự tiệc nha!

- Tiệc gì vậy?

- Đối tác của ba mình, cậu đi cùng để có thể nói chuyện với tổ.

- Ủ, cậu chuẩn bị gì chưa?
- ỦM, rồi mình sẽ mặc bộ váy mà tụi mình mua hôm trước.
- Cậu định cua trai à, bộ đấy đẹp đấy!
- Ngọc Mai, không phải lúc đùa đâu nha!

Họ đi lòng vòng vào sở thú, công viên rồi trở về nhà. Buổi tiệc sẽ thế nào đây! Mời các bạn đón xem chương tiếp!

5. Chương 5: Buổi Dự Tiệc Mà Như Bị Giam Tù

Từ nay mình sẽ cố gắng không lưu nháp để các bạn khỏi phải đọc 2 chap giống nhau, xin lỗi các bạn! Có khả năng chương này cũng lỗi nên mình xin lỗi trước. Mình xin lỗi và mong các bạn hãy chỉ cho mình biết làm sao để không bị đăng lỗi khi lưu nháp!

* Tại biệt thự nhà nó, buổi tối:

Nó đang ngồi trước bàn trang điểm, lấy một ít phấn hồng tô đôi má trắng của nó. Một lớp son hồng bóng lấp lánh được thoa lên bông hoa anh đào(môi) trên gương mặt nó. Mái tóc được búi cao gắn hoa màu tím. Gương mặt của nó bình thường đã xinh, giờ make up lên lại càng xinh hơn nữa. Nó lấy bộ váy xòe màu tím hôm trước ra mặc, cộng thêm một đôi giày cao gót thắt nơ tím càng làm nó thêm tuyệt vời. Nó bước xuống nhà trước những ánh nhìn đầy ngưỡng mộ của người hầu trong nhà. Bà quản gia gật gù nhìn nó:

- Mỹ Hà, cháu xinh lắm!

- Cảm ơn bà.

Ba mẹ nó rất hài lòng về phong cách ăn mặc của nó. Họ ngồi đợi Ngọc Mai một chút.(quá đẹp)

* Tại nhà cô:

Ngọc Mai đang làm tóc xoắn để dự tiệc. Cô đeo một đôi bông tai hình kim cương lấp lánh. Cô mặc bộ váy màu vàng thắt nơ ruy băng trước eo, cộng thêm đôi giày cao gót màu vàng.(rất ư là xinh). Cô bước xuống nhà chào mọi người rồi lên xe để anh tài xế chở cô tới nhà nó.

* tại chỗ của Nhất Nam:

Anh mặc một bộ vest xám cùng giày màu bạch kim. Tóc anh được chải chuốt gọn gàng (đẹp đấy!). Anh lấy chiếc xe BMW của mình rồi đi tới nhà hần. Không biết hần chuẩn bị sao rồi đây?

*tại nhà hần:

Hần đang lấy một bộ vest trắng từ trong tủ ra, đôi giày trắng muốt cùng mái tóc vuốt keo (ừm, cũng đẹp nốt). Hần xuống nhà, vừa lúc ba mẹ hần chuẩn bị xong và Nhất Nam cũng đã tới. Hần đi cùng xe với anh tới buổi tiệc.

Lúc này nó và cô cùng ba mẹ nó cũng đang trên đường đi, buổi tiệc đang sắp chào đón hai gia tộc quý phái.

* 17h00:

Gia đình hần đã tới trước và bước vào bên trong. Hần và anh ngồi xuống bàn tiệc được ba mẹ hần và nó sắp riêng. Chắc các bậc phụ huynh đã chuẩn bị sẵn để phòng trường hợp các bạn trẻ cảm thấy chán quá!

Chừng mười phút sau, gia đình nó tới nơi, các bậc phụ huynh bắt tay nhau:

- Chào ông Lý chủ tịch, đây là Lý phu nhân và Lý tiểu thư phải không?

- Đúng vậy, LÝ MỸ HÀ, con gái của tôi!

Nó nở một nụ cười tươi tắn.

- Lý tiểu thư rất xinh đẹp! Để tôi giới thiệu con trai tôi!

Trương chủ tịch tiến tới gọi hân, hân bước tới chỗ ba mẹ nó đứng. Trương chủ tịch giới thiệu:

- Đây là con trai tôi, Trương Mạnh Quân!

Nụ cười xã giao trên gương mặt nó tắt ngấm và thay vào đó là gương mặt sững sờ. Đúng là oan gia ngõ hẹp mà! Hân mặc dù cũng đã dự tính trước được chuyện này nhưng vẫn ngạc nhiên. Cô cũng ngạc nhiên không kém, chỉ riêng anh là coi như chẳng có gì. Ba nó nhìn biểu hiện của bốn người thì hỏi:

- Các con quen nhau à?

- Dạ, đây là người đồng giải nhất với con ạ! - nó khổ sở trả lời.

- Vậy ra cháu là người đồng giải con gái bác. Trương chủ tịch, con trai ông thật tài giỏi!

- Haha ông quá khen!

Nó sau khi lấy lại được phong độ thì cố gắng tỏ ra bình thường nhưng trong lòng thì tức giận vô cùng. Ngay cả khi dự tiệc cũng không được yên. Nó, cô, anh và hân bước về chỗ ngồi của mình. Nó gọi món thịt gà chiên ưa thích rồi vừa ăn vừa trò chuyện với cô, coi như hân không có mặt ở đây. Hân bị làm cho mất thể diện thì không chịu được, lên tiếng đốp chát nó luôn:

- Ba mẹ cô không dạy cô kiến thức cơ bản khi dùng bữa cùng người khác à?

- Anh dám động đến ba mẹ tôi hả?

- Thì tôi học tập cô thôi, hôm trước nhờ ai mà các bậc phụ huynh của trường tôi được mang danh hiệu vô giáo dục!

Thì ra là chuyện đó, đúng là cái đồ nhỏ mọn!

- Vậy không ai dạy anh là đàn ông không được nhỏ mọn và lảm nhảm à? (* t/g: ông anh nên đi kiểm tra giới tính!* hân: cô dui à? Tôi là hotboy chính hiệu đấy!*t/g: !?*)

Hân á khẩu, miệng lưỡi nó kinh thật. Chắc là văn hay lảm nhảm! Nhất Nam và Ngọc Mai thấy vậy nhin cười nhưng vẫn phát ra tiếng “ha ha” nho nhỏ. Hân lườm hai người sắc lẹm rồi lấy lại phong độ:

- Cô không có mắt nhìn đời! Tôi là hotboy chính hiệu!

- Có mà hót rác thì có! - nó lại trèo vào miệng hân.

Lần thứ hai nó làm hân tức sôi sùng sục. Anh thấy tình hình có vẻ không ổn bèn giảng hòa:

- Thôi thôi, chúng ta đến đây để dự tiệc mà!

Nó và hân ngưng choảng nhau nhưng vẫn chưa có người cơn thịnh nộ. Được khoảng 15 phút thì nó và cô đi vệ sinh, anh thì đi nghe điện thoại của ba mẹ anh. Còn lại một mình hân, hân nghĩ ra trò chơi để trả thù nó (*t/g: trẻ con quá đấy!*hân: thế bà chắc lớn nhỉ?*t/g:...!)

Hân lấy rượu vang hòa vào cốc cô ca của nó đang uống dở, cười hài lòng với thành quả của mình, hân bước tới viện lý do có việc và xin phép ba về trước. Trên đường về hân cười như thằng điên, làm anh tài xế khó hiểu nhìn hân. Hân không biết nó sẽ thế nào khi uống phải cái đó nhỉ! Hân tưởng tượng và cười suốt dọc đường về.(đúng là nhỏ mọn!) Còn tại chỗ nó, sau khi rửa tay, nó cùng cô bước về bàn ăn của mình. Khi mới quay lại, nó thấy có gì đó lạ nhưng không biết đó là cái gì. Nó ăn uống và trò chuyện với cô nhưng chưa động vào cốc cô ca của nó. Cô quay sang nó:

- Hôm nay snsđ hát hay quá!

- Ô, thể diện của cậu cũng đi tong luôn rồi đấy!

- Cậu lại vậy-cô tỏ vẻ giận dữ.

Nó mỉm cười, cô bạn thân của nó thật dễ thương quá đi! Sau một hồi nói chuyện vui vẻ, nó tráng miệng bằng cốc cô ca (chị đừng có uống mà!). Cốc cô ca được đưa lên uống mà không một chút nghi ngờ! Và rồi... ‘phụt’... ngậm cô ca được dùng làm ‘pháo hoa đỏ’ thông qua ‘khẩu súng’ là miệng nó. (*t/g: em đã bảo là đừng uống mà lại!... *nó: tại cô viết truyện như vậy giờ còn kêu tôi à?) Nó ho sặc sụa, cái gì đây, cô ca hòa với rượu vang ư? Ngọc Mai vội lấy khăn giấy cho nó:

- Cậu sao vậy?

- Rượu hòa với cô ca, tên khốn đó!

Cô chợt hiểu ra, thật là, hẳn có phải đàn ông hay không mà nhỏ mọn vậy? Anh từ ngoài bước vào cũng vừa chuẩn lúc nó ‘bắn pháo hoa’. Anh ngẩn tò te chẳng hiểu gì cả. Rồi anh chợt nhận ra ngay trò của hắn. Anh thở dài, anh nên làm sao với cái bản tính của hắn đây? (*t/g: tốt nhất là... chả làm gì để cho truyện nó có sự việc *anh: trời, thể mà cũng gọi là khuyển tôi à?)

Nó điên lên, hẳn đâu rồi? Ấc, tên khốn ấy bỏ về rồi còn đâu! (*t/g: haiz... chị chậm hơn anh ấy rồi! *nó: cô là người tiếp tay cho hắn chạy đấy!’ ‘cười nguy hiểm’ *t/g: cầm dép luôn chạy trước) Đúng là đồ giới tính không xác định, nếu để bốn tiểu thư đây gặp lại, mi sẽ thành tro! (*t/g: ‘quay lại ghé vào tai nó’ nhẹ tay thôi chị là tiểu thư mà! *nó: lườm cháy cả người *t/g: lại cầm dép chạy mất)

Còn phần về hắn, hôm nay là ngày tuyệt vời, hắn đánh một giấc ngon lành trong sự sung sướng cho tới sáng hôm sau! Trong mơ hắn còn mơ thấy nó ‘bắn pháo hoa’ nữa. (nằm mơ xấu quá!)

Còn nó thì sao, các bạn nghĩ cô tiểu thư này sẽ nằm mơ thấy gì?

6. Chương 6: Biến Cố (1)

Mọi người ơi cho mình sửa Dương Ngọc Mễ có đủ cả ba lần mẹ và nhỏ cũng là con gái chủ tịch công ti thời trang giống nó nha! Tại vì nội dung truyện sau này cần đến chi tiết đó. Xin lỗi và mình thông báo là mình đã xóa được mấy chap lỗi rồi đấy, cảm ơn các bạn đã đọc truyện của mình!

* buổi sáng tại nhà nó:

Ánh nắng mặt trời khẽ chạm vào những tán lá trên những cành cây trong vườn như gọi chúng ‘sáng rồi dậy đi!’. Những giọt sương sớm theo kẽ lá nhỏ xuống mặt đất tạo một không gian tươi mát lạ thường. Tại góc vườn gần cửa sổ phòng nó, một cây phượng to cành lá xum xuê điểm một vài bông hoa phượng còn sót lại của một mùa hè vì bây giờ đã là đầu thu. Một chú chim đậu trên cành phượng gần cửa sổ phòng nó nhất, chú hót líu lo chào sáng sớm. Có thể thấy, khung cảnh trong vườn nhà nó vào buổi sáng sớm thật mát mẻ và vui nhộn!

Hiện giờ, trong phòng nó, trên chiếc giường ga màu xanh lá nhạt, nó đang ngủ với tư thế đúng của một tiểu thư: dịu dàng, thuần khiết. (làm gì cũng đẹp không à!). Tối hôm qua nó thức trắng đến một giờ đêm mới ngủ được do tức giận nên bây giờ dù đã là sáu giờ nhưng nó vẫn còn muốn ngủ tiếp. Cũng may hôm nay là chủ nhật và nó có hẹn với cô ở hiệu sách vào lúc 7 giờ 30 phút chứ không phải là bây giờ nên nó còn rất nhiều thời gian để ngủ! (thế đã là gì, em còn nướng tới tí bây giờ vào hôm được nghỉ cơ mà!)

Ở dưới nhà, bà quản gia đang cùng những cô người hầu khác đang chuẩn bị bữa sáng. Món ăn được làm theo đúng phong cách sang trọng nhưng không quá cầu kì làm bất cứ ai nhìn thấy cũng đều muốn phi đến để ăn ngay.

Tại một công ti thời trang cũng có tiếng tại Đài Loan, một người đàn ông khoảng chừng 50 tuổi đang xem một bản sao hợp đồng giữa công ti thời trang style và công ti đá quý white&black. Đứng cạnh ông ta là bà

vợ chừng 45 tuổi và cô con gái chừng 17 tuổi đang mỉm cười khoái trá. Ông ta gấp bản hợp đồng lại và cười lớn. Hình như ông ta đang toan tính điều gì đó vô cùng xấu xa. Ông ta lấy điện thoại ra gọi cho một kẻ giấu mặt nào đó:

- Có việc cho cậu làm rồi đấy!
- Tiền không thành vấn đề!
- Ok, tùy cậu. Hoàn thành sớm nhất có thể cho tôi!

“Ha ha ha”... tiếng cười lại càng vang lớn hơn nữa. Cô con gái đứng cạnh ông ta mỉm cười:

- Con sẽ đợi tin tốt từ ba! (*t/g: tin tốt cái khỉ mốc, ta mong tin xấu ập tới vì mấy người chắc cũng chẳng phải người tốt!*cô ta: im ngay đồ miệng xui xẻo! Chưa đánh răng à? *t/g: ha ha, cô là đồ đui, hôm nay tôi viết truyện buổi chiều chứ có phải sáng đâu mà đánh răng!*cô ta: tức lòi ruột)

*Tại nhà hấn:

Hấn đang say sưa ngủ trên chiếc giường ga xám, chăn cũng xám nốt thì Nhất Nam tới giật tung chăn hấn lên. Hấn ngơ ngác ngồi dậy, nhìn bản mặt hấn ngái ngủ trông nó ngu và xấu không chịu được. Hấn hỏi anh:

- Sáng rồi à? (không sáng thì đêm người ta qua nhà anh làm gì?)
- Ờ, dậy đi!
- Biết rồi!- rồi lại nằm xuống ngủ tiếp.

Anh tròn xoe mắt nhìn hấn, đây là kiểu gì đây? Bảo “biết rồi” xong lại nằm xuống ngủ là sao? (*t/g: thì là...ngủ!*anh: trời nói thế tôi cũng nói được!)

Anh lấy gối phang hai phát vào đầu hấn (anh làm cho hấn ngu rồi), hấn lại bật dậy, năm phút sau tỉnh hấn hấn chui vào nhà tắm vscn rồi trở ra. Hấn quả anh:

- Ông đến phá giấc ngủ của tôi đấy à?
- Ờ hôm qua ai hẹn tôi sáu giờ 30 tới nhà ông chơi game cơ! (trẻ con quá!)
- À, chơi thôi! (ông này cũng trẻ con nốt!)
- Hôm qua Mỹ Hà tức cậu lắm đấy!
- Kệ cô ta... ha ha bổn thiếu gia đây đã kiến cho cô ta biết dám không biết điều với Trương Mạnh Quân sẽ như thế nào!
- Cậu thật là!
- Thôi đi chơi game thôi!

Haiz... hấn thật đúng là....(*t/g: hết từ để nói rồi!*anh: thế mà cũng đòi viết văn à? *t/g: kệ tui!)

* tại hiệu sách:

Nó ngái ngủ bước vào bên trong. Trên một chiếc bàn tiện nghi nhất, Ngọc Mai đang ngồi đợi nó vẫy vẫy cánh tay gọi nó vào chỗ của cô. Nó bước vào, mỉm cười nhẹ:

- Đợi mình lâu chưa?
- Mình vừa mới tới!
- Vậy hả? Hi hi, vậy mình đi chọn sách đi!
- Ừ, chọn “cho tôi xin một vé đi tuổi thơ” của Nguyễn Nhật Ánh ấy, hay, hot lắm!
- Ok!

“Thịch” cái cảm giác này là gì đây? Nó chợt thấy bất an quá, không lẽ sắp có chuyện gì xảy ra? (*t/g: chuyện gì sắp xảy ra vậy chị?*nó: cô viết nội dung chuyện lại còn đi hỏi tôi diễn biến truyện thế nào à?*t/g: ừ nhỉ!*nó: “rầm” ngắt xiu)

Nhưng rồi nó nhanh chóng gạt bỏ cái cảm giác ấy đi và tiếp tục chọn sách với cô. Hôm trước nó cũng nghe giới thiệu về cuốn “cho tôi xin một vé đi tuổi thơ” của Nguyễn Nhật Ánh rồi, chắc là hay lắm đây! “Đây là linh cảm thôi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu!” - nó tự nhủ với mình như vậy, mặc dù nó vẫn khá lo lắng!

*buổi tối tại công ti nhà nó:

Một tên con trai bịt kín mít từ đầu tới chân như đóng phim Ai Cập đang lén vào phòng bảo vệ. Hắn ta ngắt nguồn hệ thống camera và gắn thiết bị nghe trộm lên đèn pin của bác bảo vệ rồi trốn trong ngách nhỏ. Bác bảo vệ cầm đèn pin chuẩn bị đi khóa các phòng lại. Ông tới gần căn phòng mật kiểm tra khóa. Lúc này vì cứ nghĩ không có ai nên bác bảo vệ buột miệng nói ra mật mã mở cửa “6867”. Tên bịt mặt nhếch môi cười, gắn thiết bị nghe trộm quả không uổng, hắn đã biết được thông tin hắn cần nhất. Sau khi chắc chắn bác bảo vệ đã rời đi, hắn ta nhấn số 6867 vào khóa rồi mở cửa. Đột nhập thành công, bây giờ công việc của hắn chỉ còn phải đi lấy thông tin mật. Hắn mở kết đọng thông tin mật, việc phá khóa đối với hắn là chuyên nghiệp nên mở khóa không làm khó được hắn, chỉ khóa mật mã thì hắn bó tay. Hắn cầm bản thiết kế đá quý mới lạ chưa có trên thị trường ra. Thứ cần lấy đây rồi! Hắn rút điện thoại ra gọi cho người đàn ông kia:

- Đã lấy được thứ cần lấy, chuẩn bị tiền cho tôi đi, tối đây!

Hắn cúp máy, trong lúc chờ đợi người đàn ông kia tới, hắn lén vào phòng bảo vệ bật lại hệ thống camera. Đúng là vụ làm ăn may mắn bởi vì bác bảo vệ đã đem chiếc đèn pin kia về đây thay cái khác do hết pin *hắn định lấy đèn pin để soi nhưng hết pin nên lấy đèn điện thoại soi thì thấy thiết bị nghe trộm* (đúng là vụ làm ăn may mắn!) nên hắn có thể dễ dàng thu hồi thiết bị nghe trộm và công việc của hắn đã trót lọt giờ lại càng trót lọt hơn.

Hắn hoàn thành công việc, lén ra khỏi công ti và đến chỗ chiếc xe đen đang chờ hắn.

- Cửa ông đây!- hắn nói

Sau đó hắn nhận một sấp tiền từ tay ông ta rồi chuồn mất. Ông ta lái xe đi, nhìn bản thiết kế ông ta cười lớn (đồ mắc dịch!). Bất cứ ai đi qua xe ông ta cũng đều nghe thấy tiếng cười gian xảo hòa cùng tiếng gió (cười vừa thôi rách mồm đấy!) . Ông ta vô cùng hài lòng vì kế hoạch đã thành công một nửa. Chiếc xe phóng đi vào một ngã ba, mất hút cùng dòng xe. Ông ta đang toan tính gì và có lợi hay hại cho gia đình nó, mời các bạn đón xem chap tiếp theo!

Có chỗ nào không hợp lý các bạn thông cảm nha!

7. Chương 7: Biến Cố (2)

Chỗ nào vô lý bỏ qua cho mình nha! Trước khi viết chương mình định hình dàn bài đã có cảm giác vô lý rồi vì thế mong mọi người thông cảm!

Nắng sớm chiếu vào khu vườn nhà nó, hiện giờ nó đang tập thể dục buổi sáng trong vườn nhà nó. Ba nó đã dậy từ sớm và đã đến công ti làm việc, mẹ nó hôm nay trở tài nấu ăn, đang cùng mấy cô người hầu làm bữa sáng. Các món ăn bà chuẩn bị bao giờ cũng rất là bắt mắt, ngay kể cả những món ăn giản dị nhất cũng được mẹ nó “hóa phép” thành một món thu hút tất cả mọi người. Những lúc rảnh rỗi nó cũng được mẹ mình chỉ cho cách nấu những món ăn thường ngày trong gia đình. Nó vốn thông minh nên việc nhớ và nấu những món ấy là rất dễ dàng, chỉ là so với mẹ thì nó còn kém nhưng so với hàng ngàn cô tiểu thư khác thì nó là nhất rồi.

Bà quản gia đang đem khăn lau ra cho nó. Bà dịu dàng như người bà ruột thịt yêu thương nó vô bờ:

- Mẹ cháu chuẩn bị xong bữa sáng rồi đấy! Vào ăn đi!

- Vâng ạ!

Nó cùng bà bước vào bên trong. Những món ăn trên bàn thật hấp dẫn làm sao (ngon quá!)! Nó mỉm cười nhìn mẹ mình:

- Mẹ vẫn tuyệt vời như mọi khi!

Mẹ nó nhìn nó, bà cũng rất vui khi nó khen:

- Cảm ơn con yêu, mau ăn thôi nào! (tác giả dùng từ có sến quá không mọi người?)

Nó ngồi vào bàn, bà quản gia cũng được mẹ nó và nó mời dùng cơm như mọi ngày. Cả ba người ăn uống nói chuyện vui vẻ.

Tại công ti thời trang hôm trước, người đàn ông khoảng chừng 50 tuổi đó đang ngồi đối diện với một tên bán các mẫu thiết kế theo yêu cầu (như kiểu bán hàng giới thiệu ấy, tác giả không biết nên dùng từ gì cho hợp). Hắn ta nhìn sấp tiền trên tay người đàn ông kia mà mắt sáng lóa lên. Người đàn ông kia lên tiếng:

- Cậu có nhiệm vụ là đưa bản thiết kế đá quý này cho công ti đá quý "gemstone" đang cạnh tranh với công ti white&black. Nếu làm tốt nhiệm vụ này thì chỗ tiền này sẽ là của cậu! Nhưng nên nhớ mọi việc phải được giấu nhem đi sau khi được hoàn thành. Nếu để lộ thông tin thì cậu biết sẽ thế nào rồi chứ?

- Đương nhiên rồi chủ tịch. Tôi sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ ông giao, không để ông phải thất vọng!

- Tốt! Giờ cậu có thể đi được rồi đó!

Hắn chào ông ta rồi ra khỏi công ti. "Khà khà, đây là một vụ làm ăn khá khẩm đây!"- hắn chắc mẩm như vậy.

Hôm nay là thứ hai đầu tuần, sau khi ăn sáng xong nó cùng Ngọc Mai tới trường. Bước chân vào trường, mọi hoạt động trong trường đều vô cùng nhộn nhịp và tấp nập. Nó và cô cất sách lên lớp.

Chợt có tiếng ồn ào, nó và cô ra xem. Một tên con trai đẹp trai đang rảo bước vào trường nó. Nó quay sang cô:

- Bộ trường mình có học sinh mới à?

- Mình chịu, có thấy trường thông báo gì đâu!

Sự xuất hiện của tên con trai đó làm cho bao nữ sinh trong trường chết mê chết mệt. Anh ta sở hữu một làn da trắng, mũi dọc dừa nhìn như trai Hàn làm con gái nhà người ta điều đứng (khẳng định với độc giả là ba ông Quân, Nam và ông này đẹp trai và men lì ngang nhau đấy! Nhưng tác giả chả mê ông nào! "Hoa có chủ hết rồi")

Anh chàng này nở nụ cười chết người làm nữ sinh điên đảo, còn nam sinh thì điên lên. Nó và cô nhìn mọi người mà lắc đầu, trường có thừa người thông minh nhưng vấn đề "lớn quá sớm" này đã làm hao hụt đi người thông minh. Nó và cô bước trở lại lớp. Chừng mười phút sau chuông báo vào lớp vang lên, thế nhưng mấy cô nàng mê trai và mấy anh chàng "ghen trai" của trường Sky vẫn chưa chịu về lớp. Thế là toàn thể học sinh của trường trừ nó, cô và một vài học sinh lớp khác ra đã được làm "những anh hùng" ngồi chễm chệ lên sổ cờ đỏ. Khổ nỗi là có một vài anh chị cờ đỏ lớp 12a vui mừng vì có thể bắt được nhiều người lớp 11b thì khi quay lại, chính lớp 12a lại nhiều người ngồi sổ hơn, thế mới hay chứ! (đi bắt lỗi người ta thì lại bị người khác bắt lỗi cho, cay đấy!). Có thể nói, tiết chào cờ thứ hai tuần sau rất ư là vui đấy! (trường chào cờ vào cuối buổi sáng, có vô lý thì cho mình sorry nha! Tại mình mới học lớp 9 nên chưa biết cấp ba chào cờ thế nào). Sau khi ổn định lại tình hình, mọi người bắt đầu giở sách ra học tập nghiêm chỉnh. Tiết học đầu tiên bắt đầu.

—————-reng reng—————-giờ ra chơi—————-

Căng tin trường đông nghịt người, nó và cô chọn chiếc bàn gần cửa sổ căng tin, có thể nhìn ra khuôn viên trường Sky. Nó ăn sáng rồi nên chỉ uống nước cam, còn cô sáng nay nướng muộn chưa kịp ăn sáng thì chọn món pizza yêu thích. Anh chàng lúc này cũng ghé vào đây lấy phần ăn cho ai đó. Cả căng tin lại nhốn nháo lên, có người còn sụt sịt:

- Anh ấy có bạn gái rồi, anh ấy lấy cơm cho cô ta đấy!

“Thì thào thì thào” căng tin rồi mù hết cả lên.

Và rồi trong góc phòng, anh chàng kia đem suất cơm đến chỗ cô giáo dạy Tiếng Anh. Mọi người sững sốt, cô Liên có chồng rồi mà rồi chợt nghe tiếng:

- Cháu đến thăm cô, cô vui lắm! Ba mẹ thế nào rồi?

“Ồ ồ” mọi người bây giờ mới vỡ lẽ, thì ra là cô cháu, vậy là họ lại có cơ hội. Nó và cô ngán ngẩm nhìn mọi người, quay trở lại lớp thì đúng lúc anh chàng kia quay la, thế là cốc cà phê vô người nó. Anh ta vội lấy khăn giấy:

- Ô xin lỗi bạn nha!

- À, tại mình cũng không nhìn đường.

- Xin lỗi!

Nó đi thay đồ còn anh chàng kia sau khi xin lỗi nó xong thì ngồi nói chuyện với cô Liên. Haiz... “ phải đi thay áo rồi”- nó nghĩ.

*Tại công ti đá quý gemstone:

Tên bán mẫu bản thiết kế đang chào mời chủ tịch công ti gemstone. Hắn ta nói:

- Đây là mẫu đá quý của công ti white&black, ông đang cạnh tranh mà, dùng nó đi! (người đàn ông 50 tuổi kia cho phép tên này được nói toàn bộ kế hoạch với chủ tịch công ti gemstone vì chủ tịch công ti gemstone là em trai người đàn ông kia và nhất định sẽ hợp tác với anh trai mình nên các bạn không cần phải thắc mắc đâu!)

- Tại sao cậu có được?

Rồi hắn kể lại toàn bộ kế hoạch.(hắn đưa chứ không phải bản bản thiết kế nha các bạn!).“Thì ra là kế hoạch của anh trai ta”- ông ta nghĩ.

- Tôi sẽ dùng nó, nói với anh tôi là tôi sẽ hợp tác giúp anh đánh bại gia đình nhà họ Lý vì anh giúp tôi đánh bại gia đình nhà họ Trương!- chủ tịch công ti gemstone nhếch môi cười.

Hắn ta gật đầu mỉm cười ngoác miệng vì số tiền của vụ làm ăn này đã có thể thuộc về hắn. Hắn báo tin với người đàn ông kia rồi nhận tiền và biến mất. Người đàn ông kia cười lớn, kế hoạch đã thành công. Công ti Style sẽ sớm bị đánh bại.

(Vì không ai biết chủ tịch công ti gemstone và người đàn ông kia là anh em nên ông ta mới phải sai người tới chỗ em mình để tránh bị nghi ngờ. Nếu không hợp lí thì mình xin lỗi vì mình không phù hợp với mấy diễn biến trinh thám này. Nhưng từ chương 9 trở đi sẽ chỉ còn một chút diễn biến trinh thám thôi nên sẽ không vô lí nhiều như thế này nữa đâu! Mong mọi người thông cảm cho văn thiếu sót của mình và đừng bỏ truyện nha!)

8. Chương 8: Biến Cố (3)

Chương này và chương sau buồn, đừng ném đá mình nha!

* tại trường sky:

Nó đã thay xong áo thể dục để bù vào cái áo đồng phục bị bẩn. May là hôm nay cũng có tiết thể dục chứ không nó phải về nhà tắm. Nó và cô về lớp lấy giày chuẩn bị cho tiết học thứ hai là tiết thể dục. Xuống sân thể dục, nó chọn chiếc ghế đá gần cây đa cổ thụ to của trường và ngồi xuống. Chợt thấy tiếng vỗ tay:

- Hoan hô chơi nữa đi!

Nó và cô bước lại gần xem, thì ra là mấy anh “ghen trai” lớp nó do quá tức giận, không chịu được nữa nên thách đấu bóng rổ với anh chàng đẹp trai kia (ghen tị sắc đẹp người ta ấy mà!). Khổ nỗi anh chàng đẹp trai kia lại là cao thủ bóng rổ nên càng đấu lại càng làm cho anh ta trở nên đẹp trai hơn, tài giỏi và men lì hơn trong mắt mấy cô nữ sinh lớp nó (trừ nó và cô nha!). Anh chàng đẹp trai kia di chuyển điêu luyện trên sân, anh ta di chuyển đến chỗ nào là nữ sinh lại nháo nhào tranh nhau di chuyển đến chỗ đó. Mấy anh “ghen trai” lớp nó mặt rã rời nhưng vẫn bị anh ta bỏ lại phía sau. Càng nghĩ mấy anh này càng tức vì mấy cô nữ sinh kia chẳng cổ vũ cho họ một câu nào, toàn đi cổ vũ trai đẹp. Kết thúc trận đấu, bàn thắng ngoạn mục của anh chàng đẹp trai kia khiến mấy cô nữ sinh chết lên xuống 25-18. Nó và cô cũng vỗ tay (vỗ tay khen thật không phải mê trai đâu nha), anh chàng này chơi siêu quá! Mấy anh “ghen trai” lớp nó bây giờ đã đưa ra “quyết định” là bắt tay làm hòa với anh chàng kia, vậy là họ trở nên thân nhau.

“ tuýt” tiếng còi của thầy thể dục vang lên, thầy gọi lớp nó và anh chàng đẹp trai kia lại chỗ thầy. Thầy xem từ đầu đến cuối trận đấu nhưng không một ai biết thầy xem cả (toàn cổ vũ trai đẹp thì biết cái gì!). Thầy vỗ vai mấy anh “ ghen trai” lớp nó:

- Bóng rổ lớp ta năm nay có triển vọng rồi! Cháu cô Liên đây là một cao thủ bóng rổ, vậy mà các em chơi được đến 18 là tốt rồi!

“Ồ ồ” mọi người nhìn nhau vui mừng, nó cũng rất vui, vậy là năm nay lớp nó có cơ hội đi tranh giải rồi! Và anh chàng kia còn là cao thủ bóng rổ nữa, giỏi quá!

Hôm nay để mấy anh chàng kia lấy lại sức, thầy cho cả lớp ngồi chơi trong sân trường. Nó đang định quay trở lại ghế đá thì va vào cái gì đó. Ngẩng đầu lên “ ủa là bạn!”. Thì ra là anh chàng đẹp trai kia. Họ về ghế đá nói chuyện với nhau

- Ủm, chuyện lúc sáng cho mình xin lỗi, mình bất cẩn quá!- anh chàng kia nói.

- Ừ không sao! Ừ mà bạn bao nhiêu tuổi vậy? Để còn biết cách xưng hô nữa!- nó hỏi.

- À mình 17

- VẬY MÌNH BẰNG TUỔI RỒI!- chợt cô hét toáng lên (chị vẫn cứ to mồm không à!)

- Vậy hả? Hai cậu tên gì vậy? - anh chàng hỏi.

- Mình là Mỹ Hà- Lý Mỹ Hà, còn đây là Hoàng Ngọc Mai! Còn cậu tên gì?

- Mình là Kim Nhất Hải!

Cả ba trò chuyện với nhau một lát, họ lại nhanh chóng thân nhau. Nó đưa ra gợi ý:

- Cậu chơi siêu vậy, năm nay lớp mình lại đi thi đấu tranh giải, cậu làm huấn luyện viên cho lớp mình nha!

- Để xem, nếu rảnh thì mình sẽ giúp.

Nó cười:

- Cậu bận vậy sao?

- À mình cũng đi thi bóng rổ quốc gia nên rất bận!

Nó nghe xong chợt nghĩ “Kim Nhất Hải, hình như đây là...”

- Cậu là đội trưởng đội bóng Winner của nước ta ấy hả?

Nhất Hải gật đầu. Vậy ra là người nổi tiếng. Nó và cô ngạc nhiên lắm a!

—————một ngày học kết thúc—————

Nó và cô cùng nhau trở về nhà ăn tối. Anh chàng Nhất Hải kia cũng đi từ buổi trưa rồi, người nổi tiếng đúng là bận rộn a! Nó vào nhà, bà quản gia đã đứng ở cổng chào nó. Nó đi tắm rửa và xuống ăn tối. Cả gia đình nó vô cùng đầm ấm, hạnh phúc. Nó ăn tối xong lên học bài, đến 11 giờ mới đi ngủ (chăm học quá!)

*sáng hôm sau tại buổi triển lãm sản phẩm mới của công ti gemstone:

Chủ tịch công ti đang ngồi cười gian xảo, chỉ ít phút nữa thôi, ông ta sẽ có thể cùng anh trai mình thực hiện nốt kế hoạch này. Phóng viên ồ ạt kéo vào, các vị khách mời cũng đến đông đủ. Ông ta giới thiệu mẫu sản phẩm:

- Đây là sản phẩm mới của công ti chúng tôi, là mẫu vòng cổ đá quý hình tròn kim cương tím.

“Xì xào”... Mẫu đá này chưa thấy trên thị trường, là mẫu vòng cổ mới, nhất định sẽ vô cùng đắt giá. Ông ta nhếch môi cười, vậy là kế hoạch đã thành công, phóng viên đã biết và sẽ nhanh chóng lan truyền thông tin.

* tại nhà hấn:

Ông Mạnh Dũng đang xem thời sự. Xem xong tin tức công ti gemstone có mẫu đá quý mới, mặt ông chuyển sắc, ông nắm chặt bàn tay: “Lý Hải Hoàng!”

Ba hấn lái xe tới công ti white&black thì bị phóng viên chặn cửa:

- Trương chủ tịch, ông thấy sao về mẫu trang sức đá quý mới mà công ti gemstone vừa mới phát hành?

- Trương chủ tịch, ông có dự định tung ra bản thiết kế mới của mình để cạnh tranh với công ti bên không?

- Xin lỗi mọi người, cho chúng tôi qua!- trợ lý của ông Dũng lên tiếng ngăn cản. Giờ phải làm sao đây?

Ông kêu trợ lý của mình đến mời Lý Hải Hoàng tới. Khoảng chừng 30 phút sau ba nó tới. Họ cùng nhau lên phòng họp.

- Lý chủ tịch, tại sao ông lại làm vậy?

- Tôi không hề bán bản thiết kế đó cho công ti gemstone, giờ tôi cần phải minh oan cho bản thân mình!- ba nó trả lời.

* Trưa hôm đó: (đoạn này lại hơi vô lí rồi! Minh tua nhanh cho hết trình thám để sang chương mới không còn yếu tố vô lí nữa nha!)

Ba nó về nhà với gương mặt mệt mỏi làm nó vô cùng lo lắng. Nó cố gắng hỏi ông nhưng không được. Nó ăn trưa mà cảm thấy lòng mình vô cùng lo lắng. Chuyện gì xảy ra vậy?

Buổi chiều, ba nó cùng trợ lý tới công ti Style để xem lại tình hình. Camera vẫn hoạt động bình thường nhưng không có bất cứ điều gì khả nghi. Trương chủ tịch cũng sốt sắng giúp ba nó vì lúc này ông vẫn còn tin tưởng ba nó nhưng cả một ngày tìm kiếm kết quả vẫn là ba nó có tội. Đến bây giờ Mạnh Dũng đã chịu hết nổi rồi, ông tức giận:

- Tôi không thể tin ông thêm được nữa, tôi sẽ chấm dứt hợp đồng làm ăn với công ti Style!

Ông bỏ đi, ba nó ngồi đó bất lực, nếu hợp đồng bị hủy, ba nó sẽ phải bồi thường một số tiền lớn. Bao công sức của ông giờ đã tiêu tàn hết rồi sao?

*Buổi tối tại nhà nó:

Ba nó nói chuyện với mẹ nó, bà nghe xong vô cùng lo lắng và thương chồng mình. Nhưng bà vẫn cố gắng an ủi ba nó để ba nó bớt buồn. Tình cờ nó nghe được chuyện, làm rơi tách cà phê. Ba mẹ, bà quản gia ôm lấy nó. Nó khóc, không phải vì sợ phải sống nghèo khổ mà là vì ba nó bị oan không thể minh oan, nó thương ba nó vô cùng.

Sáng hôm sau nó tới công ti white&black, nó gặp Trương chủ tịch để minh oan cho ba nó nhưng Trương chủ tịch nói:

- Tôi đã rất tin tưởng ba cô nhưng giờ là không thể nữa rồi Lý tiểu thư!

Nó trở về nhà trong nỗi buồn rầu. Ngay chiều hôm ấy nhận được thông báo hủy hợp đồng. Một tuần sống trong đau khổ, nó không đi học. Ngọc Mai biết chuyện đến an ủi nó và cô tin Lý chủ tịch không phải người như vậy. Ba nó bị sốc nặng phải vào viện, công ti nhà nó bị phá sản. Chỉ trong nháy mắt, mọi chuyện đã trở nên thật tồi tệ.

Trong một nhà hàng sang trọng, hai kẻ chủ mưu đang ngồi uống rượu chúc tụng nhau. Hai người đàn ông xảo trá đang sung sướng vì kế hoạch đã thành công. (mình tua nhanh nha!)

9. Chương 9: Hạnh Phúc Tan Vỡ

Nó ngồi trong phòng 105 của bệnh viện. Nhìn ba nó đã hai ngày không tỉnh, nó lại rơi nước mắt. Tại sao gia đình nó lại gặp phải chuyện như vậy? Ngọc Mai nhìn nó đã gầy đi nhiều vì không chịu ăn, cô cũng cảm thấy xót. Rất may là ba mẹ cô và ba mẹ nó thân nhau nên hiểu nhau, vì vậy họ cũng như cô, tin rằng ba nó không làm vậy và cũng sốt sắng điều tra. Chị Hương- người giúp việc lâu năm nhất tại nhà nó đem cơm đến. Chị mở cửa bước vào bên trong, trong phòng, bà quản gia, mẹ nó cũng ngồi đó gần nó nhưng người mà chị thương nhất vẫn là nó, đã phải chịu cú sốc lớn khi còn quá trẻ. Chị đặt cơm lên bàn gọi mẹ nó, bà quản gia và nó lại ăn cơm. Mẹ nó và quản gia ăn trước, sau đó đem cơm tới tận chỗ nó nhưng nó không chịu ăn. Mẹ nó khóc:

- Ba con như vậy mẹ đã đau lắm rồi, con không ăn, lại sao nữa thì mẹ biết làm sao đây?

Bà quản gia vỗ vai mẹ nó, nó ôm chầm lấy mẹ mình:

- Con xin lỗi mẹ, con sẽ ăn, hức...

Nó ăn một chút cơm vào giúp mẹ nó bớt buồn. Bà nhìn lên giường bệnh, đến bao giờ ba nó mới tỉnh đây?

Trưa hôm đó, nó, bà quản gia về nhà trước, mẹ nó ở lại trông ba nó, Ngọc Mai thì đã phải về nhà. Nó bước vào nhà, nếu như điều tồi tệ nhất xảy đến, nó sẽ mất đi căn nhà này. Nó không tiếc cuộc sống sung túc, mà tiếc những kỉ niệm đẹp tại nơi đây. Chị Hương bước đến lại gần nó:

- Tiểu thư, tình hình bây giờ rất khó khăn, nếu cứ thế này trong vòng một tháng nữa sẽ vào tình trạng khó khăn nhất từ trước tới nay!

Nó buồn bã gật đầu, kêu chị Hương đi gọi tất cả người hầu trong nhà lại, nó nắm tay mọi người nói:

- Hiện giờ cuộc sống rất khó khăn...-nó lôi ra bốn chiếc phong bì cho bốn cô người hầu- gia đình em giờ chỉ còn có nhiều đây, sau này không thể để các chị chung khổ với gia đình em được, cầm lấy chỗ này và về sống với gia đình, sẽ tốt hơn!

- Tiểu thư... hức chúng tôi không muốn xa mọi người, hãy để chúng tôi ở cùng mọi người!

Tình nghĩa họ trao cho gia đình nó thật tốt, nhưng nó không thể nhận được! Nó nói:

- Cảm ơn các chị rất tốt với gia đình em nhưng ở quê các chị còn người thân cần được chăm sóc, nghe lời em, về đi, tìm một việc làm mới thật tốt vì ở với em, mọi người sẽ rất khổ, rồi ai chăm sóc cho người thân của các chị đây?

- Tiểu thư...

Chiều hôm ấy họ nghe lời nó, sắp xếp đồ đạc, chia tay với nó rồi lên đường ra về. Họ còn để lại một chút vật kỉ niệm lại cho nó, nó ôm chầm mọi người và chia tay trong nước mắt. Họ lên xe trở về quê. Nó quay sang bà quản gia:

- Bà ơi...- chưa nói hết bà đã bịt miệng nó.

- Bà biết cháu định nói gì, bà cũng già rồi, sẽ ở lại đây giúp đỡ cho cháu!

Nó ôm chầm lấy bà, nước mắt, tại sao mọi việc lại khó khăn tới vậy? Nó rất cảm ơn bà quản gia.

Sáng hôm sau, đang chuẩn bị thức ăn đem tới bệnh viện cho mẹ nó thì nó chợt nghe tiếng điện thoại của Ngọc Mai. Nó bắt máy:

- A lô mình đây... Sao cơ? Mình đến ngay!

Nó và bà quản gia nhanh chóng đến bệnh viện, đến nơi, nó thấy mẹ nó đang ôm ba nó đã tỉnh. Nó vui mừng, toan bước tới thì nghe tiếng khóc của Ngọc Mai, nó chạy tới chỗ cô lay vai cô:

- Sao vậy? Ba mình tỉnh rồi mà, sao cậu lại khóc?

- Bác sĩ nói ba cậu bị bệnh tim, cú sốc lần này ảnh hưởng rất lớn tới ba cậu! (có vô lí không tại mình không biết nhiều về bệnh)

Nó chạy lại chỗ ba nó, ba nó mỉm cười nói thều thào gì đó qua bình ô xi, nó tháo ra nghe ba nó nói:

- Đừng... buồn nha... con, chăm sóc mẹ!....

Nó đeo bình ô xi lại cho ba nó nhưng ông vẫn lịm đi. Cô vội vã đi gọi bác sĩ, nó lay người ba nó khóc thét lên, mẹ nó sợ hãi. Bác sĩ bước vào kêu mọi người tránh ra, phòng cấp cứu được mở, mọi người im lặng chờ đợi. Không gian nhệt thở tới mức ruồi muỗi bay qua cũng chết.(hức, mình viết truyện còn khóc đây này!)

30 phút sau, cánh cửa mở ra, nó hỏi bác sĩ, bác sĩ lắc đầu. Mẹ nó ngất xỉu, nó ngã quỵ xuống nền nhà. Tại sao? Nó khóc thầm lặng nhưng mỗi giọt nước mắt rơi xuống lại khiến người ta cảm thấy đau xót. Hai hôm sau, tang lễ được tổ chức, ba mẹ Ngọc Mai cũng khóc đỏ hết cả mắt. Những người đến dự đều tin ba nó và ai ai cũng khóc. Mẹ nó phờ phạc, cầm tiền giấy đốt cho ba nó mà như người mất hồn. Nó tiếp mọi người, bất cứ ai gặp nó đều khóc nhiều hơn vì thương nó và mẹ nó, bà quản gia ngày thường nghiêm khắc hôm nay cũng trở nên yếu đuối.

Tang lễ tổ chức xong, mọi người mất đồ hoe trở về nhà. Ngọc Mai lại gần nó, nó nắm chặt tay cảm hận:

- Ai đã hại gia đình tới mức này, tớ thề người đó sẽ không sống yên!

- Mỹ Hà...

Tang lễ trôi qua được ba ngày, mẹ nó cũng đã bớt buồn, thỉnh thoảng mẹ Ngọc Mai lại tới thăm sự với mẹ nó. Hôm nay là ngày thứ tư sau khi ba nó mất, nó đã quyết định, nhất định phải tìm ra người hại ba nó và mình oan với Trương chủ tịch. Nó đến công ti white&black gặp Trương chủ tịch.

“Cộc cộc”... nó gõ cửa.

- Mời vào! (Trương chủ tịch đã được thông báo là nó tới gặp)

Nó mở cửa bước vào, ngồi đối diện với Mạnh Dũng.

- Tại sao cô vẫn tới đây?

- Cháu tin ba cháu không làm gì sai!

- Một mình cô tin thì làm được gì? Lý tiểu thư, tôi cũng đã rất tin ba cô nhưng giờ tôi không thể nữa rồi!

- Cháu sẽ chứng minh bằng được!

Ông ngạc nhiên, cô bé này rất kiên cường. Nhưng ông không thể tin ba nó.

- Được thôi, nếu muốn cô sẽ đến nhà tôi để mình chứng cho ba cô. Nhưng nên nhớ tôi không thể coi cô là một tiểu thư mà giờ tôi và cô là ‘kẻ thù làm ăn’, đến nhà tôi cô không hạnh phúc gì đâu, thậm chí có thể là ôsin được trả tiền nếu tốt việc như một người hầu!

- Cháu vẫn sẽ làm... vì ba cháu!

- Được thôi tùy cô!

Nó về nhà, ông ngồi đó nắm chặt tay: ‘‘Hải Hoàng, ông đã làm khổ con ông nhưng tôi không thể tha thứ cho ông được, nếu nó phải sống khổ thì tự trách ông đó!’’ (ba hần vẫn chưa tin ba nó nên mới vậy nha mọi người, ông ấy không xấu đâu!)

Nó sắp xếp đồ đạc, nó kể chuyện với mẹ, mẹ nó và bà quản gia ngăn cản nhưng nó nói:

- Con không thể để ba bị oan được, vả lại con sẽ tự chăm sóc tốt cho mình mà!

Mẹ nó đành đồng ý, nó quay sang bà quản gia:

- Trong lúc con đi, bà và mẹ nhớ sống tốt!

- Ta biết rồi, cháu đi không cần lo mọi việc ở nhà đâu, ảnh hưởng đến việc của cháu!

- Cảm ơn bà!

Nó, mẹ nó và bà quản gia dọn đồ xong thì đi ngủ, tối nay cả ba ngủ chung để chia tay nó ngày mai sẽ sống xa họ. Họ mong rằng nó sẽ sống tốt.

Trên bầu trời, những vì sao nhìn gia đình nó thương xót, chúng thương cho cuộc sống của họ như hiện lên hình ảnh ba nó sau ngôi sao cũng rất buồn! (hức, mình muốn khóc quá đi mất, hu hu)

10. Chương 10: Cuộc Sống Mới

Chương trước mình quên viết nó giờ đang sống ở ngôi nhà cho thuê, may mắn là mức giá vừa phải.(sorry các độc giả nha!)

Sáng hôm sau cả ba người đều dậy từ rất sớm. Hôm nay mẹ nó và bà quản gia làm hết sức mình để có một bữa ăn ngon nhưng đơn giản để chia chúc nó lên đường thuận lợi(nhà nó giờ đang phải chi tiêu tiết kiệm) và đương nhiên là bắt nó ngồi chơi không cho nó giúp. Bữa ăn được hoàn thành rất nhanh. Món thịt gà chiên nó yêu thích cũng được mẹ nó và bà quản gia làm rất bắt mắt. Mọi người ngồi vào bàn ăn, cùng nhau ăn bữa sáng còn có đủ ba người bởi vì một lát nữa thôi, nó sẽ tới nhà họ Trương và không ai biết được cuộc sống của nó ở đó sẽ ra sao. Mẹ nó và bà quản gia rất muốn khóc nhưng vì nó, họ đã cố gắng nén những giọt nước mắt ấy. Bữa ăn kết thúc là lúc sự chia tay lần chiếm. Mẹ nó nắm bàn tay nó, dặn dò, lúc này bà đã không kìm được nước mắt nữa:

- Mỹ Hà, con nhớ giữ gìn sức khỏe, khi nào rảnh nhớ về thăm mẹ!

- Con biết ạ! Bà và mẹ cũng nhớ giữ sức khỏe, hai người nhất định không được sao đâu!

- Ừ!

Nó quay lại nhìn mẹ và bà quản gia một lát rồi bắt tắc xi đi. Trong màn nước mắt, nó thấy mẹ mình và bà quản gia nắm tay nhau vẫy tay chào nó: ‘‘con yêu mẹ và bà!’’- nó nghĩ.

Anh tài xế hỏi nó:

- Cô muốn đi đâu?

- A xin lỗi đã để anh chờ lâu, tôi muốn tới biệt thự nhà họ Trương!

- Ừm không sao!

Anh tài xế chở nó đến biệt thự nhà họ Trương, nó ngồi phía sau ngắm nhìn chiếc bùa ngày còn bé ba mẹ mua cho mình lòng lại chợt buồn.

* Tại trường Nhất Lâm:

Hôm qua hần biết tin gia đình nhà họ Lý bán bản thiết kế trang sức đá quý của ba hần cho công ti gemstone, hần đã vô cùng tức giận. Hôm nay ba hần lại thông báo rằng Lý Mỹ Hà lại đến gia đình hần để minh oan cho ba nó thì hần không những tức mà lại còn vui (đúng là đồ kì quặc, đã tức lại còn vui! Mà nhà chị ấy bị oan nha!) vì có thể nhân cơ hội này trả thù nó mà không phải kiêng dè gì ba hần nữa. Ba hần cũng biết chuyện đột trước nó và hần có xích mích nên cũng kệ hần. Ông cũng đang muốn tìm cách để nó từ bỏ ý định minh oan đi vì cho dù thế nào ông cũng vẫn nghĩ rằng ba nó thông đồng với người khác làm mẫu trang sức đặc biệt ấy rơi vào tay người khác.

Hần bước vào phòng hội trường, Nhất Nam cũng ở đó và đang xem thông tin quan trọng trong trường để còn giải quyết. Anh nhìn hần bước vào mặt lạnh tanh, pha chút tức giận. Anh nghĩ tay hời:

- Cậu có chuyện gì sao mà tức giận vậy?

- Công ti Style, gia đình nhà họ Lý bán bản thiết kế trang sức cho công ti gemstone.

- Gia đình nhà họ Lý?...

Anh ngạc nhiên, không thể nào, nhà họ Lý nổi tiếng làm ăn liêm chính mà!

- Có gì nhầm lẫn ở đây không?

- Không, ba mình thông báo với mình như vậy, việc gì ông phải đùa mình như thế? Mà còn nữa Lý Mỹ Hà, cô ta sẽ đến nhà tớ từ hôm nay, cô ta muốn minh oan cho ba cô ta, thật nực cười! (nực cười cái gì! Đây là lòng hiếu thảo của chị ấy đối với cha mẹ đấy!)

- Mình nghĩ nhà họ Lý bị oan nên cô ấy mới muốn minh oan cho ba mình chứ!

- Vậy khi làm việc bất chính thì ba cô ta đi kể với cô ta hay sao? Cô ta làm sao biết được ba mình xấu hay tốt chứ! Ba mình đã điều tra rồi nhưng kết quả vẫn là Lý Hải Hoàng phạm tội mà thôi!

Anh nhìn hần, anh không biết nói sao bây giờ, có thể là gia đình nó bị hại nhưng cũng có thể là gia đình nó sai. Anh lắc đầu, anh không muốn nghĩ tới việc này nữa.

“ keet”... Chiếc xe tắc xi dừng trước cổng biệt thự nhà họ Trương. Căn biệt thự to đẹp cũng không kém gì nhà nó. Nó bước vào trong, một bà quản gia khoảng chừng 70 tuổi (bằng tuổi bà quản gia nhà chị ấy) ra gặp nó:

- Cô là Lý Mỹ Hà?

- Dạ vâng!

- Ông chủ đã có nhắc tới cô nhưng ta báo trước với cô rằng cuộc sống ở đây giành cho cô không tốt đâu, cô có thể bị biến thành một kẻ sai vặt được trả lương đều đều đấy!

- Cháu đã biết điều đó!

- Vẫn muốn tiếp tục làm việc mình muốn tại nơi đây?

- Vâng, cháu sẽ không thay đổi quyết định!

- Được, theo ta!

Nó được bà quản gia dẫn lên phòng. Căn phòng của nó cũng có tông màu xanh lá cây nó yêu thích như ở nhà cũ của nó, đồ đạc ngăn nắp, sạch sẽ, nó cũng không nghĩ mình có thể được ở một căn phòng như vậy.

- Sắp xếp đồ đạc đi, có thể cô sẽ trở thành người hầu của căn nhà này nên nếu mắc lỗi, cô sẽ bị đuổi khỏi đây!

- Cháu biết ạ!

Bà quản gia bước xuống lầu, nó ở trên phòng sắp xếp đồ đạc, nó để một bức ảnh có đầy đủ cả gia đình nó ở bàn học để ngắm nhìn. Sắp xếp đồ đạc xong, nó ngồi gần cửa sổ: “Lý Mỹ Hà, từ nay cuộc sống của mày sẽ thay đổi, phải cố gắng lên! Ba, nhất định con sẽ minh oan cho ba!”- nó tự nhủ.

*Trưa hôm đó:

Hắn ngồi trên chiếc xe đen về nhà, cánh cửa xe mở ra, người hầu trong nhà cúi đầu kính cẩn chào hắn. Hắn bước vào trong nhà, chợt va vào nó ngã ra. Hắn đứng dậy thấy nó đang xoa xoa cánh tay bị va xuống nền nhà. Hắn nói nó:

- Mất mũi cô để đâu thế hả?

- Tôi xin lỗi. Mà cũng tại anh chỉ mãi kênh kiệu với người hầu không nhìn đường đấy chứ! (câu nói quá thâm!)

“Hi hi”... tiếng cười nhỏ phát ra trong nhà, nó thấy vậy cũng bụm miệng cười, nó thấy phục mình quá đi! Hắn tức nó tím mặt, chợt bà quản gia nhắc:

- Gọi bằng cậu chủ, không được ăn nói bất kính như vậy với cậu chủ!

- Nhưng...

- Đó là quy luật, là lệnh!

- Cháu sẽ làm như vậy ạ!- nó nhắm mắt nhắm mũi trả lời.

- Tốt!

Hắn giơ ngón cái lên tỏ ý khen bà quản gia rồi bước vào trong. Nó bĩu môi, đúng là công tử bột. Haiz... nó thở dài, cuộc sống sau này khổ rồi đây! Nhưng vì ba, nó vẫn sẽ cố gắng! (chị hiểu thảo quá!)

Sắp đến giờ ăn trưa, nó phải vào bếp xem thực đơn của hôm nay. Toàn món mẹ nó đã dạy rồi, chẳng có gì khó khăn cả. Giờ nó phải nấu ăn cho hắn nữa, rõ là ức chế mà! Nó lấy nguyên liệu chuẩn bị cho nấu nướng, các món gồm bít tết bò, sườn hấp hạt kê, xôi bọc tôm và khoai tây xào đậu đũa. Nó phải hoàn thành những món này trước 11h30, bây giờ là 10h30 vẫn còn nhiều thời gian. Nó nhìn đồng thực đơn mà thấy ghét, nấu cho người khác nó còn hứng thú, nấu cho hắn chẳng có chút cảm xúc nào. Nhưng không nấu thì lại phạm lỗi, mà phạm lỗi thì bị đuổi vì vậy nó đành ngâm ngùi nấu cho hắn ăn.

Đồng hồ điểm 11h20, nó đã làm xong tất cả các món cùng với mấy cô người hầu khác. Đã đến giờ ăn trưa của nhà họ Trương (giờ giấc gọn), mọi người bưng bê món ăn ra cho hắn và không ngoại trừ nó. Hắn thử miếng đầu tiên:

- Ngon đấy, sườn hấp hạt kê ai làm vậy?

Nó rụt rè giơ tay, rõ khổ. Hắn nhìn nó giơ tay thì thở dài làm nó chằm chằm xem hắn định làm gì.

- Từ nay cô phụ trách món này, hôm nào cô không nấu thì mắc tội. Chấm hết!

Nó nhìn hắn bằng ánh mắt kì quặc, ngày nào cũng nấu, hắn điên hay sao mà không đổi món chắc? Hay là nó nấu xong hắn vứt đấy

không ăn? Nghĩ đến đây nó lại xì khói đầu, nếu là thế thật chắc nó xông vào đánh chết hắn mất thôi!

11. Chương 11: Học Tại Nhất Lâm?

Bữa trưa xong xuôi, nó đi dọn dẹp rồi lên phòng chuẩn bị nghỉ ngơi, may là nó vẫn còn có cái quyền nghỉ ngơi buổi trưa. Lên tầng trên, chợt đi qua phòng hắn (phòng anh này ở đầu hành lang, phòng chị ý ở cuối hành lang). Nó thấy hắn sắp sách chuẩn bị cho buổi chiều đi học. Nó nhìn chỗ sách của hắn một lúc lâu

rồi vụt chạy về phòng. Nó khóa cửa phòng, sống mũi cay cay, nó không muốn để ai thấy mình yếu đuối nên mới về phòng thật nhanh. Nó nhớ trước đây khi gia đình nó còn hạnh phúc, nó học ở trường Sky vô cùng vui vẻ, được bạn bè yêu mến quý trọng. Giờ đây chắc có lẽ chuyện ấy sẽ không bao giờ xảy ra nữa, sẽ chỉ là dĩ vãng, một kí ức đẹp mà nó sẽ không thể nào quên.

Nó cảm bức ảnh gia đình ,mình, một giọt nước mắt rơi xuống. Nó rất muốn học nhưng bây giờ không thể nữa rồi, gia đình nó đang khó khăn, lại đang cần cố hết sức để minh oan cho ba nó thì sao có thể chứ? “ Lý Mỹ Hà, mày thật yếu đuối, mới ngày đầu tiên ở đây mày đã khóc rồi thì sau này làm được gì chứ?”- nó tự nhủ và gạt hàng nước mắt đi (hức muốn khóc quá!). Nó đứng lại gần cửa sổ, thở dài một cái và lấy lại tinh thần. Nó vui vẻ chuẩn bị nghỉ trưa, cất tấm ảnh lại chỗ cũ.

Hắn sắp sách xong thì lấy điện thoại gọi cho Nhất Nam, hắn đang chán nên gọi anh xem có gì vui không.

- A lô Quân hả? Có việc gì thế, tớ đang ngủ mà!(ai cũng giống mình, phải ngủ trưa thì mới đi học được)

- Ngủ hả...@@ Tớ đang định hỏi xem có trò gì hay không!

- Có trò rất hay đó là ngủ!

- Ông muốn tôi đập chết ông à?

- He he...- rồi cúp máy luôn.

Hắn cũng cúp máy. Haiz... chắc ngủ là trò hay!@@ Ngủ vậy!(trưa còn không chịu ngủ! Suốt ngày chơi với bời!)

Chiều hôm nay nó thức giấc khá sớm. Nó xuống nhà để hóng gió thì chợt hắn cũng từ trong phòng đi ra làm cả hai cùng giật mình nhảy ra đằng sau. Nó thở phào, đồ chết dẫm, làm người ta đứng tim không à!

- Anh cứ như quái vật ấy, xuất hiện thành linh thể tôi vào viện thì anh tính sao?

- Cô mà vào viện á? Chắc lúc ấy cả thế giới chết tiêu rồi.

- Anh nói cái gì thế hả? Ý anh là tôi như đàn ông ấy hả?

- Cô tự hiểu!

- Hừ tôi không có thời giờ đùa co với anh.

Nói rồi nó bước luôn đi. Hắn cũng chuẩn bị đồ đạc chuẩn bị đến trường Nhất Lâm. Khi hắn đi khuất, nó mới bắt đầu bĩu môi:”đồ đàn bà!”

Nó ra vườn nhà hắn. Phải nói là vườn nhà hắn đẹp mê li luôn đi nha! Nó thích cái bể cá vàng trong vườn, ở nhà nó trước đây cũng nuôi cá vàng nên nhìn bể cá này nó như nhớ tới những kỉ niệm đẹp tại nhà nó. Nó ngồi ngắm chú cá vàng say sưa một hồi lâu.

*tại trường Nhất Lâm:

Hắn mở cánh cửa xe bước xuống, mấy cô nữ sinh bu sẵn ở đấy chờ hắn và Nhất Nam xuất hiện nên khi thấy hắn là hò hét um lên. Hắn lên phòng hội trường, đang định mở cửa thì Dương Ngọc Mễ từ đâu bay tới nắm lấy cánh tay hắn:

- Anh Quân, tối nay ở rạp có phim hay lắm, anh đi cùng em nha?

- Tối nay tôi bận rồi- nhìn xuống cánh tay tỏ ý buông ra.

Dương Ngọc Mễ thả cánh tay hắn ra, hắn bước vào bên trong. Nhỏ ở ngoài mặt sầm sì. Mắt công như vậy mà hắn cũng chả động lòng gì cả. Nhỏ bỏ đi, có thể nói bây giờ nếu ai đứng gần nhỏ sẽ là một điều không may vì nhỏ có thể thẳng tay xả giận vào người đó(có quyền thế có khác).

Hắn vào phòng thì thấy Nhất Nam đang ngồi xem qua sổ sách. Anh thấy hắn thì ngẩng đầu lên:

- Là Dương Ngọc Mễ?
- Ừm!
- Người ta có thành ý thể sao không đồng ý luôn đi!- anh trêu.
- Cậu không thôi ngay đi mình sẽ tương cho cậu một nhát đấy!

Làm người đẹp trai quyền thế cũng rõ khổ!

————— - một buổi học trôi qua —————

Hắn và anh đang cùng nhau bước ra xe, hai chiếc siêu xe được rời đi. Anh tạm biệt hắn rồi rẽ sang ngã khác, hôm nay anh phải đi đón chú thím mới từ nước ngoài về. Hắn rẽ xe về nhà, bụng kêu ọt ọt... sao kiện gì mà sớm thế!

*Tối hôm đó tại nhà hắn:

Hắn đã về nhà được một lúc và tắm rửa đang ngồi ngoài phòng khách đợi ba mẹ hắn về. Nó cũng đã tắm xong, nó mặc một bộ giản dị áo vải lạnh cộc tay cùng quần đen lửng bó. Nó bước xuống nhà, chiều nay nó đã hoàn thành xong món hắn giao hôm trước nên có nhiều thời gian để chơi(chị ơi nhờ nó nguội thì sao! À mà hấp lại!)

Ba mẹ hắn về, người hầu dàn hàng hai bên chào đón ông chủ và bà chủ trở về. Nó cũng dàn hàng, nhìn ba mẹ hắn bước vào vô cùng sang trọng. "cầu kì quá!"- nó nghĩ, trước đây mặc dù có quyền thế nhưng gia đình nó cũng không cần phải cầu kì thế này. Ba mẹ hắn thay quần áo rồi cùng hắn ngồi vào bàn ăn tối. Nó phải quan sát hắn ngay, hắn bắt nó nấu sườn hấp hạt kê mà không ăn thì tối nay nó sẽ hỏi tội hắn. Nhưng mà hắn vẫn ăn, như vậy là biết điều nếu không sẽ banh xác (chị đang không có lợi thế đâu đấy!)

Chợt ba hắn hỏi nó:

- Cháu đã ăn tối chưa?
- À, lát cháu ăn!
- Ngồi xuống ăn luôn tiện thể ta có chuyện muốn nói!
- Nhưng...
- Ngồi đi!

Ông ra hiệu cho tất cả người hầu rời đi. Nó ngồi xuống dùng bữa cùng gia đình hắn.

- Hiện giờ đang không đi học?

Nó nhìn ông, thoáng buồn rồi trả lời:

- Vâng!
- Ta có một yêu cầu: hãy học tại Nhất Lâm!
- Điều ấy cháu không muốn!
- Cháu học rất giỏi đúng không? Ta không muốn để mất tài năng và cháu cũng không có khả năng từ chối vì đây là "yêu cầu", hiểu chứ? Còn nếu cháu không học ở đó thì ta nghĩ, cháu nên trở về đi!
- Nó nén sự tức giận lại, nó không muốn học tại Nhất Lâm vì nơi ấy quá đáng ghét. Nhưng đây lại là "yêu cầu", không phải "đề nghị".
- Cháu không có lựa chọn?
- Đúng vậy!
- Thôi được!- nó cố gắng lắm mới nói được.

- Được rồi, ngày mai ta sẽ đi chuẩn bị hồ sơ, ngày kia chính thức nhập học. Còn nữa, nếu dùng xong bữa thì có thể nghỉ ngơi luôn, không cần dọn dẹp!

- Cháu xin phép! - nó muốn đi ngay khỏi chỗ này.

Nó lên phòng, hần quay sang hỏi ba hần:

- Ba đang thấy tội nghiệp cô ta hả? Ba cô ta đã làm một điều vô cùng sai trái đấy!

- Ba không tội nghiệp, ba chỉ thấy tiếc một tài năng, và lại học ở đó sẽ có nhiều sự áp bức khiến con bé tự rút lui!

Hần hiểu ra, thì ra mục đích của ba hần là vậy, vậy cũng tốt!

Nó lên phòng đóng cửa lại. Không ngờ lại khó sống tới vậy. Học tại Nhất Lâm ư? Nó không hề muốn chút nào nhưng ba hần không cho nó sự lựa chọn. Vừa rồi đi lưng cầu thang, nó nghe ba hần nói muốn để nó rút lui. Không bao giờ! Vì ba, nó nhất định phải vượt qua, kể cả khi học cái ngôi trường kia với gia thế nghèo nàn như bây giờ, nó cũng nhất định phải đứng vững! Mặc dù nó biết, với thân thể hiện tại, nhất định sẽ vô cùng khó khăn vì ngôi trường ấy nổi tiếng phân biệt giàu nghèo. “Cố lên Lý Mỹ Hà, chỉ còn một ngày nữa thôi mày sẽ phải học tại đó rồi!”- nó tự cổ vũ mình.

12. Chương 12: Buổi Học Đầu Tiên

Sorry mọi người nha, mạng nhà mình lỗi, mình sẽ đăng bù!

Từ lúc lên phòng tới giờ, tâm trạng nó cứ như đeo đá vậy. Nó cảm thấy rất khó chịu. Nó cũng không hề giận hay thù hận gì ba hần vì nó hiểu tâm trạng và suy nghĩ của ông, nếu bất cứ ai gặp phải tình huống như vậy cũng đều khó có thể tin người khác được. Nhưng nó tin chắc ba nó vô tội. Nó chỉ mong sao sẽ sớm tìm được bằng chứng chứng minh ba mình vô tội. Đang suy nghĩ vẩn vơ chợt nó nhận được tin nhắn của Ngọc Mai: “đã ăn cơm chưa? Ngày đầu tiên ở đó thế nào rồi?” (chị quan tâm bạn bà quá!)

Nó nhắn lại cô: “Mình ăn rồi! Mình đang bị ép học tại Nhất Lâm!”

“Cậu bị ép á? Cậu có thể từ chối được mà, đúng không?”

“Đây là yêu cầu của Trường chủ tịch, mình phải làm theo!”

Nó chờ một lúc không thấy cô nhắn lại, nghĩ cô bận, đang định cất máy đi thì cô nhắn: “Ngày mai đến nhà hàng The food gặp tớ, tớ và cậu nói chuyện với nhau. Sáng mai trường cho nghỉ nên mình có thể gặp cậu!”

“Ừ!”- kết thúc cuộc nói chuyện, nó cất máy đi.

“Cộc cộc”, tiếng gõ cửa, nó ra mở cửa, thì ra là bà quản gia. Bà nhắc nó:

- Chuẩn bị cà phê cho cậu chủ, cậu chủ thường hay thức khuya nên cần cà phê. Trước đây công việc này là của Thu nhưng từ nay sẽ là của cô. Nên nhớ là ngày nào cũng phải pha!

- Vâng ạ!

Nói xong bà quản gia bước xuống lầu, nó đóng cửa lại rồi theo xuống sau. Nó bĩu môi: “Đúng là lảm chuyện mà!” Nó trước đây cũng cần thức khuya nhưng không đến nỗi phải như hần. Công tử bột!

Tại phòng hần, hần đang ngồi học bài và xem qua một số sổ sách mà thầy cô giao. Nhìn hần bây giờ nhất định ai cũng sẽ nghĩ hần rất ngoan và chăm chỉ. Nó đặt cốc cà phê xuống bàn, miệng lẩm bẩm: “sao bây giờ ngoan thế!”

- Bà quản gia kêu cô pha cà phê?

- Ồ!

- Cô nghĩ mình là ai mà định sẽ chịu đựng chỉ vì một người không rõ vô tội hay có tội chứ? Mà dù sao mọi bằng chứng cũng đều chứng minh ba cô có tội thôi!

- Ông ấy vô tội, tôi sẽ chứng minh cho anh thấy!

- Được thôi, tôi sẽ xem cô chịu được bao lâu! Giờ thì cô có thể ra được rồi đấy!

Nó quay lưng bỏ ra ngoài. "Trương Mạnh Quân, nhất định tôi sẽ tìm được bằng chứng chứng minh ba tôi vô tội!"- nó nghĩ.

Buổi sáng là thời gian làm cho tinh thần nó thoải mái nhất, giúp nó xua tan phiền muộn. Nó xuống nhà chào hỏi mọi người. Khi nó mới tới đây, có một vài người biết được hoàn cảnh của nó thì đã an ủi, hòa đồng với nó, họ còn mong nó sớm thành công. Mặt khác, một số người vì ghen ghét nó có quyền lợi hơn họ nên họ đã không hòa đồng với nó. Chính vì thế mà khi nhận được lời chào từ nó, có người mỉm cười thân thiện, có người mặt sầm sì. Nó bước lại gần chỗ chị Ly, người đầu tiên thân thiện với nó, giúp chị chuẩn bị bữa sáng.(chị Ly là bếp chính)

Chị nhờ nó bê đĩa trứng rán ra bàn ăn. Nó bê ra, đang định quay lại giúp chị thì chợt cốc nước cam đổ lên người nó. Đó là do Thu làm đổ và cô ta cố tình. Cô ta cười đắc ý rồi giả vờ thân thiện:

- A em có sao không? Chị xin lỗi nha, chị bất cẩn quá!

Nó đã nhận ra sự giả dối của cô ta, chỉ gượng cười:

- Không sao, em sẽ đi thay áo.

Nó bước vào nhà vệ sinh. Cô ta cười thầm bỏ đi. Chị Ly đã nhận ra mọi việc, chị nhờ người khác làm giúp rồi vào nhà vệ sinh theo nó. Nó đang rửa tay thì có một chiếc áo được đưa vào. Nó nhìn chị Ly mỉm cười:

- Cảm ơn chị!

- Em đừng để bụng chuyện vừa rồi nha. Thực ra Thu nó cảm mến cậu chủ, nhưng hôm qua bà quản gia lại giao em việc pha cà phê cho cậu chủ của nó nên nó mới vậy thôi! (*t/g: sao lại mê anh ta thế nhỉ?*hắn chen mồm vào: vì tôi đẹp trai!*t/g: ọe...nhưng cũng có thể)

- À, em biết rồi, chị yên tâm!

Nó thay áo xong rồi ra ngoài. Sau khi bữa sáng xong xuôi, nó chuẩn bị đến nhà hàng the food gặp Ngọc Mai.

Tại nhà hàng the food, cô và nó cũng chọn chỗ gần cửa sổ vì ở đây thoáng mát. Nó đang khuấy li nước cam, chợt cô lên tiếng:

- Mình quyết định sẽ học tại Nhất Lâm cùng cậu!

Nó ngạc nhiên, vội ngăn cô:

- Không được, cậu đang học tại trường Sky rất tốt. Cậu không được vì mình mà hi sinh quá nhiều như thế!

- Ba mình đã đi làm hồ sơ rồi, đây cũng là ý kiến của ba mình. Cậu định từ chối tình cảm của gia đình mình dành cho cậu sao?

Nó rơm rớm nước mắt:

- Cảm ơn cậu và ba mẹ cậu, Ngọc Mai!

- Ngốc này.

Nó ngồi nói chuyện thêm với cô. Một lúc sau cô đưa nó về biệt thự nhà họ Trương và tạm biệt nó ra về. Ngày mai sẽ là ngày mà nó ghét nhất chăng?

Sáng hôm sau nó dậy sớm chuẩn bị. Ba hắt lại đưa ra một “đặc ân” nữa là nó không phải chuẩn bị bữa sáng nữa. Nó biết ông làm thế không phải vì thương nó mà là đang muốn người khác ghét nó do nó có nhiều quyền lợi. Nhưng mặc dù vậy, những người bạn của nó ở trong ngôi nhà này đã không ghét nó mà còn giúp đỡ nó nhiều hơn làm nó cũng khá áy náy.

Bữa sáng xong xuôi, Ngọc Mai đến trường cùng nó nhưng không để mấy cô người hầu chảnh chọe biết được vì hôm qua cô đã nghe chuyện về Thu nên cô không muốn nó có thêm hiềm khích.

Đến trường Nhất Lâm, nó và cô đang bước vào trong trường thì có tiếng hò hét làm nó rất lo lắng. Nhưng hóa ra là hắt cũng đang bước vào trong trường nên lũ học sinh kia mới hò hét. Nó lắc đầu: “toàn người hám trai cả!”

Nó và cô vào phòng hiệu trưởng, thầy nở nụ cười vô cùng thân thiện, thầy nói nó học lớp 11a1. Sau đó nó và cô theo giáo viên chủ nhiệm vào lớp. Nó giới thiệu bản thân mình. Nó nhận ra mình học với khá nhiều “người quen”: hắt, anh và Dương Ngọc Mễ.

Dương Ngọc Mễ đã để ý đến nó, nhờ ta nhếch môi vì có thể trả thù nó vụ lần trước. Hắt nhìn mọi người quanh lớp, có vẻ như đã “bắt đầu”. Nó và cô ngồi cùng nhau, hắt và anh ngồi cùng nhau dưới bàn nó và cô. Buổi học bắt đầu.

“reng reng”, giờ ra chơi. Mọi người kéo nhau xuống căng tin. Nó và cô cũng chọn bàn gần cửa sổ. Sáng nay nó đã ăn sáng nên chỉ uống nước cam, còn cô sáng nay “nướng” muộn nên giờ mới ăn sáng. Trong lúc cô đi lấy đồ ăn, nó bị Dương Ngọc Mễ nắm tóc từ phía sau nên nó không đánh lại nổi được. Nhỏ cười cợt:

- Có vẻ như giờ mày chẳng còn có thể đánh được tao nữa nhỉ? Ha ha, hôm nay tao chỉ cảnh cáo mày thôi. Chuẩn bị tinh thần đi, sẽ có trò vui tiếp mày!

Nói rồi nhỏ ta bỏ đi, cười ha hả cùng với một vài đứa học sinh khác. Cô quay lại thấy tình hình như vậy định đánh nhỏ nhưng nó ngăn. Trò vui ư? Đúng là lũ người vô giáo dục. Nó và cô tiếp tục ăn sáng. Nó nhất định sẽ không chịu khuất phục vì ba, vì mẹ, bà quản gia và cũng như vì gia đình Ngọc Mai. Nếu nó khuất phục bây giờ, ba nó sẽ mãi mang tiếng oan không ai rửa. Và nếu nó khuất phục, hắt và ba hắt sẽ thành công trong việc làm nó từ bỏ. Nó sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra! Sẽ cố gắng!

13. Chương 13: Vào Đội Toán Là Một Rắc Rối

Chuông báo vào lớp đã vang lên, nó và cô bước vào chỗ ngồi. Nhìn nó, cô lại cảm thấy lo lắng vô cùng. Cô lo nó sẽ chịu không được rồi bỏ cuộc mặc dù cô biết từ trước tới giờ nó vẫn luôn kiên cường, cô vẫn lo. Từ ngày xảy ra chuyện, nó đã gầy và xanh xao đi nhiều. Nếu bây giờ chuyện quá sức với nó, cô không biết nó sẽ gầy tới mức nào nữa! Nó thấy cô nhìn mình thì hỏi:

- Có chuyện gì sao?

- À ừm không có gì. Thầy dạy toán vào rồi kìa!

Nó gật đầu, mở sách ra chuẩn bị cho môn học mình yêu thích. Thầy giáo nhìn cả lớp một lượt rồi để sách, giáo án lên bàn giáo viên.

- Mỹ Hà là em nào?- thầy chợt hỏi.

Nó gơ tay, thầy gật đầu mỉm cười kêu nó hạ tay xuống.

- Em là người đồng giải kì thi toán với Mạnh Quân đúng không?

- Dạ vâng ạ!- nó rụt rè trả lời.

- Vậy thì từ nay em sẽ vào đội tuyển toán với Mạnh Quân!

Nó ngạc nhiên, học cùng hắt á? Vậy nó sẽ phải đề phòng mấy nhỏ mê hắt à? Một cơn chấn động trong lớp, mọi người bàn tán xôn xao, có người thì khen đều nó, có người thì nói: “Chỉ là ăn may thôi, anh Quân là giỏi nhất rồi!”

Thầy gõ thước xuống bàn, nhìn xuống chỗ nó:

- Các bạn có vẻ tin về thực lực của em, vì vậy tiết toán hôm nay sẽ dành để hai em thử sức. Hai em thấy sao?

Hắn nhìn Nhất Nam, nó nhìn cô ngạc nhiên. Chợt hắn lên tiếng:

- Được ạ!- hắn rất muốn thử xem thực ra nó học giỏi tới đâu.

Nó rụt rè lên tiếng:

- Được ạ!

Vậy là các bài toán trong tập đề thầy đưa cho hai đứa nó lần lượt được giải (chỉ yêu cầu giải câu c vì câu này khó). Đầu tiên là bài một, hắn và nó lướt qua đề rồi vẽ qua hình ra giấy, cả lớp cũng được phát đề nhằm theo dõi tình hình. Nó và hắn lên bảng cùng lúc, nó khá ngạc nhiên nhưng vẫn tiếp tục bài giải. Kết quả bài số một là nó và hắn cùng giải giống y chang nhau, chỉ khác cách trình bày. Cứ thế bài hai, ba, bốn cũng đều như vậy. Cả lớp há mồm ra, trừ cô và anh ngồi xem nó và hắn giải toán. Đến bài số năm, bài định mệnh vì còn 15 phút nữa là hết tiết. Nó và hắn bắt đầu có sự suy nghĩ thực sự vì mấy bài trước đều vừa phải với hắn, nó, anh và cô còn khó với mấy học sinh khá trong lớp (kinh, khó với học sinh khá đấy nhé, không phải học sinh yếu đâu nha, khiếp thật)

Hắn suy nghĩ xong và lên bảng trước nó. Mấy nhỏ trong lớp cười cười, nó thua chắc rồi. Nhưng năm phút sau nó lên bảng, mấy nhỏ kia định nhìn nó thua vì chậm hơn hắn nhưng không... cách giải của nó hoàn toàn khác hắn, đây là bài đầu tiên hai người làm khác nhau. Nó giải ngắn hơn hắn, làm xong trước hắn ba phút.

Tất cả mọi người kinh ngạc, hắn cũng khá kinh ngạc, anh cũng thế, chỉ có cô hiểu nó thấy bình thường. Phương pháp học toán của nó không phải là làm đúng là được mà phải tìm ra cách nào đúng nhất, hay nhất, ngắn nhất cho bài toán ấy. Trong lúc nó nghĩ cô cũng thấy nó viết ra giấy cách của hắn nhưng lại không dùng nên cô đã hiểu và nhớ tới phương pháp học của nó. Hắn làm xong cũng là lúc chuông báo hết tiết vang lên. Thầy tiến lại chỗ nó:

- Mặc dù em suy nghĩ lâu hơn Quân nhưng lại tìm ra cách giải ngắn hơn, hay hơn vì thế em sẽ vào học đội tuyển toán với Quân.

- Bạn ấy đã giải giống cậu ấy nhưng lại nghĩ cách ngắn và dễ hơn ạ! - cô chợt lên tiếng.

Học sinh trong lớp phản bác, thầy nhìn cô nghi hoặc. Cô đưa cho thầy xem nháp của nó. Mấy đám học sinh không thốt được lên lời, thầy giáo ngạc nhiên rồi mỉm cười tươi. Có lẽ thầy vui vì có học trò mới cũng thông minh ngang ngửa hắn.

Giờ ra chơi, tất cả mọi người cùng ra ngoài. Hắn quay sang nó:

- Cô thông minh đấy!

- Đó là anh không chịu ngồi thêm thôi, anh nghĩ càng nhanh càng tốt!

- Ờ, có lẽ là thế! (anh này vì ngạc nhiên bởi sự thông minh của chị Hà nên lú lẫn rồi!)

Ngọc Mai và Nhất Nam cười, thật là hai cái người này! Nó và cô cười nói với nhau. Anh, hắn và cô đều có một điểm ở nó mà họ rất ngạc nhiên và khâm phục. Đó là nó đã không đi học hơn một tháng rồi, chỉ mới mượn vở của Ngọc Mai xem và nhờ cô giảng mà lại vẫn có thể thông minh vượt trội như vậy. Hắn ngấm lại lời ba mình, công nhận nếu bỏ phí một tài năng như nó thì uống cho đất nước này thật!

Trên sân thượng, Dương Ngọc Mễ cùng đám bạn của nhỏ đang vô cùng tức giận. Mỹ Ái khó chịu lên tiếng:

- Chẳng lẽ cứ để thế à?

- Đừng hòng tao để im, giờ thầy giáo đã trọng nó, mình phải tìm cách làm cho nó bỏ học tại trường này! - Nhỏ lên tiếng.

Mấy con nhỏ khác cười xảo trá, Dương Ngọc Mễ đúng là mưu mô sắc sảo. Những nhỏ kia lúc nào cũng nghe lời Dương Ngọc Mễ vì nhà nhỏ có quyền thế và nhỏ có nhiều mưu mô giúp cho bọn họ “vui chơi”.

“Lý Mỹ Hà, mày nhất định phải biến mất!”- nhỏ nghĩ, trông nhỏ bây giờ chẳng khác gì ác quỷ. (độc ác)

Giờ ra về, nó cất sách vở nhanh chóng. Nó và cô ra cổng, trong lúc cô đi lấy xe, đám người Dương Ngọc Mễ lại gần. Nó nhận ra tình hình, thật khinh bỉ, vì hẳn mà nhỏ lại có thể điên dại như vậy.

- Mày rất may mắn khi được học cùng anh Quân, nhưng đó không phải là chỗ dành cho mày! - nhỏ lên tiếng trước.

- Đó không phải việc của cô!

- Mày còn dám mạnh miệng à?- nói rồi xông tới tát nó. Nó nắm lấy tay nhỏ hất ra làm nhỏ sôi máu. Nó khinh bỉ, nhỏ ta chỉ biết làm có vậy thôi ư?

- Cô thật đáng thương khi cứ phải sống chỉ vì một thằng đàn ông. Tôi nên nói sao đây? Loại người như cô ấy, hám trai chẳng?

- Mày, đồ xác xược! Bọn mày đâu cho nó một trận!

Nó cũng biết võ, đánh trả được hai người thì bị đứa thứ ba đánh lên rồi cả bọn đó đánh nó. Ngọc Mai quay lại tức giận đánh mấy con nhỏ ở ngoài để cứu nó nhưng mà đông quá. Chợt có tiếng nói:

- Dừng ngay lại!

Tất cả ngừng hoạt động. Quay ra là anh chàng Nhất Hải bữa trước. Đám người của Dương Ngọc Mễ sợ sệt:

- Anh... anh Nhất Hải, là cô ta gây sự trước!

- Cô ấy gây sự? Tôi lại nghe thấy mấy người đe dọa thì đúng hơn nhiều!

- Em...em..

- Đi mau!

Bọn người theo nhỏ chạy hết. Chỉ có nhỏ đứng đó:

- Tại sao cậu lại xen vào chuyện của tôi?

- Cô cũng nên xét lại mình đi, tôi nghĩ cô nên đi được rồi đấy!

Nhỏ hậm hực quay đi, coi như hôm nay không thành công. Nhất Hải giúp cô đỡ nó ra ghế đá.

- Cậu không sao chứ Mỹ Hà, bọn nó đông quá!- cô lo lắng.

- Mình không sao!

- Cảm ơn cậu Nhất Hải, chúng ta lại gặp nhau rồi! - nó quay sang cậu.

- Không có gì! À, tôi đến Sky tìm hai người nhưng họ nói hai người chuyển về Nhất Lâm. Tôi cũng đã có nghe qua chuyện của cậu.

Nó gạt đầu, đôi mắt lại buồn, Ngọc Mai cũng kể thêm về chuyện nó hiện tại. Nó và cô cũng rất vui khi nghe cậu nói cậu tin ba nó. Ba người trò chuyện một lúc rồi ra về. Nó và cô tạm biệt Nhất Hải, cậu cũng chào hai người rồi phóng xe đi.

14. Chương 14: Nhất Hải Trở Lại Học

Nó được Ngọc Mai đưa về tới nhà. Nó vẫy tay chào tạm biệt cô, trước khi đi cô còn dặn nó bôi thuốc cẩn thận làm nó bật cười. Cứ giống như mẹ nó vậy. Nó bước vào. A... nó vén tay áo lên, một vết bầm. Nó lại nghĩ tới Dương Ngọc Mễ, nếu hôm nay cô ta chỉ có một mình, nhất định sẽ không bao giờ dám đánh nó vì nó biết chút võ. Nó khinh bỉ, một lũ chỉ biết ý đồ ngưu đầu.

Mở cửa bước vào nhà, đang bước đi thì chị Ly, bác Tú, anh Khoa và bác Long lại gần hỏi han nó:

- Ngày đầu tiên đi học thế nào rồi?- bác Tú mỉm cười hỏi nó.

- Dạ cũng tốt ạ!- nó dẫu nhem mọi chuyện đi.

- Vậy thì tốt!- mọi người nói.

Trong góc bếp, Thu đang làm bánh, cô ta khó chịu nhìn nó. Cô ta bấm hành khô mạnh làm ai quanh bếp cũng giật mình. Chợt Di, người đang đứng gần cô ta nhất lên tiếng:

- Tôi biết cô không thích con bé đó, tôi cũng vậy nhưng cô nên dừng lại đi, bà quản gia sẽ mắng cô đấy.

Thu hậm hực dừng tay, cô ta quay sang Di:

- Con nhỏ đó có rất nhiều quyền lợi, tại sao chứ?

- Cô không thấy con bé đó đã từng là tiểu thư sao? Tốt nhất tạm thời nên xuôi đi, đến lúc thích hợp thì muốn làm gì chẳng được!

- Cô có cách?

- Cách thì đây rầy nhưng tạm thời cần xem thế nào đã. Giờ tôi nghĩ cô nên tiếp tục làm đi, kẻo bị làm sao trước khi thực hiện.

- Biết rồi!

Cô ta nhìn nó tức giận, nó không chỉ có nhiều quyền lợi mà còn có được tiếp cận với cậu chủ nhiều hơn nữa, chắc chắn muốn tiếp cận cậu chủ (nghĩ lại đi bà chị, Mỹ Hà mà muốn tiếp cận với anh ta á?)

Nó lên phòng thay quần áo, bôi thuốc cẩn thận rồi xuống nhà chuẩn bị bữa trưa. Hấn cũng từ phòng đi ra.

- Có vẻ như có điều gì đó ở trường khiến cô hứng thú không thể về nổi, tôi đã về trước cô một tiếng!

- Có gì hứng thú ư? Chắc chỉ hứng thú với anh thôi nhỉ? Còn với tôi, nó chỉ càng làm tôi thêm ghét thôi!

Nó bước đi. Hấn nhìn cánh tay trái của nó: “bị đánh” có vẻ nhanh hơn mọi lần vì từ trước đến giờ học sinh học bổng vào trường cũng phải đến hai ba ngày sau mới có việc xảy ra. Vậy cũng được, càng nhanh để khiến nó từ bỏ. Hấn xuống nhà, dùng bữa trưa cùng ba mẹ hấn.

Bữa trưa xong xuôi, ba hấn liếc mắt ý bảo hấn lên phòng ba hấn. Hấn theo lên. Ba hấn đóng chặt cửa.

- Sao rồi? Con nghĩ ở đó có áp lực khiến con bé bỏ cuộc không?

- Cô ta đã bị đánh.

- Vậy là sao?

- Hôm nay cô ta được chọn vào đội toán cùng con, có lẽ đó là lí do.

- Ừm, cũng chẳng cần đến gia đình ta làm khổ nó. Ba không thù hằn gì con bé nhưng nó đã phạm sai lầm khi dấn thân vào việc mà nó không bao giờ làm được. Rồi con bé sẽ tự hiểu việc mình oan cho ba nó là điều ngay từ đầu đã không nên làm.

Hấn nhìn ba hấn. Phải, hấn cũng chẳng ác ý gì với nó, mặc dù nó từng làm hấn tức giận nhưng hấn không hề ghét nó tới mức phải hại nó. Nhưng hấn nghĩ nó đã ngu ngốc khi chọn con đường như vậy.

Ba hấn nhìn xa xăm. “Mỹ Hà, cô cũng không thể trách ta nếu ta đối xử tồi tệ với cô. Có trách thì trách ba cô và con đường ngu ngốc mà cô đã chọn!”

Nó đang rửa bát, chị Ly chợt thấy vết bầm trên tay nó, chị vội kéo nó lên phòng.

- Em bị đánh như vậy sao lại nói là không sao?

Nó nhìn xuống cánh tay, cười nhẹ:

- Không sao đâu mà chị, chỉ là nhẹ. Chị cũng biết trong trường hợp của em bị như vậy là nhẹ lắm rồi mà!
- Em thật là, nhẹ cái gì mà nhẹ!

Nói xong chị định bôi thuốc cho nó nhưng nó đã bôi rồi. Chị cốc nhẹ vào đầu nó và bảo nó có chuyện gì phải nói với chị. Chị cũng hiểu tại sao nó không nói bởi vì chị biết, mục đích của ông chủ khi cho nó đi học cũng là như vậy. Chị rất muốn giúp nó sớm hoàn thành xong việc nhưng biết gì mà giúp chứ!

Nó và chị lại quay lại rửa bát, xong xuôi nó đi nghỉ ngơi chuẩn bị đi học.

Đã tới giờ phải tới trường, nó bước ra cổng chờ Ngọc Mai. Hắn ra lấy xe đi, nhìn nó lạnh lùng vô cảm. Hắn mặc kệ nó, nếu đã cứ muốn ngu ngốc, hắn cũng chẳng tội gì phải thương cảm. Ngọc Mai tới nơi, nó chào mọi người rồi đến trường. Trên đường đi nó thấy một chiếc xe rất quen lướt qua nhưng không tài nào nhớ nổi. Cô cũng như nó, thấy rất quen. Nhưng chắc là do nhiều xe giống nhau thôi!

Nó và cô xách cặp bước vào lớp. Nó vừa vào, lũ người lúc sáng lại xì xào. Dương Ngọc Mễ đi qua nó ghé vào tai:

- Có vẻ mày rất cứng cỏi nhưng chỉ là may mắn khi có cậu ta thôi! Lần sau sẽ không bao giờ như vậy nữa đâu, cứ liệu hồn!

Nói rồi nhỏ bỏ đi luôn. Nó cười khinh, liệu hồn ư? Tưởng tôi sợ lũ ỷ đông hiếp yếu các người sao! Nó lại chợt nhớ tới Nhất Hải, vừa rồi nhỏ có nhắc đến cậu. Cậu là ai mà đám người sáng nay lại sợ sệt như vậy. Cậu chắc chắn không đơn thuần chỉ là một tay bóng rổ nổi tiếng.

“reng reng”, tiếng chuông vào lớp vang lên. Nó và cô về lại chỗ ngồi. Cô giáo bước vào, nụ cười rất tươi, hình như có điều gì đó làm cô rất vui. Cô nói:

- Lớp ta hôm nay sẽ chào đón học sinh “cũ” vốn dĩ nổi tiếng của trường. Cô tin chắc là các em sẽ rất vui! Vào đi em!

Nhất Hải bước vào trong, mấy cô nữ sinh trong lớp thích cậu và mấy cậu học sinh chơi thân hò hét um sùm. Nó và cô ngạc nhiên, là Nhất Hải. Dương Ngọc Mễ mặt sầm sì, hôm qua cậu giúp đỡ nó vậy thì từ nay sẽ rất khó để làm hại nó. Nhất Nam và hắn cũng ngạc nhiên. Gì vậy, cậu nhóc này trở về rồi sao?

Nhất Hải lên tiếng:

- Mình đã hoàn thành xong cuộc thi đấu bóng rổ, từ giờ sẽ lại về đây học!

Cậu tự mình xuống bàn trống ngay cạnh chỗ nó, cô và hắn, cậu. Cô giáo cũng chẳng mắng mọ gì vì quen với việc này rồi (bật mí nha anh này giỏi môn Anh). Nó cười với cậu:

- Thì ra là cậu, vậy là học cùng lớp với mình rồi!
- Ủ!

Nhất Nam hỏi cậu:

- Nhà ngươi về bao giờ?
- He he, lát nói, giờ học thôi, môn em thích! (cô chủ nhiệm dạy anh)

Nó ngạc nhiên, “anh”- xưng hô kì vậy? Chẳng lẽ cậu là “đàn em” của Nhất Nam à? Nhưng rồi nó cũng chú tâm ngay vào bài học.

Giờ ra chơi tới, nó, hắn, anh, cô và cậu ngồi trong lớp. Anh tra khảo cậu:

- Về bao giờ vậy, nói với ba mẹ chưa, giờ nhà ngươi ở đâu? Ba mẹ ở bên Mỹ rồi còn gì!
- Em về mấy hôm trước, tối nay em sẽ dọn qua nhà anh đấy!

- Cái gì hả, mi thật muốn chết mà, sao không báo với ta?

- He he, tính cho ông anh bắt ngờ chơi.

Hắn nhìn hai người bật cười rồi cũng chen mồm vào:

- Có ngày ngạc nhiên quá vỡ tim đấy!

Nó hỏi Nhất Hải:

- Sao lại xưng hô kì vậy?

- Tớ là em họ Nhất Nam!

- Ồ thì ra là thế- cô nói.

- Từ nay chúng ta có thể gặp nhau thường xuyên rồi!

- Mọi người quen nhau à?

- Ừ!

Cậu kể lại lần ghé Sky như thế nào và quen nhau ra sao. Nhưng cậu giấu chuyện mình hôm qua đã giúp nó vì cậu đã được Ngọc Mai kể chuyện về nó. Năm cười nói chuyện rôm rả hết giờ ra chơi.

15. Chương 15: Đấu Bóng Rổ- Kết Quả Đáng Ngạc Nhiên

Nó ngồi tán dóc với Ngọc Mai. Cả hai đều khá ngạc nhiên khi anh bạn Nhất Hải kia là em họ của Nhất Nam. Cũng phải, họ Kim mà. Nó thấy rất vui khi có thể được học cùng cậu. Cậu hỏi nó:

- Mình vừa nghe vài tin trong lớp, không ngờ cậu giỏi ghê ha!

- Ừa, chuyện gì vậy?

- Đầu tiên là cậu đã hùng hổ cho anh chàng bạn thân được lòng nhiều fangirl và nổi tiếng nhất trường của mình một nhát tát ngay khi vừa tới trường này lần đầu tiên. Tiếp đó là cậu đồng giải với cậu ấy trong kì thi toán và cuối cùng là sáng nay cậu vừa làm tất cả mọi người hoảng hồn vì sự thông minh của cậu!

Nó ngồi ngẩn ngơ, cậu thấy vậy hỏi nó:

- Sao vậy?

- Cho mình hỏi lại nhé! Tên đó được lòng...fangirl và nổi tiếng nhất trường ấy hả?

- Ừ!

Nó vuốt mặt, nó không thể hiểu được luôn ấy. Chuyện hắn có nhiều fangirl thì nó cũng đã có để ý thấy chút ít, nhưng còn chuyện hắn nổi tiếng nhất trường và được cả thầy cô trọng vọng thì...

Cậu hiểu nó đang nghĩ gì bèn lên tiếng:

- Cậu ấy bình thường nhìn vào khó ưa vậy thôi, thực ra là một người chuẩn mực. Với lại một phần trường học này do dòng họ nhà tớ cũng như Nhất Nam và cậu ấy tài trợ!

- Cũng chỉ do quyền thế thôi nhỉ? Nhưng xin lỗi, tớ không mong muốn mình đang trải qua một cuộc sống xung quanh toàn người ham những người quyền quý, đẹp trai như trong truyện teen đâu! (cuộc đời chị đang là một cuốn truyện teen đấy!)

- Cậu đừng nên nghĩ vậy, rồi cậu sẽ hiểu tại sao cậu ấy lại được người khác thích mặc dù mình cũng không phủ định ý kiến vừa rồi của cậu. Nhưng đó chỉ là một phần nào đấy thôi!

Nó thở dài, thôi được rồi, tạm gác chuyện này qua một bên vậy!

“reng reng”, giờ thể dục đã đến. Nó và cô đi giày vào rồi xuống sân thể dục. Sân thể dục ở đây cũng rộng rãi, đẹp để không thua gì trường Sky. Nó thấy hơi lạ, hình như thầy thể dục chưa xuống. Chợt Nhất Hải nhìn nó, cậu chợt nảy ra một ý nghĩ. Cậu gọi hấn và Nhất Nam:

- Ê hai người, lâu rồi không thử đấu bóng rổ, đấu thử đi!

Nó nhìn ba người, vậy là hấn và anh cũng biết chơi bóng rổ. Nhất Nam có vẻ không hứng thú lắm, anh từ chối:

- Thôi hai người đấu đi, mình mệt, chẳng muốn đấu đâu!

Nhất Hải gật đầu rồi quay sang hấn:

- Chơi không?

- Có chứ, thử xem đi thi về cậu điều luyện cỡ nào!

- Cậu sẽ cố vũ ai vậy Mỹ Hà?

Sao lại hỏi vậy? Nó nhìn hấn nguýt một phát rồi gọn lỏn:

- Cậu!- rồi lè lưỡi với hấn- Thua đi đồ chết tiệt!

Hấn tức xì khói đầu, chưa chơi đã bị trù ẻo rồi! Hấn đốp chất lại luôn:

- Nếu tôi thắng thì sao?

- Anh muốn sao tôi cũng chơi... Ê nhưng cấm hủy hợp đồng của tôi với ba anh!

- Được rồi, cô phải hối hận khi nói thế!

- Còn nếu tôi thắng thì sao? - nó hỏi.

- Thì ngược lại.

- Ok. Hứ....

Nhất Hải lắc đầu:

- Mỹ Hà, cậu...khả năng là không tốt cho lắm!!!

Nó chẳng hiểu gì cả, ngay cả cậu cũng khen hấn ta. Nó bĩu môi, còn lâu đi, cậu là cao thủ bóng rổ, nhất định sẽ tấn hấn một trận. Đến lúc đó, nó sẽ cho hấn biết tay.

Trận đấu bóng rổ vừa được mc Nhất Nam thông báo, hàng loạt các “fan hâm mộ” rầm rập kéo tới tranh chỗ nhìn tốt nhất. Hấn cười nhìn cậu:

- Mình đang cá cược, nhất định không thể thua, mình không nường tay đâu nha!

Trận đấu bắt đầu, đội của hấn gồm năm người, của cậu cũng vậy. Hấn cướp được bóng, luôn lách và ghi hai điểm đầu tiên. Hấn quay ra chỗ nó tỏ ý đe dọa: “cô chết chắc rồi!”

Cậu nhìn hấn sần sần, lúc thì trẻ con, lúc thì người lớn, hấn chẳng khác nào người đa nhân cách. Cậu chấn bóng của hấn, hấn chạy qua nhưng cậu vẫn giành được bóng, ghi hai điểm. Tỷ số đều hai điểm. Nó và Ngọc Mai vui sướng, “cái đồ Quân tự mãn, anh nhất định sẽ chết với tôi!” Trận đấu cứ thế tiếp tục tới khi tiếng còi thông báo hết hiệp một. Tỷ số bây giờ là 8-4 nghiêng về phía Nhất Hải. Nó nhảy lên vì sung sướng, cơ hội thắng cá cược của nó là đây rồi!

Hấn nói với nó:

- Đừng có vội mừng, chưa kết thúc trận đấu đâu!

- Hứ, tôi tin chắc anh sẽ THUA.....vì vậy tôi cứ ăn mừng trước đây!

- Hừ...

Dương Ngọc Mỹ quan sát cả trận đấu vừa rồi. Nhỏ ghét nó nói chuyện với hấn cũng như việc nó dám nói hấn sẽ thua. Nhỏ đứng dậy, mấy nhỏ khác cũng giống nhỏ đứng dậy đi theo. Nhất Hải nhìn theo đám người

đó, cậu chợt thấy mọi thứ trở nên nguy hiểm cho nó. Nhưng rồi cậu lắc đầu... cậu đang suy nghĩ nhiều quá rồi. Những suy nghĩ ấy đều không hề tích cực một chút nào.

Hiệp hai lại được bắt đầu, lần này hấn chơi có phần điêu luyện hơn vừa rồi. Nó khá bất ngờ, thực lực của hấn rất là khó đoán. Nó bắt đầu suy nghĩ, liệu hiệp này hấn thua hay tỉ số được nâng lên? Nếu tỉ số được nâng lên thì là một mối nguy cho nó rồi (haiz...chưa biết thực lực người ta thế nào đã cá cược rồi!)

Hiệp hai lại kết thúc, tỉ số bây giờ khác xa so với lúc trước đó là vì hấn chơi tốt hơn : 19-17. Mặc dù vẫn là nghiêng về Nhất Hải nhưng tỉ số đã được rút ngắn đi nhiều. Nó bắt đầu có chút lo lắng: “Hức con đã khổ lắm rồi đừng bắt con khổ thêm nữa, cho hấn thua đi thần linh ơi!”

Và cứ thế, trận đấu cứ tiếp diễn tới hiệp cuối cùng. Bây giờ nó trở nên khá căng thẳng. Tỉ số “nguy hiểm” đối với nó: 22- 22. Nếu bây giờ hấn giành chiến thắng thì nó chết mất. Còn 2 phút cuối, hấn đang cầm bóng, cú ném xa ba điểm. Nó bịt mắt, và rồi...

- Hura, anh Quân thắng rồi!

Nó chết đứ đự, quả này thế là toi rồi! Hức, thần linh ơi người nữ lòng nào! Hấn cười tươi, hôm nay về cô chết với tôi, he he. Nó đang ngao ngán, ầm ỨC thì Nhất Hải lại gần:

- Đó là lí do cậu ấy được hâm mộ!

Nó hiểu ra ý của Nhất Hải, rằng cậu muốn nói hấn có nhiều mặt tài năng nên mới nhiều fan. “Nhất Hải chết tiệt, cậu còn nói được thế à? Có biết là tôi sắp tiêu tùng không?”- nó nghĩ thầm. Thôi đành chấp nhận số phận vậy!

Trên sân thượng trường học, Dương Ngọc Mễ cùng đám bạn của nhỏ đang rất bức bối. Nhỏ nắm chặt tay, lần nào cũng vậy, làm gì nó cũng đều thất bại. Nhỏ Mỹ Ái tức giận:

- Nó là đứa không biết điều, dám nói năng hỗn xược như vậy ở đây! Con nhỏ nhà nghèo đó!

- Chẳng lẽ cứ để nó như vậy mãi sao? Bọn mày không ai biết nên xử nó thế nào a? - Xuân lên tiếng.

- Vậy mày nghĩ cách đi, sao hỏi bọn tao! - Thi gắt lên.

Hừ, bây giờ còn cãi nhau được! Dương Ngọc Mễ nhìn mấy nhỏ còn lại khinh thường. Họ chỉ toàn biết dựa vào nhỏ, toàn đám vô dụng. Nhỏ suy nghĩ, Nhất Hải, cậu tại sao lại xen vào chuyện của nhỏ chứ? Còn nhớ trước đây cậu cũng đã từng nhiều lần xen vào chuyện của nhỏ nhưng chỉ là gián tiếp giao cho người khác. Nhưng lần này lại chính cậu bảo vệ nó. Nhỏ nhất định không chịu thua, nhất định phải tống cổ nó ra khỏi trường này! “Nhất Hải, tôi không cần biết cậu muốn bảo vệ cô ta vì cái gì, tôi nhất định sẽ khiến cô ta khổ sở!”- Nhỏ nghĩ.

Mình thấy chương này không được hay lắm, các bạn thông cảm nha!

16. Chương 16: Hành Hạ (1)

Mình có thông báo là từ nay mình phải ôn thi học kì rồi ôn thi cấp 3 vì thế số lượng chap sẽ ít, chủ yếu là thứ năm và tối thứ 7, ngày chủ nhật mình đăng chap. Cảm ơn!

Tiết tẻ dục kết thúc. Hấn thì cứ cười toe toét vì chiến thắng “oanh liệt” của mình còn nó thì tâm trạng sầu nào vô cùng. Nó ngồi suy nghĩ xem sẽ có khả năng nào hấn có thể đưa ra với nó. Làm việc nhà? Các chị ở nhà nhất định sẽ giúp nó! Nấu ăn? Ngày nào mà nó chả nấu! Đắm lưng tắm quất? Cái này không có khả năng à nha! Cho nó bị treo ngược lên như Chichay rồi để đấy? Càng không thể... Vậy là cứ thế nó ngồi vắt óc ra mà suy nghĩ. Nó tự thấy mình ngu quá cơ, khi không không biết thực lực hấn thế nào tự dưng lại thề độc như thế. Hấn thấy nó cứ dở hơi ngồi tự kỉ thì lên tiếng:

- Có vẻ như cô đang sắp chết!

- Chết cái đầu anh ấy đồ chết tiệt!

- Cái gì hả, cô nhất định sẽ phải hối hận vì tất cả những việc làm của cô ngày hôm nay đấy! - hấn tức xì khói đầu.

- Tôi sẽ không bao giờ hối hận! - nói xong nó chộp thấy khổ quá cơ, hiện giờ nó đang rất hối hận đây này!

Hấn hừ một tiếng, cô sẽ biết tay tôi! Hấn ra ngoài cùng Nhất Nam, còn nó ngồi trong lớp thầm chửi hấn te tua. Nếu như ai mà hăm mộ hấn chui vào trong đầu đọc suy nghĩ của nó thì nhất định sẽ khó thết vì hiện giờ hấn đang vô cùng xấu xa trong não nó. Cũng có khả năng nó bị đánh vì tội làm mất “hình tượng” của thần tượng. Ngọc Mai thở dài, nó lại tự rước họa vào thân rồi, mong là hấn nhẹ tay với nó một chút.

.....BUỔI HỌC KẾT THÚC.....

Nó lên xe cùng cô ra về. Phía xa, Dương Ngọc Mỹ đi chiếc xe đen liếc nhìn nó bằng ánh mắt ghen ghét. Nhỏ đang vô cùng âm ỉ khi chưa thể làm gì nó. Ngày nào nó chưa bị đuổi khỏi đây thì nhỏ chưa thể nào nguôi cơn tức giận. Nhỏ phóng xe đi qua xe nó và cô, mất hút. Nhất Hải lấy xe mìm cười để lộ rằng khểnh làm mấy cô nữ sinh hăm mộ cậu ngất xỉu. Cậu tìm quanh, nó và cô về trước rồi, cậu đang có chuyện muốn nói với nó.

Ngọc Mai chở nó về tới nhà trước hấn. Nó ngao ngán bước vào nhà, vừa rồi trong tiết cuối thầy mỹ thuật nhắc rằng mai được nghỉ cả ngày, điều đó lại càng làm nó thêm ở trong tình trạng “ngàn cân treo sợi tóc”. Đi nhập học mới được có một ngày mà đã được nghỉ rồi cơ đấy. Thà cứ ở trường, hấn sai vật hay gì gì còn có thể ít, ở nhà ngày mai cả một ngày... nó nghĩ tới đã muốn điên lên. Nó lên phòng tắm rửa rồi xuống chuẩn bị bữa tối. Nó vẫn tiếp tục nấu sườn hấp hạt kê theo yêu cầu của hấn. Chợt có tiếng xe, là hấn về, nó chạy tót luôn lên phòng đóng cửa thật chặt. Hấn nhếch môi cười, chưa gì đã sợ rồi chắc! Hấn cũng kệ nó, đến chỗ mấy người hầu khác nói gì đó với họ, họ khá là vui. Hấn cũng kệ nó, gọi người chuẩn bị đồ ăn cho mình.

Bữa tối xong xuôi, hấn lên phòng nó bắc loa đứng trước cửa nói:

- Đầu đất nghe đây, hôm nay tôi sẽ chưa mở chiến dịch hành hạ cô, vì thể mau ra mà dọn dẹp đi, pha cà phê cho tôi!

Nói rồi hấn cất loa đi, về phòng của mình. Nó ở trong phòng day nghiến: “đầu đất á? Đồ chết dẫm, vậy thì mi là óc lợn!”. Nó mở cửa ló mặt ra ngoài, nếu như không phải nó đang không có lợi thế thì nhất định nó sẽ giết hấn (đi tù đấy chị ơi!). Nó xuống nhà, va vào Thu, cô ta nhìn nó khó chịu. Cô ta vẫn vô cùng âm ỉ vì nghĩ hấn cho nó lên phòng nghỉ ngơi không cần dọn dẹp. Cô ta nói xoáy đều nó:

- Có vẻ như cậu chủ rất thân với em, em cũng khá vui khi cậu ấy quan tâm đúng chứ?

Nó ngẩn người ra, quan tâm, ý của Thu là sao? Nó và hấn học cùng lớp cũng khiến chị ta ghen vậy sao? (chị không hiểu ý ả rồi!

- Em không hiểu ý chị, em chẳng vui về gì khi phải học cùng cậu ta cả!

Nói rồi nó bước vào nhà bếp dọn dẹp. Cô ta nhìn nó thù hằn: “Định giả ngu với tao ư? Đừng có mơ, mày chắc chắn đang muốn tiếp cận cậu chủ.”- cô ta nghĩ mà lòng âm ỉ. Cô ta nhất định không cho phép ai gần hấn, bản tính cô ta là như vậy.

Nó vào nhà bếp, chị Ly đang rửa bát nó lại gần chỗ chị giúp chị rửa bát. Hai người vừa rửa bát vừa trò chuyện cùng với bác Tú, anh Khoa và bác Long. Cả bốn người cười nói nhộn nhịp cả nhà bếp.

Nó dọn dẹp xong rồi lên phòng. Nó mở sách ra làm bài. Giờ có thể dành thời gian cho việc học rồi. Nhưng nó lại nhớ tới vấn đề rắc rối: đó là pha cà phê cho hấn, đúng là lảm chuyện! Nó lại phải quay lại nhà bếp.

Tại nhà Nhất Nam, anh đang đợi Nhất Hải chuyển vào nhà mình. Tiếng gọi của Nhất Hải từ xa làm người ta giật bắn mình tưởng như âm vực của cậu có thể gọi từ đây sang Hàn Quốc luôn. Anh nhẩn nhó:

- To miệng thế sập nhà tối nay ngủ đâu?

Nhất Hải không trả lời anh mà chuyển sang việc khác:

- Va li của em đây, phòng em đâu? Kêu người mang luôn lên đi!

Anh nhìn xuống va li. “Hả??@@@”- Anh tròn tròn mắt, cậu đi di dân tị nạn hay sao mà chuyển kinh khủng đồ như thế này cơ chứ?

- Nhà người tính làm gì thế hả? đồng này dọn đến bao giờ mới xong?

- He he, kệ, em cần mang nhiều đồ, dọn thôi.

Anh hét lên, đồng này@@@ Dọn thế tới bao giờ mới được đi ngủ? Cứ cho là người hầu dọn đi nhưng anh cũng phải chỉ đạo nữa. Hiện tại anh đang vô cùng bực đầu với cậu.

* tại nhà hấn sáng hôm sau:

Nó vươn vai xuống dưới nhà, nó vào bếp định nói chuyện với chị Ly thì... vắng tanh vắng ngắt. Nó nghĩ chắc chị đi chợ. Chợt hấn từ đằng sau phán một câu:

- Họ về quê hết rồi, hôm nay cô được nghỉ nên tôi cho họ về quê! Tôi nghĩ cô sẽ làm tốt công việc của một người hầu!- nhếch môi cười đều.

Nó xì khói đầu... cái gì chứ? Cho họ về quê, để nó làm việc một mình, hấn không phải@@@...

- Anh nói cái gì hả?...

Nó chưa nói hết câu, hấn đã giương cái biển đề chữ to đùng: “CÔ ĐANG THUA TÔI ĐÂY” làm nó tắc tị. Đây là thành quả của hấn vào tối hôm qua, hấn đã tự làm cái biển ấy.

- Chuẩn bị bữa sáng cho tôi!

Nó ầm ứa đi làm bữa sáng, hấn ngồi gõ bát đũa chờ nó. Nó tức lắm nhưng chả làm gì được, cái biển hiệu chết tiệt@... Nó lại nhớ tới lúc trước hấn đã từng pha rượu vang vào cô ca để nó uống. He he, hôm nay anh chết với tôi. Nó thuốc bỏ nhưng đắng hòa vào cốc nước lọc của hấn. Màu thuốc vẫn trong như thường, nó hả hê mang ra.

Hấn ăn sáng cứ hí ha hí hửng vì đã chơi được nó. Ăn ngon lành, đến cuối bữa... Ặc ặc ặc.....đắng ngoết, hấn nhìn hấn đang bụm miệng cười thì tức lòi ruột. Hấn quát nó:

- Cô muốn chết hả? Cô pha cái gì mà nó đắng ngoết ngoèn ngoẹt thế này hả?

- Cái này tôi không biết nha, nước nhà anh có vấn đề rồi! Anh không co bằng chứng mà buộc tội tôi nhá!

- Cô....

Hấn nhin, được lắm, “lần này cô chơi khăm tôi, lát cô chết với tôi!”-hấn nghĩ. Nó đem đồ đi dọn mà cứ cười hích hích làm hấn tím gsn bầm ruột vào. Hấn ngồi ngâm một lát, được lắm, lát cô biết tay tôi!

Nó dọn dẹp xong, hấn gọi:

- Giờ chuẩn bị đồ đi hiệu sách, tôi cần mua đồ.

Nó đề phòng, mặt hấn gian lắm, tốt nhất là viện cớ không nên đi, nó đang định mở miệng thì hấn đã giơ tấm biển lên. Nó nhìn dòng chữ CÔ ĐANG THUA TÔI ĐÂY thì đành ngậm miệng, ầm ứ đi theo hấn. Nó nghĩ: “Tên chết tiệt này nhất định đang âm mưu gì đó, chết tiệt!”. Còn hấn thì cứ tùm tùm cười thầm, ái chà, đúng là đang âm mưu gì rồi!

Các bạn nghĩ hấn sẽ hành hạ nó thế nào? Mời đón xem chap tiếp.

17. Chương 17: Hành Hạ (2)

* Tại hiệu sách:

Hắn mở cửa xe bước xuống, nó cứ ngồi lì trên xe một tay bám vào cửa sổ xe chỗ nó ngồi. Hắn thấy nó lì quá mức độ bền cầm tay còn lại của nó lòi ra ngoài. Hai bên cứ giằng qua giằng lại một hồi, nó vẫn chưa chịu xuống. Hắn cúi tiết buông tay ra, nó đang theo đà bị hớ cộc đầu vào cửa sổ xe. Hắn nhìn nó cười hích hích, nó xoa trán cảm hận nhìn hắn, bước xuống xe.

- Tại cô cứ lì ra không chịu xuống, cô xuống ngay có phải đã không bị u đầu rồi không?- hắn nói.

- Đầu tôi bị u rồi đây, ANH PHẢI CHỊU TRÁCH NHIỆM ĐI! - chợt nó bỗng hét to lên.

Tiếng hét của nó làm người đi đường giật mình rồi quay ra chỗ nó và hắn. Một lát sau, nó với hắn bỗng đứng trở thành người nổi tiếng, là tâm điểm của sự chú ý nhưng đây lại là scandal.

- Con gái con đũa không biết giữ mình, làm chuyện vớ vẩn, có...(t/g không ghi rõ từ ra đâu!) rồi lại đi kêu thằng con trai chịu tội - một người bàn tán.

- Thằng nhóc kia cũng lằng nhằng, chưa gì đã hư hỏng...

- Nhìn hai đứa nó chắc mới học cấp ba, tí tuổi đầu đã yêu đương, hư hỏng...

Nó và hắn mặt đỏ tía tai, vội quay sang thanh minh nhưng những cô bác ông bà vừa rồi đã đi ra xa, có thanh minh cũng chẳng kịp. Hắn tức giận lòi nó xồng xộc vào trong như bao gạo còn nó đang sống dở chết dở nên cũng không còn tâm trí đâu mà chống lại hắn. Hắn quát nó:

- Tất cả là tại cô, nếu ngay từ đầu cô chịu vào trong luôn thì làm gì có chuyện gì xảy ra!

- Nhưng mà mặt anh gi...- nó không giám nói hết câu.

- Mặt tôi làm sao?

Hắn hiểu ngay nó định nói gì nhưng chắc vì nghĩ biết đâu hắn không sai vật nó nên nó mới im re như thế. Hắn lườm nó, lòi nó vào trong chọn sách. Hắn chọn đủ thể loại, nào là conan, đôremon, bảy viên ngọc rồng, vua bóng ném... mà mỗi loại phải đến cả chục quyển ấy chứ. Nó nghĩ nhìn hắn, định bắt ta bê đồ chứ gì! Trò này cũ rồi, xem tôi trả anh thế nào!

Đi được một chút, nó ôm bụng ngồi xuống, rên lên:

- Đau bụng quá, anh giúp tôi với!

Hắn nhìn nó, giả vờ đau bụng chứ gì, còn lâu đi, trò này cũ rồi nha (cả hai cái đều cũ!). Hắn nói lại nó:

- Cô giả vờ, tưởng lừa tôi được chắc?

- Không đâu, tôi đau thật mà!

- Tôi có mang theo thuốc đấy, cô uống không?

Thực ra lúc này hắn có đề phòng trường hợp này xảy ra nên mang theo thuốc để nó lòi đuôi ra. Hắn tưởng nó sẽ giả vờ cười giảng hòa, ai ngờ nó đồng ý thật. Hắn nghĩ nó sắp giở trò gì thì đi lấy ngay lập tức. Nó nhìn hắn đi khuất, cười thầm: “tưởng mỗi anh đề phòng thôi á? Tôi cũng dự bị rồi!” (hai anh chị đề phòng nhau, hay thật!)

Nó lòi trong túi ra một hộp phấn. Sau đó mở ra bôi thật nhiều cho trắng bệch ra, nó còn thêm một ít phấn xanh vào để cho nó xanh xao. Hà hà, nó đúng là một chuyên gia hóa trang, nhìn cứ y như thật. Nó hả hê cất hộp phấn đi, ngồi xuống góc khuất giả vờ tiếp tục ôm bụng.

Hắn lấy thuốc quay trở vào định lòi nó ra bắt uống thuốc thì thấy nó cứ ôm bụng quằn quại. Hắn lòi nó lên thì thấy mặt nó trắng bệch lại còn xanh xao, hắn vỗ vỗ mặt nó, hoảng hốt:

- Ê cô đau bụng thật đấy à? Chết rồi phải về nhà ngay!

Nó thấy hắn đã mắc bẫy thì lại càng giả vờ là sắp chết. Hắn vội vàng đưa nó ra xe rồi quay trở vào lấy đồ đạc. Nó ngồi trong xe chờ hắn đi khuất rồi ngồi dậy cười sặc sụa:

- Đồ óc lộn, bị bẫy cô nương đây lừa!

Nó đang hả hê với chiến tích của mình thì chợt một giọng nói làm hồn phách nó bay tứ tung:

- Biết ngay là cô giả trò!

Hắn nhìn nó đầy nghiến, nó dám lừa hắn, đúng là không biết điều gì hết.

- Lúc này tôi vỗ mặt cô cho tỉnh thì lúc xem lại thấy toàn phần. Lý Mỹ Hà, cô giỏi lắm- hắn nghiến răng ken két.

Hồn nó sau khi đi tru du thiên hạ thì cuối cùng cũng nhập lại người nó, noa cười cười nhìn hắn:

- A, tôi thấy đi mua sách hơi buồn nên bày trò cho vui ấy mà!

Hắn lườm nó, được lắm, nó không thích ra ngoài chỉ muốn ở nhà, hắn sẽ cho nó về bắt làm việc nhà. Mặc dù chiều này cũ rích rồi nhưng cũng có thể trả thù được nó. Hắn vào trong xe đóng cửa rầm cái, bé ‘xe’ đúng là khổ thân bị đau. Hắn lái xe về nhà, mở cửa xe bước xuống. Hắn lôi nó vào trong bếp ra yêu cầu:

- Tất cả là tại cô nên mất thời gian, bây giờ là 10 giờ 30 phút, cô lo đi dọn dẹp và nấu cơm cho tôi, nhớ là phải ba món trở lên.

Đề phòng trường hợp nó cãi lại, hắn đem giấy bìa đề chữ CÔ ĐANG THUA TÔI ĐÂY ra dán khắp nhà. Nó nhìn mấy tờ giấy mà không dám hó hé gì, đành lòng đi nấu bữa trưa. Hắn cũng vào xem nó nấu nướng đề phòng nó pha linh tinh vào đồ ăn thức uống của hắn. Nó vừa làm vừa chửi hắn, bầm hành phẩm phẩm như bầm mặt hắn vậy. Hắn cũng không để nó nấu ăn được yên, chốc chốc lại sai vặt nó làm nó chạy loạn xạ lên. Nấu nướng xong xuôi, nó mang đồ ra cho hắn ăn, hắn ăn xong đi ngủ rồi để nó dọn dẹp. Đáng ra dọn dẹp không thành vấn đề với nó nhưng hắn vừa đi lên phòng lại còn quay ra trêu tức nó:

- Sướng quá được đi ngủ rồi, đầu đất dọn dẹp nha!

Hắn nói thế làm nó tức lòi ruột và việc dọn dẹp trở thành cực hình. Sau khi dọn dẹp xong nó lên phòng, cuối cùng nó cũng được nghỉ ngơi, phải ngủ mới được.

Buổi chiều, hắn dậy trước nó vì nó ngủ muộn nên vẫn ngủ. Hắn vào phòng nó lôi nó dậy:

- Đầu đất dậy đi!

Hắn lôi chăn nó ra, nó ầm ỨC nhìn hắn. Hắn kêu nó đi siêu thị mua đồ với hắn. Nó lại nhìn hắn đề phòng làm hắn thở dài:

- Tôi không bắt cô bê đồ đâu mà lo!

Nó đành tạm tin hắn. Đến siêu thị, hắn đi hết quầy nọ đến quầy kia làm nó muốn rã chân. Nhưng một điều làm nó sướng nhất là hắn giữ đúng lời hứa không bắt nó khuân đồ. Hắn mua toàn rau củ quả thịt cá, nó thắc mắc là ở nhà vẫn còn đồ để nấu cho tối nay, sao phải mua lắm thế nhưng mà thôi nó cứ mặc kệ. Mua xong hắn và nó trở về nhà. Cả buổi chiều nó được hắn cho ngồi chơi làm nó cứ tưởng bở. Nó lên phòng học một lúc lâu, thấy chán lại chơi game trên máy tính, chán nữa lại lấy truyện ra đọc. Nó cứ tưởng hôm nay hắn tốt đột xuất nên không bắt nó làm. Đang hả hê vì được ngồi chơi, chợt hắn gọi nó, lúc này mới là lúc nó chết.

- Giờ là 5 giờ 30 phút, cô có nhiệm vụ là nấu bữa tối, dùng chỗ thực phẩm mua chiều nay nấu bảy món cho ba người ăn, nhớ là xong trước 6 giờ 30 phút.

Nó nhìn hắn, thật không biết nên dùng từ gì. Hắn bị điên à? Nấu bảy món cho ba người vậy là hai mươi mốt món, trong vòng một tiếng đồng hồ? Nó nói lại hắn:

- Anh điên à? Nấu nhiều thế trong vòng một giờ đồng hồ, anh muốn tôi chết à?

- Không cô chết thì lấy ai để tôi sai vặt (câu này đọc quá!)

Nó vuốt mặt, tạm thời nguôi tức giận nói tiếp:

- Vậy tại sao khi này anh không bảo tôi làm? Món ăn nhà anh toàn thuộc loại hoàng gia nấu mất thời gian lắm anh biết không?

- Tôi thích bây giờ mới sai cô.

Nó tức xì khói đầu, tên chết tiệt, làm nó vớ cả thúng dừa bỏ chiều nay. Nó định cãi lại thì hấn chỉ tay lên tường ý bảo tắt biển. Nó vò đầu, nuốt cục tức xuống rồi ngậm ngùi đi nấu theo yêu cầu của hấn. Lại còn sườn hấp hạt kê của hấn nữa, rõ khôn kiếp. Thế là nó cứ cong đít lên mà chạy trong bếp.

Còn hấn đứng ngoài nhếch môi cười đều cáng, lát ba mẹ hấn ăn cùng nên nó sẽ không dám giở trò với phần ăn của hấn, vậy là hấn thông thả đi xem phim. Hấn vô cùng sung sướng khi kế hoạch trả thù nó đã thành công. Hấn ngồi rung đùi xem phim. (t/g: anh làm thế chết chị ấy rồi!*hấn: kệ tôi!)

18. Chương 18: Chuẩn Bị Đi Chơi

Nó hiện giờ đang chạy như phát cỡ trong nhà bếp. Ai nhìn thấy nó bây giờ cũng đều lo cho hình tượng của nó. Quần áo xộc xệch do chạy nhiều, tóc tai thì bơ phờ. Nếu hôm nay nó tự nhìn thấy mình lúc này, nhất định sẽ đi giết chết hấn vì dám hành hạ nó tới mức...trông như người điên thế này! Hiện giờ là 6 giờ 20, nó mới làm xong có hai món. Phen này khéo khi không kịp mất. Hấn vào trong nhà bếp kiểm tra xem nó làm xong chưa. Hấn hỏi:

- Ê cô xong chưa vậy hả? 6 giờ 45 ba mẹ tôi về rồi đấy!

6 giờ 45? Nó bấm con dao rằm cái một cái xuống thót làm hấn lạnh sống lưng. Hấn bị điên hay sao cơ chứ? Ba mẹ hấn 6 giờ 45 mới về, vậy mà hấn bắt nó phải làm xong trước 6 giờ 30. Nó rất muốn xé xác hấn ra. Nó quay lại:

- Anh rất muốn chết phải không?

Hấn tảng lờ đáp lại nó:

- Đâu có, tôi còn muốn sống để hành hạ cô chứ! (anh chết chắc với chị ý!)

Nó nắm tay vào, hiện giờ khói trên đầu nó đang bốc nghi ngút. Nếu nó là quan tòa nhất định sẽ xử bắn hấn vì tội ức hiếp người quá đáng. Nó phi luôn củ hành đang cầm trên tay vào người hấn. Nhưng khổ nỗi hấn lại né được đòn của nó. Hiện giờ nó đàn rất giống sư phụ rèn luyện cho đồ đệ của mình cách trở nên điêu luyện và uyên thâm nhất. Nhưng hình như tên đồ đệ đã làm sai "phương pháp" rèn luyện nên sư phụ đã quay ra mắng xối xả vào mặt đồ đệ:

- Anh quả thực rất muốn chết mà! Ba mẹ anh tới 6 giờ 45 mới về mà anh bắt tôi hoàn thành mọi việc trước 6 giờ 30 là sao hả?

Hấn lại tiếp tục tảng lờ ngó lơ chỗ khác rồi chùng ba giây sau hấn quay lại phán:

- Nồi canh sôi rồi kìa! (bó tay)

Nó thấy hấn nói vậy vội quay ra, hấn nhân cơ hội đó chuồn luôn (*t/g:đúng là đồ đều!*hấn: cô ý kiến gì à?). Nấu xong nồi canh, nó nghiêng răng ken két. Lát nữa sẽ xử lí hấn sau, bây giờ lo nấu nướng đã!

Keet... cách. Ba mẹ hấn bước xuống xe. Hấn nghe thấy tiếng xe thì ra ngoài đón ba mẹ mình. Còn nó thì sao đây nhỉ? Nó vừa làm xong được các món ăn chừng hai phút, chưa kịp nghỉ tay nghỉ chân đã phải dọn thức ăn ra bàn. Ba mẹ hấn bước vào nhà thấy vắng tanh vắng ngắt. Thay quần áo xong thấy nó một mình dọn thức ăn thì cũng hiểu ra vấn đề. Nó dọn xong xin phép lên tắm rửa thay quần áo. Ba mẹ hấn và hấn ngồi vào bàn ăn. Một lát sau, mẹ hấn nói:

- Để con bé như vậy tội nghiệp nó quá!

- Đó là do tự nó chọn, có khổ cũng tự nó chịu, bà không cần phải lo lắng cho nó - ba hấn nghiêm nghị nói.

Trương phu nhân không nói thêm gì nữa. Ba hấn đã nói vậy, bà cũng đành xuôi theo. Sau khi ăn tối xong xuôi, nó xuống dọn dẹp. Đang bưng bát đĩa đi rửa, chợt mẹ hấn vào trong lấy điện thoại để quên. Nó cúi nhẹ người chào phu nhân, mẹ hấn gật đầu tỏ ý không cần đa lễ. Nó đang định đi dọn dẹp tiếp, chợt mẹ hấn kéo tay nó lại, bà muốn nói chuyện với nó. Trương phu nhân gọi chuyện:

- Cháu không thấy khổ cực khi cứ phải chịu đựng như vậy hay sao? Tại sao cháu phải tự làm khổ mình vậy?
- Vì cháu tin ba cháu vô tội - nó nhìn phu nhân chằm chằm.
- Nhưng sẽ rất khó khăn. Ta cũng rất mong ba cháu vô tội nhưng làm sao ta và chồng ta có thể tin khi mọi thứ điều tra được đều là ba cháu có tội đây?
- Cháu nhất định sẽ cố gắng để minh oan cho ba cháu, ba cháu không phải người xấu!
- Thôi được tùy cháu quyết định, nếu có gì cần hãy nói với ta, vì ta cũng mong cháu thành công. (phu nhân tốt quá!)
- Cảm ơn bác!

Nó nắm lấy tay mẹ hấn, mẹ hấn xoa đầu nó rồi bà ra ngoài. Nó tiếp tục rửa bát. Sau khi dọn dẹp xong hết tất cả, nó lên phòng học bài. Ngày mai lại tiếp tục phải đến Nhất Lâm. Nó ngồi nhìn ra cửa sổ, bao giờ mọi việc mới sáng tỏ đây? Hiện tại mọi điều về chuyện của ba nó đều rất mơ hồ, giống như bọn áo đen trong truyện conan vậy. Nhưng rồi nó cũng quay lại việc học của mình.

Sáng hôm sau, nó dậy cũng khá sớm. Nó đi chuẩn bị bữa sáng, chợt giọng nói rất quen vang lên sau lưng nó:

- Mỹ Hà em dậy rồi à? Hôm qua mọi người về quê chắc em vất vả lắm!

Nó quay lại, thì ra là chị Ly, nó mừng rỡ nhìn chị:

- Mọi người về bao giờ vậy?
- Sáng nay lên sớm, sợ cháu ở nhà vất vả! - bác Long nói.

Nó mỉm cười, chị có bác Tú, bác Long, chị Ly và anh Khoa là quan tâm nó nhất. Nó mỉm cười đáp lại:

- Không sao đâu ạ, mọi người cũng cần được nghỉ ngơi và về thăm quê chứ? Mặc dù cậu ta hành hạ cháu rất mệt!

Bà quản gia đi từ sau lưng nó (bà cũng rất quý chị ý nhưng chỉ giả vờ nghiêm khắc thôi nha mọi người) bà lắc đầu nhìn nó:

- Lại không còn phép tắc gì cả, ‘cậu ta’ là ai?

Nó quay lại, gãi đầu cười hì hì làm bà quản gia mắc cười. Nhưng bà nhanh chóng lấy lại vẻ nghiêm nghị:

- Được rồi, mau đi chuẩn bị bữa sáng!

Vậy là bữa sáng được mọi người chuẩn bị tinh tươm. Sau bữa sáng, mọi người lại đi làm việc của mình. Nó vẫy tay chào mọi người. Ngọc Mai vẫn tới đón nó như mọi ngày. Hai người tới trường nhanh chóng.

Đến trường Nhất Lâm, nó và cô bước vào lớp. Mấy nhỏ chảnh chọe thấy nó và cô lại đồng thanh nói này nọ nhưng nó và cô tảng lờ, coi như người vô hình làm mấy nhỏ đó tức lòi ruột. Nhất Hải, Nhất Nam và hấn cũng bước vào lớp. Bọn học sinh lại bàn tán, hoan hô. Cả năm ngồi vào bàn của mình, Nhất Hải lên tiếng hỏi nó:

- Hôm qua có tới mức chết không?

Nó lườm cậu sắc lẹm, cậu cười cười với nó. Tiếng chuông vào lớp vang lên bắt đầu một tiết học. Nó lại chăm chú vào bài giảng.

—hết một tiết—

Giờ ra chơi bao giờ cũng đông vui nhộn nhịp. Riêng có năm người ngồi trong lớp làm bài tập. Nhất Hải làm được ba bài ngựa mồm ngựa miệng quay ra hai bàn kia nói chuyện (*t/g: ông anh lảm chuyện quá đấy, như đàn bà!*cậu:kệ tui!). Cậu hỏi:

- Ê chiều nay tiết đầu là tiết tự học, xin phép thầy cô tới muện đi chơi chỗ nào đi!

- Thôi đi ông tướng - Nhất Nam nói.

Hắn chõ mồm ra:

- Đi đâu?

Cậu nhìn mọi người rồi quay ra nó và cô hỏi:

- Ê, hai cậu biết chỗ nào hay không?

Nó và cô nhìn cậu, trông cái dáng vẻ trẻ con của cậu mà hai người mắc cười. Cô nói:

- Hay tới chỗ cậu chơi?

- Tớ dọn về nhà Nhất Nam, qua đấy không có gì chơi đâu!

- Hay đi sở thú? - hắn nói.(truyện nào cũng có đi sở thú chán ời ông ơi!)

- Hay đi chèo thuyền ở hồ Tam Khốc đi! (mik bịa nha)

- Đó là chỗ dành cho tình nhân mà ông? (*t/g: chắc ông đã có bồ!* Cậu: chưa có, nay mai mới có...!)

- Kệ, cứ đi thử! Có gì ăn trưa luôn ở bờ hồ cho mát!

- Ok, được đấy - giờ nó mới lên tiếng.

Vậy là tất cả quyết định đi hồ Tam Khốc. Nó và cô bàn tán về hồ, nghe nói là rất đẹp, chắc vui lắm đây! Sau đó tiết học tiếp theo lại bắt đầu, mọi người lại chăm chú học bài. Chuyến đi chơi sẽ thế nào đây ta? Các bạn đón xem chap sau nhé!

19. Chương 19: Đi Chơi

* Buổi trưa tại nhà hắn:

Nó và hắn đang chuẩn bị đồ ăn cho chuyến đi chơi. Nó đang làm đồ ăn trưa, còn chỗ Ngọc Mai, Nhất Nam và Nhất Hải thì chuẩn bị hoa quả và thức ăn tráng miệng. Hắn đang chuẩn bị năm chiếc cần câu chắc chắn nhất để mang theo. Có vẻ chuyến đi chơi này khá là vui à nha!

Sau khi chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy, nó và hắn lên đường tới nhà Ngọc Mai để chuẩn bị đến nhà Nhất Nam. Nó ngồi trên xe sắp xếp lại đồ ăn sao cho bắt mắt nhất. Hắn nhìn chỗ đồ ăn thèm thuồng vì nó nấu ngon lắm mặc dù nhà hắn chả thiếu cao lương mỹ vị nhưng nhìn chỗ đồ ăn này hắn vẫn cứ thấy thèm thuồng. Hắn hỏi nó:

- Ê ai dạy cô nấu ăn vậy?

- Là mẹ tôi!

- Nhìn ngon thật đấy, cô từng là tiểu thư danh giá, vậy mà những công việc nội trợ này cô làm rất giỏi, khâm phục à nha!

Nó mỉm cười, nói với hắn:

- Cảm ơn nha. Tôi nấu anh đã khen rồi thì mẹ tôi nấu anh sẽ ngất ngây đấy!

- Vậy hả, mẹ cô cũng giỏi thật đấy!

Nó xúc một miếng bánh nho hấp đưa lên:

- Ăn thử không? - mỉm cười. (ay da, chị cười xinh quá cơ, chắc em phải ghen với chị đến chết thôi!)
- Thật hả? - hần cười rồi ăn luôn- Ngon cực kì luôn! (hôm nay hai anh chị này thân nhau quá!)

Nó gật đầu, tiếp tục sắp xếp còn hần sau một hồi trầm trở thì cũng tập trung hơn cho việc lái xe (món ăn của chị có thể gây ra tai nạn gia thông).

Tới nhà Ngọc Mai, nó gọi cô. Cô từ trong nhà xách ra một làn to, hần hỏi thì cô bảo đây là đồ tráng miệng, còn hoa quả thì Nhất Nam bảo để anh chuẩn bị. Hần nhìn cô:

- Cũng biết nấu ăn à?
- Biết chút ít, chưa bằng Mỹ Hà được! - cô cười.

Cô lên xe, ba người lại cùng nhau đến nhà Nhất Nam.

Tại nhà Nhất Nam, cậu xách ba làn to tướng, bự tổ chẳng - to gấp đôi làn của Ngọc Mai và gần bằng làn của nó- vào trong phòng khách. Anh thấy cậu đã về vui vẻ phi ngay ra ngoài để chuẩn bị thì ôm tim ngất xỉu. Anh chóng mặt hỏi cậu:

- Bộ năm người chúng ta là heo à?

Cậu khi khi gãi đầu, nói:

- Tại em không biết nên mua bao nhiêu. Mà càng nhiều ăn càng no!

Câu nói thứ hai của cậu càng làm anh sốc nặng. Anh chuẩn bị chết vì đau tim thì may mắn được cứu sống nhờ việc nhóm nó, hần và cô đã tới nơi. Hần hỏi anh:

- Có việc gì mà nhộn nhịp vậy?
- Ui, ba làn to thế kia ăn bao giờ mới hết? - cô nói.

Nó cười, chắc mấy anh chàng đi chợ không biết mua thế nào đây mà! Cuối cùng tất cả thống nhất để hai làm rười ở nhà, mang đi nửa số hoa quả trong làn đi thôi. Chắc là thời gian tới anh và cậu sẽ ăn hoa quả trừ cơm rồi đây!

Nó và cô lên xe của hần, anh và cậu đi chung một xe. Năm người khởi hành và đích đến là hồ Tam Khốc. Tới nơi, hần và anh đi gửi xe, nó, cô và cậu vào trong trước. Oa, đúng là đẹp thật nha! Khung cảnh mê li như hồ ngắm anh đào ở Nhật vậy! Nó và cô sung sướng nghịch ngợm. Ba anh chàng nhà ta đã đông đủ. Nhìn mấy cô nàng trẻ con mà bật cười. Tả đôi chút về hồ nha! Hồ hình hơi tròn, có đoạn cong vào cong ra như bể bơi. Hồ rộng như biển ấy, không nhìn thấy bờ bên kia. Một góc hồ trồng hoa, một góc trồng cây cao xanh tươi. Mặt nước trong vắt, một vài cặp tình nhân đang chèo thuyền quanh hồ. Trên bờ có vài chỗ chuyên dùng để cắm trại. Khung cảnh có thể nói là khá mát mẻ và vô cùng đẹp đẽ. Nó đang ra hồ té té nước. Nhìn hồ Tam Khốc, nó lại thấy nhớ ba mẹ nó vì cũng có lần hồi bé ba mẹ nó cho đi câu cá nhưng nó không nhớ ra là hồ nào. Hần thấy nó kì lạ ra vỗ vai nó:

- Ê sao thế? Chuẩn bày thức ăn ra thôi!

Nó gật đầu, cố cười hi hi để che giấu hần. Nó sắp xếp các món ăn ra thảm mà bốn người còn lại thêm muốn chết. Ngọc Mai cũng nhanh chóng bày đồ ăn tráng miệng ra. Ba chàng trai ngồi xuống dưới. Họ ăn uống cười nói vui vẻ. Nó chỉ tay ra xa:

- Ê chim bồ câu ai thả ra kia!
- Thích quá! - cô nói.

Còn một miếng bánh nho hấp, nó cầm lên. Hần chỉ tay:

- Ê cá vàng kia!

Nó mãi nhìn, ba anh chàng nhà ta nhanh tay chụp lấy nhưng tranh dành một hồi hẫng đành được. Nó nhìn không thấy cá, bực bội quay lại thì mất tiêu miếng bánh. Cô bùm miệng cười còn hẫng đang sung sướng thưởng thức. Nó chống hai tay nghiêm nghị:

- Các ông có biết là bản thân ăn nhiều lắm rồi không?

Ba anh chàng cười giãng hòa. Thế là cuộc chiến đã kết thúc và kết cục là cái bánh nằm trong bụng hẫng. Bây giờ tất cả ăn hoa quả, món tráng miệng mà cô chuẩn bị. Sau khi ăn xong, hẫng, cậu và anh ai nấy căng tròn. Nó và cô lắc đầu, đường đường là một thiếu gia thế mà...

Dọn dẹp xong xuôi đâu đấy, năm người chuẩn bị đi câu cá, chèo thuyền. Hẫng đem cần câu ra, mọi người chọn thuyền ngồi. Ngọc Mai đi cùng Nhất Nam, nó và hẫng một thuyền, Nhất Hải thích tự do nên được ngồi một mình một thuyền. Vậy là mỗi nhóm chia ra mà đi. Hẫng lái thuyền ra giữa hồ, cô và anh gần hồ hơn, Nhất Hải thì xa hơn anh và cô một chút, thế là ai nấy câu cá riêng, thỉnh thoảng cười nói với nhau. Chà, có lẽ chuyến đi chơi này an nhàn lắm nha!

Sau 15 phút ngồi câu một chỗ, hẫng chán bèn đưa ra ý kiến là đi ra xa hơn. Nó gật đầu tán thưởng ý kiến. Hẫng lái được xa hơn một chút thì nó đòi lái thuyền, hẫng quát nó:

- Vớ vẩn, cô không biết lái thì lái gì?

- Ai bảo với anh là tôi không biết lái?

- Cô biết lái?

- Ủ!

Hẫng cười cười, nó tưởng hẫng cho nó lái, ai ngờ hẫng tiếp tục lái. Nó bực mình:

- Anh chẳng biết nhường con gái tí nào cả! Đúng là không phải đàn ông!

- Cái gì chứ hả? Cô mới không phải đàn bà!

Hẫng quay lại thì ủa, mái chèo đâu mất tiêu rồi? Á chết rồi, vừa nãy quay lại cái nó buông luôn tay ra khỏi chèo rồi. Hẫng quay lại chỗ nó:

- Tại cô đấy! Giờ làm sao mà về đây?

- Đâu phải tại tôi, anh không cho tôi lái chứ bộ, với lại anh làm tuốt mái chèo chứ có phải tôi đâu!

- Cô...

Hừ, không thèm nói nữa. Tình hình bây giờ rất gay cấn, làm sao bây giờ? Nếu không có mái chèo thì về kiểu gì? Nó và hẫng vò đầu bứt tai, rõ là khốn kiếp!

Tại chỗ anh và cô, hai người vừa câu cá vừa nói chuyện vui vẻ. Chợt cô làm anh giật mình:

- A cá cắn câu rồi, nặng thật đấy!

- Sao không? - anh hỏi.

- Nặng quá không kéo được!

- Chờ đó tôi giúp cho!

Hai người cùng nhau kéo cá lên. Khiếp, to quá, cô và anh mỉm cười, thắng lợi lớn! Thực ra khi nãy cả bọn thi đấu câu cá với nhau (theo từng cặp), giờ có con cá to thế này nhất định sẽ thắng lợi lớn. Anh và cô mỉm cười.

Tại chỗ Nhất Hải, cậu đang câu được hai con cá khá to. Cậu chợt quay ra chỗ nó và hấn. Ủa, đi đâu rồi? Chắc là đi tìm chỗ nào câu tốt hơn. Cậu cười, nhất định hôm nay phải thắng mới được, vì cậu là Nhất Hải!

20. Chương 20: Đại Chiến Mồi Trên Hồ

Tại chỗ nó và hấn, hai người bây giờ đang vô cùng tức tối. Hấn đi lại trên thuyền làm nó chóng cả mặt. Nó gọi hấn:

- Ê có cầm theo điện thoại không gọi đi, đi lại thế này chả ích gì đâu!

Hấn hằm hè nhìn nó một lúc rồi mới nói:

- Không có mang, đi thuyền rơi xuống hồ thì sao? (ui dào nhà ông anh giàu mua thêm cái nữa là được chứ gì!)

Nó nhìn xung quanh, có mỗi sợi dây thừng dài với một tấm ván thì làm được cái tích sự gì chứ? Nó thở dài, làm sao để quay về bờ đây? Hấn vò đầu bứt tai, thật không biết nên nói sao bây giờ!

Tại chỗ cậu, cậu câu thêm được ba con cá, tổng cộng bây giờ là sáu con, quá ư là suất sắc. Cậu nghỉ tay, nhìn quanh một hồi, sao Mỹ Hà và Quân vẫn chưa quay lại vậy nhỉ? Cậu có chút linh cảm chẳng tốt chút nào. Cậu chèo nhanh thuyền ra chỗ Nhất Nam và Ngọc Mai.

Tại chỗ anh và cô, hai người đang vui sướng vì thành tích của mình, chín con hai người câu. Anh và cô đang bình luận xem con nào to nhất và phù hợp làm món gì.

- Ê con cá to nhất ấy hợp với nấu lẩu đấy! - cô nói.

- Đúng rồi, như thế thì ngon quá, còn con kia thì bỏ lên rán là hợp nhất!...- anh nói.

Chợt Nhất Hải gọi anh:

- Đây có thấy đám hai người kia đâu không?

Anh và cô nhìn nhau, cô lắc đầu:

- Không có!

- Vậy thì họ đi đâu rồi chứ?- cậu thắc mắc.

- Đây, hồ này dễ lạc lắm, có khi nào họ lạc không? - anh bắt đầu thấy lo lắng.

- Mau tìm thôi, hai người gọi thêm cứu hộ đi - nói xong cậu lái thuyền đi luôn.

Thật là, ngồi im một chỗ mà câu có phải hơn không! Giờ lạc tìm khổ chết đi được. Cậu chèo ra giữa hồ, họ đi hướng nào đây nhỉ? Khổ quá cơ!

Nó nhìn quanh quất, sao mà vắng thế này? Chắc chẳng có ai thích đi xa như nó và hấn. Nó nhìn lên nhìn xuống, chợt ánh mắt nó dừng lại trên một vài cành cây to trên một khóm đất gần đấy. Nó lại nhìn sang sợi dây thừng và tấm ván, nó reo lên:

- A có cách rồi!

Hấn đang u sầu chợt nhảy bổ ra ngay:

- Sao sao?

- Nhìn mấy cành cây to chắc người ta chặt sẵn kia không? Giờ sẽ buộc dây thừng vào người, chèo tấm ván, nếu có đổ thì còn theo dây thừng mà kéo nhau lên được!

- Hay đấy!

Hấn cầm dây thừng lại chỗ nó, phán một câu rất ư là chuối:

Hắn chèo thật nhanh, rất may là tới bờ bên kia an toàn. Bây giờ quay về. Hắn mang theo tấm gỗ nên khá khó khăn. Giờ là thời tiết mùa thu nên nước cũng khá lạnh, nó bắt đầu có chút lo lắng (lo lắng kìa...)

Chợt ào, hắn ngã, nó hoảng hốt, vội kéo hắn lên ngay, tay hắn vẫn kéo hai khúc gỗ lên.

- Không sao chứ? Ngồi xuống mau lên! - nó nói.

- Không sao, tôi lái thuyền!

- Anh điên à? cảm lạnh đấy!

Nó lấy ra trong túi dự phòng áo khoác, lúc đi nó có mang theo áo của cả nó và hắn. Nó cũng chẳng biết sao mình lại chuẩn bị cho hắn nữa cơ.

- Anh tự thay đồ ướt ra, khoác cái này vào mau lên!

Hắn nhìn nó, nó có chuẩn bị à? Nó thấy hắn cứ lâu la bèn kéo hắn ra bắt mặc. Sau một lúc lâu la, hắn cũng làm theo lời nó. Nó quay lên trên lái thuyền, một phần để tránh hắn thay đồ, một phần để nhanh chóng về. Nó lái thuyền đi cũng khá chuyên nghiệp, hắn cũng đã mặc xong áo khoác, định lái thuyền nhưng nó bắt ngồi im. Chợt từ xa có tiếng gọi:

- Mỹ Hà, cậu ở đâu thế?

- Quân, nhà người ở đâu vậy?

Nó mừng rỡ vẫy tay, mọi người ra đón hắn và nó về bờ. Kết quả là nó và hắn chẳng câu được con cá nào. Nó cũng bắt hắn về nhà thay đồ ngay, hắn chần chừ nhưng rồi cũng đi, xong xuôi đâu đấy quay lại trường học. Năm người lái xe nhanh đến trường.

Tại trường Nhất Lâm, năm người bước xuống xe, bọn học sinh lại bàn tán vì cô và nó được đi chung với hotboy. Nó và cô cũng quen rồi. Năm người nhanh chóng vào lớp.

- Nay, tối nay tổ chức tiệc lẩu và các món ăn về cá mà ta câu được đi! Vừa nãy để cá ở nhà mình rồi! - anh gợi ý.

- Được đấy!

Vậy là mọi người quyết định tối nay ăn tối tại nhà Nhất Nam. Chuông vào lớp reo lên, tất cả lại bắt đầu một tiết học. Có vẻ như ngày hôm nay năm người này vui chơi nhiều nhất đây à nha!

Dương Ngọc Mỹ đề ý từ lúc năm người vào trường. Nhỏ tức giận. Nó là ai mà dám đi chơi với hắn. Còn cô nữa, là ai mà dám cùng nó chống lại nhỏ! Nhỏ nghĩ thầm : “cứ vui về đi, tao sẽ dạy cho mày một bài học và không đơn thuần chỉ là đánh không cho mày sợ thôi đâu! Tao còn muốn giết mày nữa Lý Mỹ Hà”. Sau đó nhỏ cũng nhanh chóng vào lớp chuẩn bị cho học tập. Lòng dạ của nhỏ thật thâm độc, cứ như là ác quỷ chứ không phải con người! (ác quỷ rõ rồi còn gì!)

21. Chương 21: Tiệc Lẩu

Hiện giờ là tiết văn, nó và cô đang nghĩ ý tưởng. Cậu nhìn đề văn vò đầu, mặc dù học giỏi nhưng cậu rất ghét viết văn, rõ mất thời gian. Cô văn đọc văn của cậu thường khen cậu có khả năng viết nhưng cần trau chuốt thêm. Ấy vậy mà cậu chẳng bao giờ trau chuốt, cứ tới giờ văn là hôm hứng thì viết còn không hứng thì ngồi viết vớ vẩn, lảm nhảm còn lạc đề nhưng may là những hôm ấy cô giáo không kiểm tra, chứ kiểm tra chắc cậu đào hố mà chui xuống mất. Anh và hắn cũng vậy, và hầu hết con trai trong lớp đều như thế cả, nhưng anh, hắn và cậu thường là những thành viên may mắn, hôm viết sai thì không bị kiểm tra, hôm viết đúng thì lên bảng lia lịa. Riêng trong nhóm năm người này chỉ có nó và cô là văn hay chữ tốt. Bài nào cũng chăm chỉ làm và chỉ có nó và cô là được biết đến những bài văn giở tẹt của ba anh chàng kia. Cậu chán nản quay ra chỗ nó và cô:

- Nghĩ cho tở cái ý tưởng!

Nó cười, hôm nay cậu lại rơi vào ngày hết hứng rồi, nếu thế thì trăm phần trăm hai tên bàn trên cũng rơi vào tình trạng như vậy. Hấn và anh quay xuống, đôi mắt đảo qua lại ý bảo chán làm nó và cô bật cười. Cô nói:

- Mọi lần thi văn làm thế nào?

- Chép! - ba tên gọn lỏn.

- Chép?- nó và cô tròn mắt.

- Ủ - ba tên gật đầu (học sinh giỏi toàn diện cũng chép kìa!)

Nó và cô ngẩn người ra, thật tình. Ba chàng trai đã chán lại càng thêm chán, nằm bò ra bàn thở dài như đang suy tư lắm. Đúng lúc ấy, tiếng chuông báo giờ ra chơi vang lên, mấy tên nhà ta vui mừng hấn lấy lại tinh thần cho giờ ra chơi. Vừa nãy trong lớp hấn thấy hơi mệt nhưng nghĩ là do chán nên mới vậy nên hấn cứ mặc kệ. Nó đang nói chuyện cùng bốn người còn lại chợt....

- Ất sì...

Hấn thở dài, sao tự dưng mệt thế ta? Nó sờ tay lên trán hấn làm hấn giật nảy mình:

- Anh sốt rồi, mặc dù nhẹ nhưng mà sốt rồi (em biết là anh ấy sốt rồi, chị giới thiệu nhiều quá)

- Sốt rồi? - hấn ngây ngô như ngó tào.

- Tại lúc ấy tôi bảo anh thay áo nhanh lên anh cứ lâu la!

- Thay áo là sao? - ba người kia tò mò.

- Bị ngã xuống hồ - hấn trả lời.

- Đợi tôi tí, sốt ngồi im đi! - nó nói.

Xong rồi nó đi luôn. Nó xuống căng tin trường. Ở đây nó cũng khá thân với bác làm căng tin, nó gọi bác:

- Bác còn thịt gà và gạo nếp không cháu nhờ tí!

- Còn chứ cháu!

Vậy là nó nấu nhừ cháo gà trong gian bếp của bác. Rất tuyệt là căn bếp này kín nên đỡ phiền phức. Mùi cháo thơm nức làm ai đi qua cũng thèm. Nhiều đứa thấy thơm hỏi bác Duyên thì bác giấu hộ nó bảo chắc nghĩ nhầm thôi chứ cũng chỉ những món như mọi hôm thôi mà! Vậy nên nó nấu nướng suôn sẻ. Xong xuôi, nó chào bác và đi lên tránh bọn người phiền phức kia.

Trên lớp, bốn người kia đang tán dóc:

- Ông bạn ốm rồi, khổ thân quá! - cậu trên.

- Đập cho phát bây giờ, cô ta bảo chỉ sốt nhẹ thôi mà! - hấn với tay ra đập cậu.

- Thì cũng gọi là ốm - cô cười.

Chợt nó phi vào trong lớp. Cầm theo làn to. Nó cười:

- Tôi đi nấu cháo hạ sốt, của anh nè!

Hấn vui sướng chụp lấy ngay, vì sốt nhẹ nên chưa ảnh hưởng tới khẩu vị. Hai tên họ Kim còn lại nhăn nhó:

- Chỉ biết cho mỗi tên đó thôi!

Nó nhìn hai tên trẻ con mà buồn cười:

- Của hai ông đây, tôi còn làm cho cả ba mà.

Hai anh chàng kia mắt sáng rực, ăn ngay lập tức. Chợt Nhất Nam hỏi:

- Ủa không ăn à?

- Ngọc Mai không thích cháo gà, còn tôi thì không cần!

Vậy là mấy tên kia ăn thả ga. Nó và cô lắc đầu, chắc chắn đây là thời kì đói lả rồi! Ăn xong xuôi, nó đem xuống nhờ bác Duyên rửa hộ vì giờ vào lớp rồi, bác gật đầu cười nó.

————— buổi học kết thúc —————

Nó và cô lại phải đi nhờ xe hotboy vì trưa nay không có mang theo xe. Về tới nhà, nó bắt hấn dừng xe xa cổng biệt thự rồi tống cổ hấn đi trước, về nhà sau, vậy là an toàn. Nó vào nhà dọn dẹp phụ mọi người rồi tắm rửa, thay quần áo, nó mặc áo len đen, váy bó hồng với quần tất đen nhìn như gái Hàn. Nó mang theo áo khoác đi, chạy sang phòng hấn lấy áo khoác vì để đề phòng chuyện chẳng may lại xảy ra như sáng nay. Nó gõ cửa phòng, chẳng thấy ai bảo gì nên nghĩ hấn đang ở dưới nhà rồi vào luôn. Nó đang lấy áo chợt hấn vào phòng, hai người giật nảy cả mình. Hấn nhìn nó:

- Thật tình cô vào đây làm cái gì?

- Lấy áo khoác, anh lại làm sao không có áo thay.

Hấn cười, rồi ngồi vào bàn nói:

- Mượn Nhất Nam là được.

Ừ nhỉ, nó tự cộc đầu mình, nó gật đầu định cất đi thì hấn bảo:

- Đưa luôn tôi mặc bây giờ, đi thôi! Mà cô hôm nay diện phết nhỉ!

- Đi chơi phải mặc hấn hơi một chút chứ! Mà ba mẹ anh đồng ý chưa?

- Không cần, cứ bảo tôi kêu cô đi là được.

Nó gật đầu, hấn đi lấy xe, nó tòn ra tí đầu đường rồi mới leo lên xe, rõ khổ.

Tại nhà Nhất Nam, anh đang cùng cô và cậu chuẩn bị nồi lẩu. Nó và hấn tới nơi, nó chạy vào trong:

- Còn món gì chưa làm không?

- Cá rán và cá sốt cà chua!

Nó gật đầu và vào trong bếp. Cô cười:

- Mỹ Hà hôm nay mặc đẹp quá! - rồi phi vào trong. Sau ba mươi phút, nó và cô bưng ra bốn đĩa nóng hổi, những anh chàng lại được dịp trở tài xem ai ăn tham hơn. Bữa tiệc bắt đầu với những tiếng cãi cọ:

- Trả đây - cậu.

- Ngon quá! Sao lại lấy miếng to thế? - hấn.

- Của tui mà! - anh.

Haiz..... chỉ có nó và cô ngồi xem cãi nhau (ăn tham quá!). Sau một hồi um sùm, tất cả quay ra tán dóc:

- Nhớ hồi tớ đấu bóng rổ với mấy học sinh nam trường cậu không? - cậu hỏi nó và cô.

Cô nhảy bổ vào mặt cậu:

- Có chứ, tại cậu mà tiết chào cờ thứ hai tuần sau đó bọn tớ nổ lố tai đấy!

- Cậu làm náo loạn hết lên mà! - nó nói.

- Đây, nhớ hôm cậu tát Quân không? - anh hỏi nó. Mặt hấn bắt chợt sầm sì vào.

- Không nói đến vấn đề đấy!

Bữa tiệc xong xuôi là lúc phải dọn, nó và cô cũng phụ giúp người hầu dọn dẹp, họ nói chuyện với nhau. Còn tại phòng khách, ba gã dân tị nạn đói khát đang chơi game (ngược đời rồi nha). Nó và cô xong xuôi, họ quyết định là ở nhà Nhất Nam tối nay. Nó ra vườn nhà anh, bốn người kia tò mò đi theo. Nó ngồi trên xích đu, khoác thêm áo khoác rồi ngân nga:

" Amudo moreuge nachoja moreuge

Eonjebuteoinji geudega nae mame

Eojedo nunmuri oneuldo nunmuri heulleo

Gogaereul sungin chaero nan geudael bonae

Giọng hát của nó cứ vang lên làm người ta cảm thấy xúc động, cô lên tiếng:

- Lúc gia đình hạnh phúc, cô ấy rất hay hát và nhiều nhất là bài này. Giờ mới tiếp tục được nghe.

Cái không gian ảm đạm bao trùm lấy cảnh vật. Mọi thứ nhuộm màu tâm trạng của con người. Đố ai có thể hiểu được lòng người? Nó đang hát nhưng lại là một cảm giác buồn đến thấu xương... buồn không thể tả được. Đến khi nào giọng hát của nó mới mang đến nụ cười? Không ai có thể biết được!

22. Chương 22: Sắp Sinh Nhật Hân?

Nó ngồi ngoài xích đu cũng khá lâu, bốn người còn lại cũng đã vào nhà, họ không muốn làm phiền nó hát. Nó nhìn lên trời, những ngôi sao hôm nay rất sáng, nó thấy được ba nó hiện ra sau những ngôi sao. Nó mỉm cười với tay lên, nó yêu ba rất nhiều, ước gì giờ ba nó ở bên cạnh nó, nó sẽ vui đi bao phiên muộn. Nó chợt nhớ tới mẹ và bà quản gia. Phải rồi, từ hôm nó tới đây tới giờ cũng được gần ba tuần rồi. Nó chưa về thăm mẹ và bà quản gia lần nào từ hôm ấy. Chắc là mẹ và bà quản gia lo lắng lắm. Nó cũng rất lo cho họ. Họ đã có tuổi, không biết có khó khăn gì không! Nó muốn về thăm họ để họ biết rằng nó sống không có gì khó khăn lắm để họ bớt lo lắng và nó cũng muốn xem cuộc sống của mẹ và bà quản gia giờ thế nào, có khó khăn không để còn có thể đỡ đần giúp họ một chút, mặc dù đó chỉ là thời gian ngắn ngủi. Nó chợt nảy ra một ý nghĩ, nhanh chóng vào nhà. Trong nhà, cô đang ngồi xem mấy anh chàng nhà ta chơi game, đôi lúc còn bình luận. Nó thấy cảnh tượng ấy không khỏi buồn cười vì ba tên kia trẻ con quá!

Nó ngồi chờ họ chơi xong, nói chuyện với Ngọc Mai, cô hỏi nó:

- Vào rồi à? Có lạnh không?

- Không, mình có mặc áo khoác rồi!

- Ừm...

Ba anh chàng kia chơi xong, ngồi ra ghế sofa (lười biếng quá!). Nhất Hải tinh nghịch trò chuyện:

- Lâu lắm mới có dịp chúng ta ngồi chơi cùng nhau, hay là tối nay xem phim ma đi, đóng cửa lại, tắt điện mà xem!

Cô và nó chợt thấy lạnh sống lưng, hai người từ chối ngay lập tức:

- Không xem xét gì hết á! Đi ngủ!

- Sợ à?... Hù - cậu trêu.

Cô và nó quơ ngay mấy cái gối gần đó nhất phang lên đầu cậu. Cậu ôm đầu nhăn nhó:

- Gì mà dữ vậy?

- Ha ha, tội nghiệp thằng bạn! - hần chọc cậu.

Cậu nhăn nhó lườm hần:

- Chẳng thương tui gì cả!

Cuộc chiến kết thúc nhờ quyết định của Nhất Nam, đó là không xem phim ma nữa mà đi ngủ theo ý các quý cô. Nó và cô gật đầu như nữ hoàng, còn ba anh chàng kia ngậm ngùi chấp nhận số phận “nô lệ” của mình. Ba anh chàng kia vẫn còn tiếc phim ma lắm nhưng không muốn bị ăn đập như Nhất Hải nên đành ngậm ngùi ngồi im. Mấy anh chàng đành chơi thêm một ván game nữa rồi quyết định đi ngủ luôn. Đẳng nào cũng không được chơi, không được xem thứ mình thích. Tất cả chuẩn bị đi vệ sinh cá nhân rồi về phòng, nó và cô một phòng, ba anh chàng kia một phòng. Nó thấy hần vừa xong liền kéo tay áo hần. Hần quay lại, nhú mày ý bảo nó có chuyện gì. Nó nói:

- Ê, gần ba tuần rồi tôi chưa có về nhà. Hay là chủ nhật tuần này anh cho tôi về nha!

Hần nhìn nó chăm chăm, nó tưởng hần đang thấy thông cảm cho nó nên lòng sướng rơn. Nhưng rốt cuộc hần lại làm nó cụt hứng:

- Không, đợi khi nào cô làm được nhiều việc rồi thì tôi cho về! (cho chị ấy về đi!)

- Này, sao có thể như thế được chứ? Cho tôi về đi mà, tôi gặp mẹ và bà quản gia để họ bớt lo chút thôi rồi tôi về ngay!

- Không được là không được, nài nỉ vô ích!

Nói rồi hần đi trước. Nó ở sau tay chống hông bí xị nhìn hần. Rõ là đáng ghét, cho người ta về một chút thì đã làm sao chứ? Haiz..... Phải chờ đến bao giờ đây? Nó ngậm ngùi đi lên phòng với cô. Cô thấy nó là lạ bèn hỏi nó:

- Sao thế?

- Hần ta không cho tớ về thăm nhà!

- À...

Chuyện này thì cô không thể giúp được gì rồi, cô nói:

- Thôi, để lúc khác tính, giờ ngủ đi!

Nó ỉu xiu gật đầu. Haiz... chán quá!

Sáng hôm sau, khi mặt trời chuẩn bị ló dậy là lúc 6 giờ sáng. Nó và cô dậy từ năm rưỡi. Nó thì dậy sớm đã quen rồi vì bình thường phải chuẩn bị bữa sáng cho nhà họ Trương, còn cô thì dậy để học bài, chỉ hôm nào được nghỉ thì cô mới nướng. Trong căn phòng sang trọng ngăn nắp, ba tên đi di dân tị nạn đang ngủ lản quay như heo. Thật sự là vô cùng mất hình tượng, toàn thiếu gia làm biết bao cô gái điên đảo mà lại ngủ như thế kia, thật là xấu quá. Chợt chiếc chuông đồng hồ làm không gian yên lặng bỗng nhộn nhịp lên. Nhất Nam xê dịch nhiều nên gần chỗ cái đồng hồ nhất. Anh giật nảy mình rồi lại mơ mơ màng màng. Nhất Hải nằm cạnh anh khi anh giật mình dậy làm chấn tung ra khiến cậu cũng hốt hoảng dậy nốt. Hần thì suýt nữa bị đẩy bay xuống giường. Ba tên mơ màng một lát rồi vào vệ sinh cá nhân. Khuôn mặt ngơ ngác ấy vẫn chưa biến mất, ba tên vác theo bộ mặt ấy xuống nhà (*t/g: thật là xấu hổ khi quen biết ba anh!* dân tị nạn: cô nói cái gì hả?*t/g: mất hình tượng!). Nó và cô bụng mơn ăn sáng ra bàn thấy cảnh tượng ấy thì ôm bụng mà cười. Hần, anh và cậu chẳng hiểu gì, cứ ngây ngô. Nó đưa cho mỗi người một chiếc gương, ai nấy đều khóc thét và phì đi chính tề lại ngay. Bữa ăn sáng được diễn ra nhưng cứ nhìn ba anh chàng kia, nó và cô lại buồn cười. Ăn được thì ít mà chốc chốc lại cười hích hích. Ba anh chàng kia tức xì khói đầu. Hần bực mình:

- Không cười nữa! Còn cô đấy Mỹ Hà, ăn nhanh lên rồi còn về chuẩn bị đi học!

- Nhưng mà buồn cười quá!

Nhất Hải nhăn nhó:

- Nhịn cười đi mà!...

Vậy là nó và cô cuối cùng cũng “cai” được cười. Bữa sáng xong xuôi, nó và hấn quay lại biệt thự nhà hấn. Nó cũng bắt hấn đi trước sau đó mới tuần về sau như hôm qua. Vừa vào nhà, nó đã nghe tiếng bàn tán:

- Ngày kia là sinh nhật cậu chủ đấy! - Thu sung sướng lên tiếng.

- Ủ - chị Ly.

Nó lại gần bám vai chị Ly:

- Có chuyện gì vậy chị?

- A Mỹ Hà, ngày kia là sinh nhật cậu chủ! -chị Ly.

- Sinh nhật ạ?

- Ủ!

Chị kéo nó vào trong bếp, bác Tú, bác Long và anh Khoa cũng đang bàn tán về việc này. Họ mỉm cười chào buổi sáng nó. Họ cũng hỏi nó hôm qua đi đâu, nó nói là sang nhà bạn. Họ gật đầu. Nó xin phép lên chuẩn bị đi học. Đến lúc nó đến trường, cái tin tức về ngày sinh nhật của hấn vẫn chưa thôi. (lắm chuyện quá!)

Nó vừa bước vào trường Nhất Lâm, cái tin tức sinh nhật hấn đã lại rầm rộ. Nó đến nỗi hết cả đầu mắt thôi. Cô nói với nó:

- Đến điếc tai mắt!

- Ủ!

Nó thăm nghĩ suốt từ sáng đến giờ nó chỉ nghe có mỗi một chuyện, đó là: sinh nhật hấn, sinh nhật hấn... Hấn nổi tiếng tới mức thế sao? Liệu hấn đi vệ sinh, đi tắm lúc mấy giờ, ăn ở đâu, ngủ phòng nào có được mấy người này săm soi không nhỉ? Nếu có thì nó ngất xỉu mất. Nó bước vào lớp chuẩn bị học bài. Mấy người kia vẫn cứ bàn tán, hình như không mỗi mồm thì phải! Đúng là rườm rà, cứ làm như trẻ con không bằng, cái sinh nhật của hấn mà đám người kia cứ nhao nhao cả lên. Làm như sinh nhật của chúa không bằng. Hấn thì làm sao bằng được chúa, chẳng biết làm cái gì! Nó ngồi thở dài, thật muốn bịt tai quá, toàn những người nhiều chuyện. Cứ thế này nó sớm bị bệnh mất thôi! Ôi đến bao giờ cái điệp khúc “sinh nhật hấn” mới hết đây? Khổ quá!

23. Chương 23: Tôi Thắng Anh Cho Tôi Về Nhà

Tiết đầu tiên bắt đầu. Nó mừng rơn vì cái lỗi tai đã được cứu thoát. Cô chủ nhiệm bước vào, nó lấy môn Anh ra chuẩn bị tư thế nghiêm chỉnh học bài. Nào ngờ, ngay cả giáo viên nghiêm khắc cũng muốn làm lỗi tai nó bị điếc...

- Ngày kia là sinh nhật em. Quân, em muốn tổ chức ở đâu? (*t/g: cái trường này lắm chuyện quá!*hấn: cô chề à?*t/g: tôi chỉ thấy sao bảo vậy thôi!)

Nó lầm bầm: “cái trường này điên hết rồi!!!”

Hấn chỉ nhếch môi cười, hấn trả lời cô giáo chủ nhiệm:

- Ngày mai em sẽ thông báo với mọi người!

- Anh Quân, tổ chức ở nhà anh đi, em muốn gặp ba mẹ anh - một nhỏ nhõng nhẽo lên tiếng. (Thôi ngay đi, điệu chảy rớt ra rồi kia! Khiếp quá đấy!)

Hấn nhú mày:

- Cô gặp ba mẹ tôi làm gì?

Nhỏ kia nghe thấy giọng hần có sự tức giận thì im bặt. Nhỏ ta sợ hãi quay đi. Nó nhìn nhỏ, khinh bỉ: “Định gặp ba mẹ chồng chắc? Đúng là không hiểu nổi!” Nó ngồi ngao ngán, đến lúc nào thì mới tập trung học đây nhỉ? Cuối cùng thì cô chủ nhiệm cũng khép lại màn nói chuyện bằng một câu nói:

- Chúng ta bắt đầu học.

Đến lúc này nó mới tự do được. Tiết học được bắt đầu.

Giờ ra chơi đến, nó ngồi vờn vai và ngoáy lỗ tai, bây giờ lại tiếp tục điệp khúc nhưng đỡ hơn lúc sáng. Rõ là vớ vẩn, tại sao nó lại phải ngồi nghe cơ chứ? Mà không biết hần tổ chức ở đâu nhỉ? Nó chợt ngẫm và rồi... Chết rồi! Nó vội vàng đi tìm hần. Hần đang đi trên cầu thang, nó trông thấy hần vội lôi hần vào luôn trong thang máy (thang máy...). Hần khó hiểu hỏi nó:

- Cô đang làm cái quái gì vậy?

- Tôi có một chuyện cực kì hệ trọng muốn hỏi anh!

- Sao?

- Anh tổ chức sinh nhật ở nhà hả?

Hần nhếch mép:

- Cô cũng thích quan tâm tới sinh nhật tôi cơ à?

Nó quay ra chỗ khác. Oẹ, nếu việc sinh nhật hần mà không bắt lợi cho nó, nó cũng chẳng hỏi làm gì. Nó quay lại:

- Anh trả lời tôi! - nó như ra lệnh.

- Không, tại một nhà hàng!

- Thật hả? Tốt quá!

- Làm sao? - hần nghi hoặc hỏi.

- Nó có gì!

Nó nói xong cũng kịp lúc thang máy mở, nó phi luôn ra ngoài, còn lại một mình hần ngẩn tò te. Nó thở phào nhẹ nhõm. May quá, hần không tổ chức tại nhà chứ nếu như ở nhà, nó sẽ chết chắc. Đám người kia nhất định sẽ chơi đùa nó (à thì ra chị lo chuyện này>>). Nó bước vào lớp, vui quá xá nha! Nếu vậy, nó sẽ cùng Ngọc Mai đi chơi vào hôm sinh nhật hần vì dù sao nó và cô cũng chẳng hững hờ!

—————buổi học kết thúc—————

Nó lại cùng cô trở về nhà như bình thường. Cô đã lên lịch sẵn là ngày hôm ấy sẽ đi xem phim. Cả hai cứ riu rít như chim ri và nhanh chóng về tới nhà. Nó mở cửa bước vào nhà. Hiện giờ nó lại lo lắng, lo lắng cho cái lỗ tai bây giờ sẽ lại bị tra tấn. Đúng như nó nghĩ, chị Ly, bác Tú, bác Long và anh Khoa thì đã ngừng công việc tám chuyện. Còn đám người hầu cuồng hần thì vẫn nói liên mồm. Nó ngán ngẩm bước về phòng. Haiz.....khéo khi từ nay cho đến sinh nhật hần lỗ tai nó vẫn chưa được nghỉ ngơi ấy chứ!

Buổi trưa, nó nấu ăn rồi dọn đồ ăn ra cho ba mẹ hần và hần ăn trưa. Nó nghĩ thế nào ba hần cũng lại đề cập chuyện sinh nhật hần nên quyết định lên đi. Chợt bàn chân nó phải dừng ngay lập tức.

- Ba nghĩ hôm ấy sẽ có một cuộc thi gì đó cho vui!

Hần ngẫm nghĩ một hồi:

- Thi hát.

- Được, con có tham gia không?

- Không, là khách thôi!

Ba hần cười:

- Vậy ba sẽ mời chuyên gia thẩm định âm nhạc!

Nó cười mỉm, thi hát á. Nó xin phép chị Ly là sẽ xuống muộn rồi phi về phòng. Nó lấy điện thoại gọi cho Ngọc Mai:

- Alo, có chuyện gì vậy? - cô đang ngủ trưa.

- Cậu nghĩ mình hát có hay không?

Sao tự đứng lại hỏi thế?

- Đương nhiên là rất hay rồi!

- Vậy thì ngày kia chúng ta sẽ đi dự sinh nhật tên đó. Tớ có cách được về thăm nhà rồi!

- Ủa,... ừ được rồi!

Nó vui sướng, Ngọc Mai khen nó hát hay, vậy nhất định nó phải chiến thắng. Nó xuống nhà dọn dẹp rồi lên phòng. Nó gặp hân, mừng rỡ gọi hân:

- Ê, tôi có yêu cầu!

- Làm sao nữa?

- Tôi muốn tham gia hát!

- Cô hả? - hân cũng nhớ nó hát khá hay nhưng mà cũng có đầy giọng ca ngang tầm nó (đấy là chị ấy không thực sự hát thôi!)- Thua chắc!

- Cái gì hả@@@? Tôi thắng anh phải cho tôi về thăm nhà nhá!

- Ok.

Nó dậm chân về phòng, tên hách dịch nhà người, dám xem thường bốn cô nương. Rồi người sẽ phải hối hận. Nhưng rồi nó chợt khựng lại, nhưng mà liệu nó có thắng không? Nó gật phất ý nghĩ tiêu cực ấy đi, nhất định nó sẽ thắng, cố lên Lý Mỹ Hà!

(không có diễn biến gì đặc biệt vào buổi chiều)

Sáng hôm sau, nó đến nhà Ngọc Mai. Cô đang thay quần áo chuẩn bị ra ngoài làm tư vấn thời trang cho nó. Nó và cô đi shopping chuẩn bị đồ cho nó trình diễn. Ngọc Mai nói với nó:

- Dự thi âm nhạc muốn điểm cao trước hết phải chuẩn bị trang phục đã!

- Ừ.

Cô đưa nó tới shop váy xòe, cô ấn cho nó tới bốn bộ cô tâm đắc nhất: màu hồng, có dây nơ thắt eo, viền váy trên cổ xoắn vào như dây hoa; tiếp là màu xanh da trời, kiểu váy một bên tay và một bên hở vai, trên váy đính đá quý lấp lánh; thứ ba là màu cam, váy dài tay, tay áo mờ ảo màu vàng trông vô cùng lung lẫy, váy lấp lánh như kim tuyến; cuối cùng là màu trắng, màu tinh khôi của tuổi học trò, váy hở vai nhưng không khiến người khác mất cảm tình, giữa eo là chiếc nơ trắng gần lệch, đính nhiều đá quý trông như váy cô dâu. Tất cả đều dài tới đầu gối. Nó nhìn những chiếc váy, quá ư là đẹp, nó rất thích. Cô ấn nó vào trong phòng thay đồ. Cái đầu tiên: oa, rất thanh lịch, cô thấy rất đẹp nhưng nhìn cái cá tính mạnh mẽ của nó, cô gật phất cái bộ đầu tiên. Cái tiếp theo cũng đẹp không kém nha nhưng lần này nó lên tiếng trước:

- Trông kì quá, một bên có tay, một bên hở vai, không hợp tuổi tui mình!

Cô gật gù tán thành, cũng phải ha! Vậy là bộ thứ ba được chiêm ngưỡng. Cô nhìn nó, quyến rũ quá! Qủa là tuyệt vời nhưng lại nghĩ nó không thích quá quyến rũ, vậy nên cũng được trả lại. Bộ cuối cùng, chiếc rèm vừa mở ra, cô suýt rơi hết hàm. Đẹp..... quá đẹp..... cô ưng ngay lập tức. Bộ váy vừa phù hợp tuổi teen, vừa lấp lánh yêu kiều. Cô chọn luôn cho nó. Hai người ra quầy tính tiền, ngày mai nhất định cô sẽ biến nó thành người đẹp nhất, cho bạn giám khảo mê mẩn hết chấm điểm luôn! (tính dùng mỹ nhân kế hả bà chị?)

Nó và cô trở về, cô ngồi giúp nó chọn bài hát. Nó rất chi là hâm mộ Taeyeon snsđ vì thế nó sẽ chọn một bài của Taeyeon. Mà bài nào phải thật tuyệt. Giọng Taeyeon vô cùng khỏe, vì vậy sẽ không khó để chọn bài hát giúp nó thể hiện. Chà ngày mai chắc chắn là rất tuyệt đây! Cuộc thi sẽ như thế nào? Nó có khả năng thắng không? Nó có thể về thăm nhà không? Chờ xem nhé! (*t/g:haiz... chưa chắc bà chị đã thắng nhưng mà cứ cố gắng đi nhé!*nó: tính trù ẻo hả?@@)

24. Chương 24: Cuộc Thi Hát

Sáng sớm thức dậy, nó vươn vai một cái rồi xuống nhà. Nó bước đến bếp, chợt một đám người chạy nhanh phi qua nó làm nó suýt ngã đập mặt. Trong khi nó thì vẫn còn đang ngái ngủ, đám người hầu cuồng hấn trong nhà đã phi như bay đi chuẩn bị quà. Nó thấy tay cái điệu của usagi trong thủy thủ mặt trăng rồi phán:

- Diên hết!!!

Nó vào trong bếp, gặp chị Ly đang nghịch điện thoại. Nó hỏi chị:

- Đám người kia không chuẩn bị bữa sáng không sợ bị phạt hả chị?

Chị Ly ngẩng đầu lên, chị cười:

- Cái này không phải à nha. Năm nào cũng vậy, cứ đến ngày sinh nhật cậu chủ là ông bà chủ sẽ bận rộn và không ăn sáng. Còn trường học thì nghỉ không cần báo, học sinh cứ thể tự nghỉ. Cậu chủ được nghỉ sẽ ngủ nướng không phải làm bữa sáng. Em mới đến, chắc chưa biết!

- Vâng ạ!

Nó ra phòng khách. Đầu óc nó quay mòng mòng, sinh nhật hấn còn quan trọng hơn tất cả mọi thứ, kể cả việc học cơ đấy! Chợt nó nghĩ tới Ngọc Mai. Chết rồi cô chưa có biết, vậy là nó vội lên phòng thay quần áo và phi như bay tới nhà cô.

Tại biệt thự họ Hoàng, cô đang một mình ngồi ăn sáng. Nó bấm chuông cửa, cô nhanh chóng ra mở. Cô kéo nó vào trong nhà trong sự thắc mắc. Ngồi vào bàn ăn, cô hỏi nó ngay lập tức:

- Sao hôm nay không chờ tớ đón mà đến tận đây vậy?

Nó nhìn cô thở dài làm cô càng thắc mắc:

- Sao vậy?

Vậy là nó kể lại sự việc cho cô nghe. Thật kinh khủng, nếu chị Ly không báo với nó, hai người sẽ đến trường và trở về trong sự tức giận tột cùng. Rõ là toàn lũ người giở hơi! Cô dùng xong bữa sáng, mặc dù trời lạnh nhưng cô lại cảm thấy nóng. Cô kéo nó đi lấy xe đạp dạo mát trên đường.

Hai người vừa đạp xe vừa đùa vui vẻ. Một lát sau, nó và cô dừng lại trên cầu, ngắm nhìn thuyền nước xuôi ngược, lòng chợt thanh thản. Cô quay sang nó:

- Chiều nay thi rồi, cậu phải giữ tâm trạng thật tốt!

- Ừ. (tổ chức chiều để kịp thi nha mọi người)

Chợt có chiếc xe vụt qua làm nó và cô giật mình. Xe dừng lại, thì ra là anh và cậu. Hai người này thật muốn làm người ta hết hồn mà! Anh và cậu lại gần, hỏi nó và cô:

- Sao đứng đây vậy. Chiều nay Mỹ Hà thi hát phải không? Chúc may mắn nhé! - cậu nói.

- Cảm ơn.

- Không có ý định mua quà à?

Nó và cô nhìn nhau. Ừ thì ghét hấn thật đấy nhưng không tặng quà thì hơi kì kì! Nó quay lại:

- Lát mua!

Anh và cậu gặt đầu, định chở nó và cô đi nhưng họ từ chối. Nó và cô còn hai cái xe đạp đất tiền nữa cơ mà! Nó cùng cô đạp xe về nhà, cô lấy xe đi đến cửa hàng đồ lưu niệm. Vì nó và cô không biết con trai thích cái gì nên cứ mua đồ lưu niệm cho chắc ăn. Bước vào trong, hai người đi một lượt. Chợt nó dừng ngay bên cạnh ‘ngôi nhà ước mơ’. Đẹp quá! Ngôi nhà làm bằng gỗ, có một cái sân, một chiếc xích đu dưới cây cổ thụ và một cô bé và cậu bé đang nô đùa. Trên ngôi nhà còn có cái ống khói to để cho điều ước viết bằng giấy vào trong ngôi nhà. Nó chọn ‘ngôi nhà ước mơ’ rồi ra quầy tính tiền. Cô thì chọn một con heo đất vừa vừa. Điểm thú vị là hình vẽ trên người con heo đất ấy. Hình vẽ vô cùng ngộ nghĩnh làm nó và cô cười đau bụng. Hai người trở về nhà cô. Nó cũng báo với hân là nó ở nhà cô chuẩn bị cho cuộc thi. Chà, hôm nay nó phải giết giải nhất thì mới về thăm nhà được!

Buổi chiều, Dương Ngọc Mễ mặc một bộ váy xẻ ngực quyến rũ màu đen. Nhỏ đeo bao tay, gắn hoa đen trên tóc và đi giày cao gót cũng đen nốt. Hôm nay nhỏ cũng tham dự cuộc thi hát. Mọi năm nhỏ cũng tham gia thi hát ở trường rồi. Giọng nhỏ khá là hay và mượt mà, nhưng rất khó để so sánh với nó vì trước giờ nó chưa từng hát thực sự bao giờ. Nhỏ lái xe đi đến nhà hàng The Food sang trọng dự tiệc sinh nhật hân.

Tại nhà cô, cô đang make up cho nó. Cô thoa một ít phấn má hồng. Bôi một ít son môi màu hồng bóng lấp lánh nhẹ nhàng. Nó mặc chiếc váy trắng tinh khôi hôm trước. Tóc được bện chân dết bụi vào trong, gắn thêm vương miện trắng lấp lánh. Nó đi đôi giày cao gót trắng cũng lấp lánh nốt. Trông nó hiện giờ không khác gì cô dâu, chỉ thiếu cái để tóc và chú rể nữa thôi. Cô đưa nó chiếc mũ trắng rộng vành:

- Đội vào để tránh lộ mặt đỡ phiền phức, cái khác tớ xử lí được!

- Ừ.

Cô chở nó tới bữa tiệc. Ngay khi cô bước vào cùng nó, mọi người ai cũng thắc mắc về cô gái đội mũ che mặt. Mỹ Ái khó chịu tiến lại gần:

- Xin hỏi, đây là ai vậy? - hướng mắt về nó.

- À, đây là em gái tôi, nó cũng hâm mộ Quân, muốn đến dự tiệc.

- Cũng phải thôi, Lý Mỹ Hà làm gì có cơ hội dự tiệc cơ chứ, ha ha.....

Nói rồi nhỏ bước đi. Thật phiền phức, cũng may là cô lường trước được chứ nếu không là rất rắc rối. Nó và cô vào dự tiệc bình thường. Buổi tiệc diễn ra nhộn nhịp, ba hân phát biểu vài lời rồi chuyển sang cho hân và mẹ hân. Mọi người tập trung đi tặng quà cho hân. Cô cũng tặng và đương nhiên là nó không tặng ngay lúc này để tránh lộ. Bữa tiệc vui vẻ xong xuôi, chợt tiếng MC vang lên:

- Và bây giờ sẽ là phần thi hát, mời các thí sinh ra cánh gà chuẩn bị.

Cô cùng nó ra cánh gà, cô ngồi luôn đấy cạnh nó. Cuộc thi được bắt đầu. Thí sinh đầu tiên bước ra, nhỏ Xuân quay sang Dương Ngọc Mễ:

- Không ai có thể thắng được cậu!

Dương Ngọc Mễ cười đắc ý, lần này nhỏ phải giết giải nhất để hân chú ý tới. (ồ chỉ để anh ta chú ý thôi à?)

- Tiếp theo xin mời cô Dương Ngọc Mễ.

Dương Ngọc Mễ bước lên sân khấu, nhỏ kênh kiệu cầm mic, bài hát của nhỏ được thể hiện. Nhỏ hát bài hát trong phim ‘Hiệp Cốt Đơn Tâm’. Các ban giám khảo rất hài lòng vì từ này tới giờ, đây là giọng ca hay nhất. Nhỏ hoàn thành phần trình diễn...

- Và sau đây là thí sinh cuối cùng, cô Lý Mỹ Hà, mời cô!

Đám người trong trường ngạc nhiên. Dương Ngọc Mễ giận tím mặt. Đám bạn của nhỏ thì lườm Ngọc Mai nhưng lúc ấy cô không có nhìn thấy. Nó bước lên sân khấu, mọi người trầm trồ, quá là xinh đẹp. Trang phục rất hợp tuổi teen nên các giám khảo vô cùng ưng ý. Anh, hấn và cậu ngạc nhiên, Ngọc Mai thấy vậy chỉ cười mỉm. Ngay cả đám người ghét nó cũng phải công nhận nó đẹp. Nó hát bài I của taeyeon, một bài hát vô cùng điêu luyện, nó cất tiếng:

"bicceul ssoetneun sky

geu arae seon ai (i)

kkumkkudeu si fly

my life is a beauty

Giọng hát vi vu, hần ngỡ ngàng, đây là giọng hát thật của nó sao? Ai cũng bất ngờ, kể cả cô cũng vậy. Dương Ngọc Mễ chợt cảm thấy nhỏ đang có khả năng tụt hạng. Nhỏ tức giận. Nó cứ tiếp tục ngân nga, biểu cảm như một ca sĩ thực thụ.

nun gameun sungan

siganeun meomchwoga

nan dasi tteoolla"

Bài hát kết thúc, mọi người vỗ tay gần hết, còn sót lại những thành phần cực kì ghen ăn tức ở với nó. Nó bước xuống chỗ Ngọc Mai, cô ôm nó. Có vẻ như nó có khả năng giành giải nhất rồi. Thật tốt quá! Còn hấn bắt đầu thấy hối hận vì cá cược với nó! Ngày vui ngày vui quá. Hiện giờ nó đang rất hồi hộp, hồi hộp chờ công bố giải.

25. Chương 25: Giải Nhất - Chuẩn Bị Cho Chuyến Thăm Nhà

Bài hát kết thúc, một tràng vỗ tay rộn rã vang lên. Nó như đang đứng giữa một không gian xung quanh toàn người hâm mộ vậy! Nó bước xuống chỗ cô, không kìm được sự vui sướng. Cô ôm chầm lấy nó, cô cũng rất vui, nó hôm nay vừa xinh đẹp vừa hát hay, cô rất mừng cho nó. Nhất Hải vừa sung sướng vừa nhí nhảnh. Cậu khen nó không ngớt lời:

- Tuyệt quá Mỹ Hà! Hôm nay cậu rất rất xinh đẹp. Đã vậy lại còn hát rất rất là hay!

- Cảm ơn cậu!

Anh cũng mừng lây nó, anh quả thực không thể ngờ tiểu thư thiên kim nhà họ Lý trước đây lại có nhiều tài năng tới vậy. Hấn cũng rất mừng cho nó, mà hấn cũng chẳng biết vì sao mình mừng rỡ trong khi bản thân hấn đang cá cược với nó nữa. Mặc dù vậy hấn vẫn giả vờ lạnh lùng. Cô thấy thế trêu hấn:

- Có khả năng anh sắp thua rồi nha! (chuẩn men)

- Vớ vẩn, sao tôi lại thua cô ta chứ? - hấn nói lại cô.

Nhất Hải và Nhất Nam cười cười làm hấn tức lòi ruột. Nó giờ mới lên tiếng:

- Nếu như tôi thắng anh không được nuốt lời đâu đấy!

- Biết rồi!

Chợt tiếng MC vang lên. Đây có phải giây phút có khả năng gây bệnh tim do hồi hộp?

- Bây giờ chúng tôi xin mời các thí sinh bước lên trên sân khấu nghe nhận xét của ban giám khảo.

Nó bước lên sân khấu, Ngọc Mai nắm tay nó một cái rồi thả ra. Nó đứng ngay bên cạnh Dương Ngọc Mễ nhưng nó cách nhỏ một khoảng an toàn để tránh nhỏ giở trò. Dương Ngọc Mễ cầm hôn nó nhưng vẫn giả vờ tỏ ra lịch sự với nó (giả tạo). Ban giám khảo gồm một chuyên gia thẩm định âm nhạc làm việc bên Anh nhưng gốc Đài là cô Huệ San, một thẩm định người Hàn Quốc nhưng thông thạo tiếng Đài Lee Min, Hai người mỉm cười nhìn các thí sinh. Huệ San mang nét đẹp thuần khiết của người phụ nữ châu Á, cô là người bắt đầu nhận xét thí sinh đầu tiên. Mặc dù đã 30 tuổi nhưng có lẽ sắc đẹp của cô là bất diệt.

- Mời em, Đỗ Giang.....

Nó là thí sinh cuối cùng vì thế nên đợi rất lâu. Nó cảm thấy vô cùng chán nản khi phải chờ đợi. Bên dưới, cậu cứ nhặng xì bọ lên:

- Lâu quá đấy! Công bố luôn đi cho nó lành! (thế thì làm gì còn quy tắc và hồi hộp nữa???)

Cô lo lắng đến nỗi bầu vào vai anh, thoát đầu anh giật mình nhưng rồi cũng kệ cô vì anh hiểu tâm trạng của cô lúc này. Hắn cũng sốt vó nhưng giả vờ ngồi im, chốc chốc uống một ngụm nước để bớt hồi hộp (quan tâm thì nói luôn ra cho rồi!).

Nó đang chán gần chết, chợt giật nảy mình. Lee Min lên tiếng:

- Tới lượt em Dương Ngọc Mễ.

Ủa, đã tới Dương Ngọc Mễ rồi à? Vậy là gần tới nó rồi. Nó chỉnh đốn lại tư thế. Lee Min nhận xét nhỏ:

- Ngọc Mễ, em có giọng hát khá tốt! Cách em xử lý đoạn nhạc đuối rất đặc biệt, có điều có một đoạn do đuối khó nên em lỡ. Nhưng mà điều ấy cũng không ảnh hưởng gì lắm. Chúc mừng em!

- Em cảm ơn ạ! - nhỏ kèn kiệu.

Mẹ nhỏ ngồi phía dưới nhếch môi cười, con gái bà ta đương nhiên phải tài giỏi (ai mang thau ra cho tác giả với). Dương phu nhân đặc ý cười cười, bà ta nâng ly rượu lên uống.

- Mời em Lý Mỹ Hà! - giọng nói của Huệ San làm nó thót hết cả người. Nó bước lên phía trước.

- Dạ - nó nhẹ nhàng nói nhưng xen vào sự hồi hộp làm giọng nó thều thào.

Huệ San mỉm cười, cô bé này rất là đáng yêu, cô cũng từng thi một cuộc thi và cũng hồi hộp y như nó bây giờ. Nó làm cô nhớ lại thời trẻ của mình. Bàn tay trắng thon xinh đẹp của cô đưa chiếc mic lên trên khuôn miệng xinh xắn:

- Em nghĩ sao về bài thi của mình?

Nó đang như sắp nghẹt thở, đưa chiếc mic lên nói mà như sắp rơi đến nơi (sao hôm nay chị kém tự tin vậy?)

- Theo em thì em cảm thấy tốt hơn so với bình thường, nhưng em không có kinh nghiệm, có thể là sai sót nhưng không thể tự ngộ ra! Xin giám khảo nhận xét!

Huệ San gật đầu, cô bé này thật biết cách ăn nói. Gương mặt lại rất xinh đẹp, cô cảm thấy rất thích nó. Huệ San nói tiếp:

- Em cảm thấy rất tốt? Lee Min, anh thấy tốt không?

Lee Min thật chết cười với kiểu úp mở của Huệ San, anh nghiêm nghị nhìn cô nhưng cũng không giấu nổi buồn cười:

- Đúng vấn đề đi nào!

Huệ San nhìn nó, thôi, bây giờ vào vấn đề chính thôi!

- Em hát rất... truyền cảm! Những nốt cao xử lý rất tốt, tôi không có gì để chê em cả!

Nó vui mừng, tốt quá! MC lại tiếp tục công việc của mình:

- Và bây giờ là phần quan trọng nhất, trao giải!

Bốn người ngồi dưới kia như sắp điên hết với nhau, từ nãy tới giờ cô như sắp gãy cô luôn rồi. Nghe thấy tiếng trao giải, bốn người xóc hết cả lên nhìn chăm chú.

- Giải ba thuộc về em Đỗ Nhật Uyên, chúc mừng em.

Nghe thấy tên mình đầu tiên, Đỗ Nhật Uyên có chút không hài lòng, nhỏ không thích giải ba.

- Mời hai em Dương Ngọc Mễ và Lý Mỹ Hà bước lên cao hơn một chút.

Nó bước lên, Dương Ngọc Mễ quay sang chỗ nó: “Nhất định tao sẽ thắng!”

“Thật sao?”- nói rồi nó quay lên, Dương Ngọc Mễ nổi giận. Nó dám coi thường nhỏ.

- Giải nhì thuộc về em... Dương Ngọc Mễ!

Nó vui sướng vậy...

- Giải nhất là em Lý Mỹ Hà!

Bốn người bên dưới vui sướng, cậu còn nhảy cả lên. Thật là xấu hổ quá! Cô mừng vui, hân cũng vui nhưng lại chột khựng lại, hân sao vậy? Nó cầm chiếc cup trong sự tức giận của Dương Ngọc Mễ. MC lại làm không khí thêm từng bừng:

- Xin chúc mừng các thí sinh!

Nó cầm cup xuống chỗ cô, hai người lại ôm nhau. Huệ San cùng Lee Min nhìn nó cười, hai người tiến lại gần.

- Chúc mừng em! - Huệ San bắt tay nó.

- Cảm ơn cô chú! - nó cúi người nói với Huệ San và Lee Min. Hai người thực sự cảm thấy quý mến nó, cứ như là quen lâu rồi. Nó lại chỗ hân giương giương cái cup:

- Tôi thắng rồi nha!... Phải giữ lời đấy!

- Biết rồi!

Nó tạm biệt Huệ San và Lee Min cùng bốn người kia về nhà hân. Vừa tới nhà nó đã được mọi người chúc mừng trừ những người ghét nó. Nó cảm ơn họ. Nó đứng dậy trong phòng khách:

- Chủ nhật này tôi sẽ cùng Ngọc Mai về thăm nhà!

- Tôi cũng có ý định đi! - hân nói

- Hả@@??? Nhưng mà toàn phụ nữ ở với nhau, một mình anh tới đấy làm cái gì?

- Tụi này cũng muốn đi! - cậu và anh bá vai nhau.

- Cô bảo mẹ cô nấu ăn ngon lắm mà! Ba người tụi tôi muốn thử! (hóa ra chỉ là ăn và ăn)

Mắt nó sáng lên:

- Ok mọi người sẽ ngắt ngang cho mà xem! Có khi không muốn về đấy!

Ba gã dân tị nạn lại tưởng tượng tới món ăn, cô và nó nổi da gà với mấy người này. Vậy là mọi người quyết định sẽ cùng nhau về nhà nó. Hôm nay nó đang rất rất vui. Nó sắp được về thăm mẹ và bà quần gia rồi! Một lát sau cô kéo nó đi tẩy trang thay quần áo. Ba tên dân tị nạn vẫn chưa dứt ra được khỏi “thế giới mộng mơ” để trở về với thế giới thực tại. Thật là tham ăn quá!

Nếu độc giả nào thấy mình viết chap này lòng vòng quá thì thông cảm cho mình nha!

26. Chương 26: Thăm Nhà

Nó hiện giờ đang ngồi trong phòng. Nó vui sướng nghĩ đến ngày mai, ngày chủ nhật mà nó có thể về thăm mẹ và bà quản gia. Có lẽ là ngày vui nhất từ sau khi ba nó mất. Nó mở tủ đồ lấy ra những vật dụng cần thiết cho chuyến đi ngày mai. Lúc chiều khi rảnh rỗi nó cũng đã mua một vài đồ ăn, vật dụng cần thiết để mang về cho mẹ nó và bà quản gia. Không biết họ có khỏe không, lần này về nhất định nó phải quan tâm thật nhiều tới bà và mẹ. Nhìn ra bức ảnh gia đình, nó vẫn nhớ ba nó nhất. Chợt nó thở dài... cuộc sống hiện tại vẫn cứ vậy, vẫn đề về ba nó vẫn mờ ảo khó biết được. Nó ước những nhà thám tử lừng danh như Sherlock Home hay Conan, Hattori có thật thì tốt quá. Nó có thể nhờ họ điều tra và giải oan cho ba nó. Thật mệt quá!

Nó đóng vali lại, mở cửa xuống dưới nhà. Ngọc Mai, Nhất Nam và Nhất Hải vẫn còn ở đây. Họ đang chơi cờ cá ngựa cùng với hấn. Ván cờ nghe có vẻ rất quyết liệt và phần thắng đang nằm trong tay Ngọc Mai. Hấn thì bị cậu đá cho, mấy nhát bay về chuồng nên bây giờ vẫn chưa xuất chuồng được. Nhìn hấn đang vô cùng cay cú và rắp tâm trả thù bằng được cậu. Anh thì mới xuất được một quân cờ mà đi mãi không được vì cứ bị cô chặn đầu. Cậu thì vẫn chưa về chuồng con nào vì còn mãi đi đá người khác. Nó bước lại gần bàn cờ. Nhìn thế trận mà buồn cười không chịu được. Sau một hồi xuất mãi chẳng được, hấn chán:

- Thôi không chơi nữa, cứ như thế này có đến sáng mai ván cờ này vẫn chưa kết thúc.

- Ủ đúng đấy - cậu hòa theo.

Anh cũng đang chuẩn bị hòa cùng hai người kia thì bị cô chặn họng:

- Chơi không kiên nhẫn gì cả. Chưa gì đã bỏ rồi! (Mấy anh này xấu quá!)

Vậy là ba tên kia ngó lơ ra chỗ khác. Nó đến chết cười với mấy tên này mất. Nó vào trong bếp bưng ra một đĩa bánh nho hấp mà đám dân tị nạn kia vốn thích nhất ra phòng khách. Cô đã thu dọn xong bàn cờ, hấn và hai tên kia vô cùng lười biếng, chẳng dọn dẹp gì cả. Nó đặt đĩa bánh lên bàn.

- Đàn ông ở đây chết hết rồi! - nó nói.

- Đâu có đâu, tại tui mệt ấy chứ! - cậu trẻ con.

Nó lắc đầu, nếu như cậu mệt, chắc nó và cô sốt bốn mươi độ rồi. Lúc này ba gã dân tị nạn ngửi thấy mùi bánh thơm phức và nhanh tay chộp lấy ăn. Nó và cô nhìn khiếp sợ. Chiều nay có rất nhiều bánh trái trong bữa tiệc của hấn rồi, thế mà bây giờ mấy người này vẫn ăn như chết đói. Thật khâm phục! Hấn thấy nó và cô cứ nhìn mình với ánh mắt khiếp sợ bèn lên tiếng:

- Tắt cái mắt đi. Nhìn thế ai cũng phải tự ti vì độ thiếu mì chính của hai người đấy!

Cô bĩu môi:

- Ba người ăn như vỡ nợ thế, kêu tui tắt mắt đi kiểu gì?

- Thì nhắm mắt vào! - cậu trêu.

- Xì...

Sau một hồi đàm mê ăn uống, mấy tên dân tị nạn mới bắt đầu đi chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi ngày mai. Tối nay tất cả cũng ngủ lại nhà hấn để tiện cho chuyến đi ngày mai. Cô quay sang nó:

- Tặng quà tên đó chưa vậy?

- Ủ nhỉ, mãi ngồi tán chuyện quên mất tiêu!

Nó lấy hộp quà trong túi xách ra. Nó lên phòng hấn để tặng quà thì bên trong căn phòng phát ra những tiếng cãi vã.

- Cái hộp quà đấy phải mở trước! - cậu đòi hấn mở quà Nhất Nam trước.

- Sao không mở quà của nhà người trước lại phải là của ta? - anh cũng đòi mở quà cậu trước.

- Im đi nào! Quà tui chứ của mấy người à? - hấn điên tiết.

Nó gõ cửa bước vào trong. Hấn thấy nó vào thì nhú mày, phòng đàn ông con trai đang “bàn chuyện lớn” vô làm gì? Nó lại gần chỗ hấn, giương hộp quà ra:

- Cửa anh nè, chiều nay tôi đang trốn chui trốn lủi nên không có tặng anh được, giờ tặng nè!

Hấn gật đầu cười cười. Hai tên nhà họ Kim mắt chột sáng rực:

- Mở quà của Mỹ Hà trước!

Hấn diên tiết nắm tay lại, sau năm phút đá bay hai tên họ Kim kia ra khỏi phòng. Quà của người ta mà cứ như là quà của mình vậy! Nó bùm miệng cười rồi cũng ra khỏi phòng. Hấn đóng luôn cửa lại:

- Mấy thằng này...

Hấn lại gần đóng quà của mình. Bây giờ mới có thể tự do mở quà được! Hấn mở luôn quà của cậu trước, cái tên lảm mồm và lời thôi nhất. Cậu tặng hấn một cái áo len. Hấn sờn hết da gà da ốc khi tưởng tượng cậu thích hấn nên tặng áo len (hai anh này đều bê nặng! Một anh thì trí tưởng tượng quá phong phú!). Hấn chuyển sang món quà của anh. Anh tặng cho hấn bộ cốc đôi. Ban đầu hấn cũng sờn hết da gà vì tưởng tượng anh cũng bê đề nhưng sau khi đọc xong thiệp hấn mới thở phào nhẹ nhõm: “nay mai có gấu đưa cô ấy một cái cốc. Đây là bộ gắn kết tình yêu của thằng bạn thân. Tui làm luôn nghề mai mối cho ông rồi đấy!”.

- Thằng bạn này tốt gồm, đã biết lo cho làm mối bạn rồi! Tốt!

Tiếp đến là quà của cô. Hấn đang ngồi trên giường mở quà, nhìn thấy con lợn đất, hấn cười rung giường. Con lợn hình hài quá ư là buồn cười làm hấn nhin cũng không được. Nhưng bất chợt mặt hấn sầm sì: “chả lẽ cô ta ví mình là con lợn này?”

Hấn lại mở quà của nó. Chà, ngôi nhà ước mơ trông rất thơ mộng. Đúng là tâm hồn lãng mạn của con gái! Nó còn ghi kèm một tờ thiệp: “chúc mừng sinh nhật nha, muốn ước gì thì cứ nhét zô!” Hấn cười, đây chắc có lẽ là món quà ổn nhất từ nay tới giờ! Hấn nghĩ: “ước...?”

Bây giờ đã đến giờ đi ngủ, nó và cô chung một phòng. Ba mẹ hấn đã đi sang Cao Hùng để chuẩn bị hợp tác làm ăn nên năm người này có thể tha hồ tự do tại nhà hấn. Ngày mai sẽ về sớm nên nó rất chi là háo hức. Vậy nên nó đánh một mạch không thèm quan tâm đến mọi vấn đề xung quanh. Ba gã tị nạn hôm nay cũng rất chi là “ngoan”, ngủ cũng rất nhanh chóng (hình như toàn trẻ mẫu giáo!). Chắc là những món ăn của mẹ nó dụ dỗ mấy tên này ghê lắm đây!

Sáng hôm sau, nó và cô dậy rất sớm. Hai người đã chuẩn bị xong và đang chuẩn bị để đi đánh thức ba con heo lười nhác. Nó và cô tới gần phòng hấn, chột cửa mở tung làm hai người giật bắn mình.

- Tiến lên! Những món ăn tuyệt đỉnh đang chờ chúng ta! - ba tên hô khẩu hiệu.

Nó và cô suýt sắc chết. Cô thì bị giật mình tới mức ngã cả ra sàn. Cứ tưởng phải lòi mõi mới dậy nhưng không ngờ vì những món ăn, ba tên này có thể dậy sớm như vậy! (vì ăn có thể hi sinh tất cả, quả là một tấm gương sáng đáng noi theo! *vuốt râu*)

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, nó cùng cô xách đồ ra xe. Năm người chuẩn bị cho hành trình về nhà nó. Nó đáng lẽ ra mới là người phấn khởi nhất nhưng không thể tin nổi là mấy tên kia mới thực sự phấn khởi hơn ai hết. Chắc cuộc sống của họ chỉ có ăn và ăn!

- Nay ba mẹ anh biết chưa? - nó hỏi hấn.

- Không cần lo cứ đi thôi!

Vậy là chuyến đi được khởi hành. Năm người thẳng tiến về nhà nó. “Mẹ và bà ơi con về rồi đây!” - nó nghĩ thâm trong sự vui sướng.

27. Chương 27.

Hiện giờ nó đang ngồi trên xe háo hức vô cùng. Cô thì đang gọi điện cho ba mẹ nói là cùng nó về thăm mẹ nó và bà quản gia. Anh và cậu thì chơi game lia lịa, hần thì đang tập trung lái xe. Cô ngẫm nghĩ một hồi rồi quay sang hỏi nó:

- Này mình gọi về cho mẹ cậu và bà quản gia báo là chúng ta về nha!
- Ấy không được, mình muốn cho mẹ và bà bất ngờ một chút!
- Ừ được đấy. - cô đồng tình.

Nó ngồi nhìn ra cửa sổ. Thành phố Đài Trung mà mẹ nó và bà quản gia hiện tại sinh sống đang dần hiện ra trước mặt. Nó nhìn những hàng cây quen thuộc ven đường đầu thành phố, lòng lại thấy xôn xao. Trước đây biệt thự nhà nó cũng ở Đài Bắc, thủ đô Đài Loan giống như gia đình nhà hần, cô, anh và cậu. Nhưng sau khi xảy ra chuyện, biệt thự nhà nó bị niêm phong vì thế phải thuê nhà ở Đài Trung. Vừa rồi có đi qua biệt thự nhà nó, nhìn thấy cánh cổng bị niêm phong nó chỉ lặng lẽ quay đi. Mọi người nhìn nó cũng không nói gì, cũng chỉ lặng lẽ nhìn nhau. Họ hiểu lòng nó đau như thế nào khi nhìn ngôi nhà lẽ ra mình đang sống bị niêm phong như vậy. Nó cũng đã nhanh chóng lấy lại tinh thần vì ngày hôm nay là ngày vui, nó không thể để những điều xung quanh làm ảnh hưởng tới tâm trạng mình.

Một lát sau xe tiến vào trung tâm thành phố Đài Trung. Nhìn khung cảnh bên ngoài, ai cũng phải thốt lên tiếng “đẹp”. Đây vốn là một khu du lịch nổi tiếng tại Đài Loan, vì vậy khung cảnh vô cùng thơ mộng. Vẻ đẹp nơi đây không chỉ dừng ở hai chữ thơ mộng mà còn xen lẫn sang trọng. Thành phố này cũng hiện đại không kém gì Đài Bắc, những ngôi nhà to đẹp, những công ti tài chính nối nhau làm người ta lóa mắt. Cậu trầm trồ:

- Quả không hổ danh là khu du lịch nổi tiếng!
- Đẹp quá! - Anh cũng suýt xoa.

Cô cũng tới đây cùng nó khi nhà nó chuyển cư nên không có gì lạ lắm với vẻ đẹp nơi đây. Riêng hần không nói gì cả, bởi vì hần đang hưởng thụ cảm giác thư thái với thiên nhiên nơi đây. Nhiều khi con người ta tận hưởng vẻ đẹp của thiên nhiên bằng sự im lặng, không nhất thiết là phải nói ra bằng lời. Coi bộ là hần cũng là người rất biết thưởng thức thiên nhiên, rất am hiểu về vẻ đẹp cuộc sống.

Thời gian trôi qua thật êm ả, khung cảnh vẫn cứ đẹp rất mê li. Nó ngồi trên xe mừng rỡ, ngôi nhà của nó đang ở ngay trước mặt. Khung cảnh ngôi nhà rất đơn giản nhưng lại rất biết cách bày trí. Trước nhà là vài khóm hoa cúc và hoa hồng, nhìn vào cảm thấy rất thích thú. Bà quản gia đang tưới hoa trồng trước nhà, mẹ nó thì đang tưới nước. Hai người trồng hoa để bán và làm thêm một số công việc khác để kiếm tiền. Nhìn hai người nó không kìm được xúc động. Xe vừa dừng, nó xuống ngay lập tức. Nước mắt đã bắt đầu dâng trên khóe mi.

- Mẹ, bà...

Mẹ nó và bà quản gia đang làm giặt mình. Họ không nghe nhầm ấy chứ? Ngẩng đầu lên, chiếc kéo trong tay bà quản gia rơi xuống, mẹ nó ngạc nhiên. Nước mắt cũng tràn lên trên khóe mi hai người.

- Mỹ Hà... - bà quản gia và mẹ nó.

Nó chạy lại ôm thật chặt hai người. Ai nhìn vào cũng rất muốn khóc với khung cảnh hiện tại (hu hu t/g hết một bịch giấy rồi!). Mẹ nó vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng được gặp nó sau một thời gian bà nhớ thương. Ngày nó đi, mẹ nó và bà quản gia nhớ nó rất nhiều. Mặc dù thời gian xa nhau cũng không phải là quá lâu nhưng đối với hoàn cảnh của gia đình nó, bất cứ ai cũng cảm thấy thời gian dài hơn, cảm thấy xót thương và nhớ nhung hơn. Mẹ nó và bà quản gia cầm tay nó:

- Mỹ Hà, sao không báo trước để mẹ còn chuẩn bị đón con?
- Con muốn để hai người bất ngờ một chút, vả lại con còn dẫn bạn về chơi với hai người nữa!
- Chào bà và bác - anh, hần và cậu lên tiếng.

Ngọc Mai lại ôm hai người thay cho sự chào hỏi vì cô cũng đang vô cùng xúc động.

- Ngọc Mai, cháu cũng đến chơi nữa à...

Sau đó mẹ nó và bà quản gia mời mọi người vào trong. Nó lau nước mắt, vui vẻ trở lại. Mẹ nó và bà quản gia giúp năm người thu xếp đồ đạc. Họ cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Trưa nay nhất định phải nấu nhiều món ngon. Tất cả ra phòng khách ngồi. Nó nhìn ngôi nhà, cũng không quá thiếu thốn. Nó đã yên tâm hơn nhưng vẫn hỏi:

- Hai người sống sao ạ? Có khó khăn lắm không ạ?

- Cuộc sống cũng ổn định, không quá thiếu thốn, con không cần quá lo!

- Vâng, được vậy thì tốt quá!

- Các cháu học cùng với Mỹ Hà cả phải không? - bà quản gia.

- Vâng ạ, cháu là Nhất Hải, còn hai anh chàng kia chắc bác và bà đã biết!

- Ủ, bác biết trong lần dự tiệc trước...

Mẹ nó nhìn hẩn, bà có chút ái ngại. Hẩn nhận thấy điều đó nên lên tiếng:

- Cháu không trách cứ gì bác và bà cả, hai người cứ coi cháu như bạn học của Mỹ Hà. Cứ vô tư đi ạ!

Mẹ nó gật đầu cảm ơn hẩn. Bây giờ cũng đã gần trưa, ba gã dân tị nạn không thể kiềm chế nổi bản thân nữa rồi.

- Mỹ Hà nói bác và bà nấu ăn rất ngon, xin bác thứ lỗi vì cháu vô lễ nhưng cháu thèm được thưởng thức lắm rồi!

- Ha Ha không sao!

Vậy là mẹ nó và bà quản gia trở tài nấu ăn. Nó và cô cũng giúp đỡ. Các món ăn nhanh chóng được làm. Ba gã dân tị nạn ngồi trong phòng ăn sốt ruột làm mẹ nó và bà quản gia bật cười, mặc dù hành động quá lố như vậy nhưng hai người lại không cảm thấy tị hẩn vô lễ, bất kính chút nào mà ngược lại còn thấy đáng yêu. Nó và cô đi rửa hành và rau cải, bà quản gia đi nhào bột làm bánh, mẹ nó thì đi tẩm gia vị lên thịt gà. Nghe qua những khâu chuẩn bị là đã thấy ngon tuyệt vời rồi. Đầu bếp chính là mẹ nó nhất định sẽ làm những món ăn trở nên tuyệt vời. Khu nhà bếp nhộn nhịp hẳn lên.

Những món ngon sau khi được làm xong bày ra bàn. Ba tị hẩn nhìn món gà ba cốc, cong you bing, bánh zu kak kway, gua bao, cải ngọt sốt dầu hào mà thèm nhỏ rãi. Mọi người cùng nhau ăn trưa thân mật.

- Quá tuyệt vời, công nhận bác và bà nấu ăn còn ngon hơn cả Mỹ Hà!

- Cháu quá khen!

- đương nhiên là phải ngon rồi! - nó tự hào.

Ba tên tị nạn vô cùng sung sướng. Những món ăn này phải nói là sánh ngang tầm với đầu bếp nổi tiếng. Đúng như nó nói, có khả năng lần này ba tên này sẽ không còn muốn về nhà nữa luôn ấy. Ngày hôm nay thật vui vẻ quá! (thèm quá!)

Sau khi xong bữa trưa, nó và Ngọc Mai dọn dẹp. Ba gã dân tị nạn hôm nay cũng chịu khó phụ giúp một tay. Tự đứng lại chăm đốt xuất (ăn như heo đương nhiên phải làm để giảm béo rồi!). Dọn dẹp xong xuôi, hẩn và hai tên họ Kim vẫn chưa nguôi xuýt xoa. Món ăn ngon như vậy, quả thực là một niềm hạnh phúc của ba tên tị nạn. Chuyển đi này chắc vui nhất đối với ba tên tị nạn chắc cũng chỉ có ăn và ăn! Nó và cô cười, ngày hôm nay nhất định phải rửa mẹ và ba đi chơi đâu đó để giúp họ vui vẻ mới được. Lòng nó ngập tràn hạnh phúc.

28. Chương 28...

Bình thường khi bữa trưa xong xuôi là lúc con người nghỉ ngơi. Nhưng ngày hôm nay là một ngày vô cùng hạnh phúc và cũng không thể nói là không xúc động vì vậy đến bây giờ mọi người vẫn còn muốn hỏi thăm nhau rất nhiều điều. Nó nhìn mẹ mình, từ sau khi ba nó mất, đến bây giờ nhìn bà có vẻ đã khá hơn nhiều. Có lẽ làm việc và trò chuyện với bà quản gia cũng giúp mẹ nó quên bớt buồn phiền và vui vẻ trở lại. Mẹ nó nắm tay nó:

- Từ hôm đó tới nay, con sống thế nào?

Nó, Ngọc Mai chột khựng lại, cậu và anh cũng vậy. Họ không biết nên nói sao về cuộc sống của nó hiện tại. Nói rằng nó tốt thì là nói dối vì bây giờ, ngay cả khi ở trường cũng phải cảnh giác thường xuyên kéo bị đánh lén. Về nhà họ Trương cũng không mấy yên ả, cũng có rất nhiều người có rắp tâm hại nó. Nó nhìn mọi người, nó không muốn để mẹ lo lắng, thôi thì nói dối còn hơn. Nhưng chột hấn lên tiếng trước nó:

- Bác không cần phải lo đâu ạ. Mặc dù không được đối xử như một tiểu thư nhưng cũng không phải là quá khó sống! (ông anh đang lừa dối người ta đấy!)

Mẹ nó gật đầu cười, vậy là tốt rồi. Bà quản gia cũng bớt lo đi phần nào. Bà cười vuốt tóc nó:

- Vậy thì tốt lắm, chắc cháu gái bà vẫn học giỏi đúng không?

- Hi... bà...

- Mà thôi, các cháu đi đường xa, giờ cũng khá muộn rồi, đi nghỉ trưa thôi!

- Dạ vâng ạ.

Nó cùng Ngọc Mai về phòng của nó. Căn nhà này cũng có phòng trống để khi khách đến chơi có thể nghỉ ngơi. Vì vậy hấn và hai tên họ Kim chung căn phòng ấy. Nó bước vào phòng, căn phòng vẫn ngăn nắp gọn gàng. Lâu rồi nó mới ngủ ở đây, vẫn là tông màu xanh lá cây yêu thích xen lẫn vài màu sắc thơ mộng ngọt ngào. Nó bước lại gần chiếc giường, quay sang Ngọc Mai mỉm cười:

- Phòng mình vẫn ngăn nắp như vậy, lâu rồi không ngủ ở nhà, thấy nhớ quá!

- Ủ...

Nó nghĩ đến ngôi nhà chính của nhà mình. Căn phòng của nó khi ấy cũng là một gam màu xanh lá xen những màu sắc khác. Nó cũng không biết tại sao mình lại thích màu xanh lá cây. Có lẽ nó tượng trưng cho sự tràn ngập sức sống tươi trẻ chẳng? Và nó cũng chột cảm thấy bản thân mạnh mẽ hơn, có lẽ là màu sắc ấy đã tiếp thêm cho nó nghị lực để nó vươn lên (giống em quá em cũng yêu xanh lá!).

Nó nằm xuống, cô nằm cạnh, hai người ôm một chú thỏ bông to. Nó nói chuyện thêm một chút với cô rồi thiếp đi, có lẽ nó đang rất vui vẻ nên giấc ngủ đến thật dễ dàng. Hai người ngủ một giấc thư thái.

Ba anh chàng nhà ta cũng nằm cùng nhau nhưng mỗi người một kiểu. Anh nằm quay vào, hấn quay ra còn cậu nằm giữa nằm giữa. Thoạt nhìn có vẻ là đang ngủ nhưng lại mỗi người một tâm tư khác nhau. Anh đang nghĩ về cô, lúc sáng khi đi trên xe cô nhìn thấy nhà chính của nó đã rơm rớm nước mắt. Quả thực cô đúng là một người bạn tốt của nó, anh chột thấy rất quý mến cô. Nhất Hấn và hấn thì đều nghĩ về nó nhưng mỗi người mỗi tâm trạng. Cậu cảm thấy nó thật kiên cường. Vừa rồi cậu thấy hấn giúp nó che giấu, cũng có chút cảm kích hấn thay cho nó. Có lẽ hấn đã bớt kì thị với nó chẳng?

Hấn thì cảm thấy mình thật kì lạ. Những ngày qua nó và hấn rất ít cãi nhau, lại khá thân thiết. Ngoài ra hấn lại rất hay giúp đỡ nó, cũng như vừa nãy vậy. Hấn thờ dãi, con người hấn sao khó hiểu vậy, chính bản thân hấn cũng không hiểu nổi. Nhưng rồi ba người cũng nhanh chóng ngủ, có lẽ do đường xa nên mệt.

Buổi chiều là lúc không gian sôi động, bây giờ là hai giờ chiều, nó tỉnh giấc. Vươn vai một cái, nó vỗ vai cô gọi cô dậy. Hai người bước ra ngoài. Tụi hấn cũng đã thức giấc. Nó nhìn quanh không thấy mẹ và bà quản gia đâu cả, không biết họ đi đâu nhỉ? Chột nó nghe có tiếng cuộc đất, nó nhìn ra ngoài vườn đằng sau, thì ra mẹ nó và bà quản gia đang ở đây. Nó bước ra vườn, gọi to:

- Mẹ, bà...

Mẹ nó và bà quản gia ngừng tay mỉm cười, các cô cậu thanh niên đã thức giấc rồi. Hai người lại gần tụi nó.

- Bác và bà đang làm gì vậy ạ? - cậu tò mò.

- À, đang cuốc luống chuẩn bị trồng hoa.

- Vậy thì có vẻ vui đấy, hai người dạy chúng cháu làm đi.

Mẹ nó và bà quản gia bật cười, đúng là tuổi trẻ hiếu động. Hai người đi lấy thêm mấy cái cuốc nữa. Tụi nó nhanh tay cầm lấy, chà công việc này đối với bọn nó có vẻ vui đấy nha! Mẹ nó hướng dẫn cả bọn, bà quản gia đi chuẩn bị một ít điểm tâm. Cậu cầm cuốc hơi lóng ngóng do chưa làm bao giờ nhưng mẹ nó chỉ dẫn một lát là có thể thành thạo.

- Cậu Nhất Hải kia cuốc sâu hơn chút nữa đi - mẹ nó trêu.

- Ui đau lưng lắm đấy ạ, cuốc sâu nữa thì chắc...

- Sức trai tráng đâu rồi? - cô chọc.

- Này này...

Tiếng cười ròn rã vang lên. Hắn cuốc dừng lại nghỉ một chút không may đất văng từa tung bay cả vào người nó. Mọi người nhìn nó cười to. Nó lườm hắn:

- Trương Mạnh Quân anh làm cái gì thế hả? Bắn hết đất lên tôi rồi!

- À, lỡ tay, nhưng mà như thế tạo nên một vương miện mới mà! - hắn lại trêu nó thêm.

- Cái gì hả, anh biết tay tôi!

Vậy là nó xắn tay áo rượt hắn quanh vườn, tay còn cầm ít đất tương cho hắn mấy nhát. Hắn bị bắn lại kêu lên:

- Cô cũng lại làm tôi bị bắn rồi!

Vậy là đất bay khắp vườn, mẹ nó sau một lúc cười đùa thấy tình hình khu vườn đang bị phá hoại nhanh chóng nghiêm nghị:

- Dừng ngay lại!

Nó và hắn dừng tay, nó vẫn còn hằm hè nhìn hắn. Vậy là công việc lại được tiếp tục. Sau một tiếng còng lưng, cuối cùng cả bọn cũng được nghỉ ngơi. Bà quản gia gọi tất cả:

- Bánh nho hấp xong rồi đây, vô ăn nghỉ ngơi đi.

Ba gã dân tị nạn mắt lại sáng rực, nhanh đi rửa tay và ăn bánh. Nó vừa ăn bánh vừa cười đùa vui vẻ với mọi người. Lao động cùng mọi người quả thực là rất vui. Nghỉ giải lao một lát, cả bọn chuẩn bị sang khâu reo hạt giống. Mỗi người cho hạt vào lỗ. Chợt hắn kêu lên:

- Nhất Nam, cái lỗ ấy cho ba hạt thôi mà sao lại có tới bốn hạt vậy?

- Ấu chết rồi lấy ra thôi! (anh đang phung phí quá đấy!)

Nó cười, mấy ông này thật là ấu quá. Nhất Hải thấy lỗ hơi bé đi cầm bay khoét to hơn, mẹ hắn hét lên:

- Trời đất ơi sao khoét to thế này, theo quy luật trồng là vừa phải thôi cơ mà!

Cậu lại đi lấp vào. Bốn người kia ôm bụng cười sặc sụa. Đúng là cậu bé Nhất Hải nhà ta. Sau một hồi reo trồng hạt, bây giờ tới khâu tưới nước. Nó cầm bình nước lượn lên lượn xuống một luống, hắn và cậu cũng vậy. Chỉ có anh và cô lượn luống này rồi lại rẽ luống kia. Đến lúc cùng rẽ một luống, anh lỡ tay tưới luôn nước vào quần cô. Cô kêu lên:

- Ướt hết quần tôi rồi!

- Thôi chết - anh gãi đầu.

Vậy là cả bọn lại ôm bụng cười với nhau. Có lẽ hôm nay có rất nhiều người phải thay rất nhiều quần áo rồi đây nha. Khu vườn cứ thế nhộn nhịp. Trồng hoa quả là thú vị. Nhất là khi tất cả chúng ta cùng làm!

29. Chương 29: Từ Nay Tôi Sẽ Bảo Vệ Cô Ấy

Hoàng hôn cũng đã bắt đầu dần buông xuống. Khung cảnh có chút gì đó man mác buồn. Cả bọn nó đã hoàn thành xong việc trồng hoa. Nhìn ai nấy lấm lem đất cát mà tụi nó bật cười. Ngày hôm nay quả thực rất là vui. Nó và mọi người rửa tay ngồi nghỉ trước hiên nhà. Nhìn từng luống hoa thẳng tắp, đẹp đẽ gọn gàng, cả bọn lại thấy tự hào (tự sướng quá đấy!). Nhìn lên đồng hồ, bây giờ cũng đã là năm giờ chiều, nó chợt thấy lòng lặng đi đôi chút. Một lát nữa là nó phải tạm biệt mẹ và bà quản gia để về nhà rồi. Không gian cũng tự nhiên im ắng hẳn lại. Đường như mẹ nó và bà quản gia cũng đã nhận ra rằng mình sắp phải tạm biệt nó, hai người cũng chợt im lặng theo không gian xung quanh. Hẳn thấy không khí ảm đạm quá bèn lên tiếng:

- Bác à, giờ chúng ta nghỉ tay chuẩn bị bữa tối thôi!

- Ủ... - mẹ nó cười.

Vậy là bọn nó đi tắm rửa thay quần áo. Hôm nay cả bọn nó chắc ở trong nhà tắm kĩ lắm đây. Bắn hết từ đầu tới đuôi thể cơ mà. Mẹ nó và bà quản gia nấu bữa tối, họ chuẩn bị cả món thịt nướng que xiên. Một ít củ cải hầm xương, bánh nho hấp là không thể thiếu vì ba tên tị nạn mê món này lắm, đậu phộng sốt cà chua lên màu vô cùng bắt mắt, cả món ớt xào cá chép ngon tuyệt vời nữa. Tối nay mẹ nó cũng làm hết sức mình để chia tay nó. Ngày hôm nay mẹ nó và bà quản gia quả thực rất vui, giống như được trẻ lại với bọn nó vậy. Bọn nó cũng đã tắm xong, xuống dưới nhà phụ giúp dọn bàn ăn. Hẳn thấy mấy que thịt xiên ngon quá không kiềm chế được thò tay định ăn vụng một miếng thì bị nó đập vào tay:

- Xấu quá đấy! Ai lại ăn vụng thế hả?

Hắn cười cười. Bữa ăn vui vẻ như một gia đình lâu ngày sum họp (thì rõ là lâu ngày rồi còn gì!). Những món ăn hấp dẫn giúp ba tên dân tị nạn cảm thấy vô cùng sung sướng. Món nào ba gã cũng quơ và khi quơ thì gọi là cực hăng. Những món ăn được giải quyết nhanh chóng. Ba gã dân tị nạn khen không ngớt lời:

- Ngon tuyệt cú mèo.

Cô lo lắng:

- Ăn vậy chốc có lái xe được không?

- Lái được tuốt!

Nó và cô phụ giúp dọn dẹp, ba tên kia vì ăn no quá nên phải ngồi nghỉ. Mẹ nó lắc đầu:

- Bữa tối không nên ăn nhiều, không tốt cho sức khỏe đâu!

Sau khi xong xuôi tất cả mọi việc, nó ngồi nói chuyện với bà và mẹ một lúc. Nó vẫn chưa muốn về ngay mặc dù Đài Bắc và Đài Trung cách nhau khá xa. Một lát sau, sau khi đã chuẩn bị đồ đầy đủ, nó mới bắt đầu đứng lên tạm biệt hai người. Nó nắm chặt tay mẹ và bà quản gia, mỉm cười nhẹ:

- Mẹ và bà nhớ giữ gìn sức khỏe, con phải đi rồi!

- Ủ, con gái ngoan, các cháu thượng lộ bình an!

- Chào bác và bà...

Nó bước ra xe, vẫy tay tạm biệt mẹ và bà quản gia. Chiếc xe chuyển bánh đi. Mặc dù lúc này là phút chia tay nhưng nó không khóc như lần trước. Có lẽ vì nó đã an tâm hơn phần nào về cuộc sống của mẹ nó và bà quản gia. Bây giờ, việc quan trọng nhất của nó chính là mau chóng minh oan cho ba nó. Nó mỉm cười nhẹ nhìn ra bên ngoài. Khung cảnh Đài Trung vào buổi tối cũng thật là đẹp. Những ánh điện lung linh như những vì sao chỉ đường dẫn lối.

Hiện giờ là chín giờ, nó cũng đã khá buồn ngủ. Xe bây giờ đã vào trung tâm Đài Bắc và sắp về tới nhà hắn. Hắn chờ những người khác về nhà trước rồi cùng nó về biệt thự nhà họ Trương. Keet... chiếc xe dừng lại. Nó xuống xe bước vào trong nhà. Mọi người nhìn thấy nó mỉm cười, chị Ly sốt sắng hỏi nó:

- Sao rồi, mẹ và bà em khỏe chứ?

Nó mỉm cười:

- Vâng ạ!

Nó xin phép lên phòng thu xếp đồ đạc. Hắn cũng vừa cất xe xong bước vào trong nhà. Người hầu dàn hàng kính cẩn chào hắn. Chợt ba hắn gọi hắn:

- Con lên phòng ba có chuyện muốn nói!

Hắn ngạc nhiên, giọng ba hắn có chút tức giận. Hắn làm sai điều gì sao? Hắn theo ba mình lên phòng, đóng cửa lại. Mạnh Dũng ngồi vào bàn, giọng ông vô cùng tức giận:

- Con đang làm những cái gì thế hả?

Hắn ngây ngô, hắn làm gì là làm gì chứ?

- Sao vậy ba?

- Xem đi - ông ném ra một xấp ảnh.

Đó là những bức ảnh mà hắn đi chơi cùng nó, anh, cô và cậu. Nhưng hầu hết nhìn vào, ai cũng thấy nó và hắn rất thân mật.

- Ba theo dõi con?

- Gần đây ba thấy con rất lạ. Không phải là con đã mũi lòng thương hại nó rồi đấy hả?

- Không đâu, đây chỉ đơn thuần là đi chơi thôi, không có gì cả.

- Chắc chứ?

- Vâng.

Trương Mạnh Dũng gật đầu, có lẽ ông đã quá đa nghi. Ông kêu hắn về phòng nghỉ ngơi. Hắn về phòng của mình. Đóng cửa phòng lại, hắn thở dài. Nằm xuống giường, hắn bóp trán: “mình thực sự có thương cảm cho cô ta không?”

Tại biệt thự nhà Dương Ngọc Mỹ, nhỏ đang cầm ly rượu. Từ hôm nó được giải nhất tới nay, nhỏ vẫn vô cùng cay cú. Đôi mắt nhỏ thù hận. Hôm ấy nó đã làm nhỏ bị bề mặt với bạn bè nhỏ. Không những vậy, gần đây hắn rất thân nó. Nhỏ rất muốn giết chết nó. Nhỏ cầm điện thoại gọi cho đàn em:

- Sáng mai xuống căng tin phải giết Lý Mỹ Hà, riêng Hoàng Ngọc Mai để đấy tao xử sau, làm không xong thì liệu hồn!

- Vâng thưa chị.

Nhỏ cúp máy, Lý Mỹ Hà, tao xem ngày mai bộ dạng mày sẽ thê thảm tới mức nào.

Sáng hôm sau nó lại cùng cô tới trường. Ngôi trường vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn là những đám người thích chỉ trở này nọ. Nó bước vào lớp. Tiết toán đầu tiên làm nó vô cùng hứng thú. Môn học mà bản thân yêu thích đương nhiên sẽ rất tuyệt vời. Giờ giải lao tới, nó và cô xuống căng tin. Lúc bước xuống nó thấy có những ánh mắt cười cợt, nó khó hiểu nhìn bọn họ. Một lát sau, một đám người xông vào đánh nó. Nó và Ngọc Mai đánh trả. Bọn chúng lôi cô ra giữ thật chặt. Hôm trước Dương Ngọc Mỹ dẫn là để lại Ngọc Mai vì thế bọn chúng giữ cô ra chỗ khác. Nó bị một con nhỏ cầm ghế đánh lên người không chống lại được. Nhất Hải cùng anh và hắn cũng vừa xuống căng tin. Cậu thấy nó nằm ngất trên sàn hết hoảng gọi hắn:

- Quân, xử lí đám người kia đi, tớ đưa Mỹ Hà vào bệnh viện.

Hắn định lên tiếng, chợt hắn nhớ tới ba hắn hôm qua. Hắn lạnh lùng bỏ đi như không hề nhìn thấy. Nó mơ màng nhìn hắn rồi lịm đi. Anh nhanh chóng xử lí đám người này cứu Ngọc Mai, đám đông giải tán, những kẻ gây chuyện chạy trốn nhưng vẫn bị anh bắt lại. Cậu đưa nó vào bệnh viện.

Tại bệnh viện, cô chạy nhanh vào cùng anh. Cô vội vã hỏi cậu:

- Sao rồi?

- Bị thương không quá nặng nhưng cũng ảnh hưởng khá khá tới sức khỏe, cậu ấy vẫn chưa tỉnh.

Cô lo lắng, thật khổ cho nó quá. Chợt Nhất Hải quay sang cô:

- Quân đâu?

- Cậu ấy không đến.

Nhất Hải gật đầu bảo cô ở lại, cậu phóng xe về trường học. Cậu đang vô cùng tức giận. Tới nơi cậu đập tung phòng hội trường nắm cổ áo hắn:

- Cậu bị cái gì thế hả? Sao không cứu cô ấy?

- Không phải việc của cậu, đây là việc của gia đình tôi và cô ta!

“Bốp”... Cậu đánh hắn, cậu không thể chịu nổi nữa rồi.

- Trương Mạnh Quân, chỉ vì vậy mà mày mặc kệ cô ấy sao? Tao thích Mỹ Hà vì vậy từ nay tao sẽ bảo vệ cô ấy!

Cậu bỏ đi, hắn ở lại cười nhạt, cậu thích nó? (chà rồi rắc rồi nha! Rốt cuộc thì hắn hay cậu mới là kẻ thứ ba xen ngang đây nhỉ?)

Hắn nhìn ra xa, hôm nay hắn có phải là chính mình hay không?

30. Chương 30: Quan Tâm

Ngọc Mai đang ngồi bên cạnh nó. Cô thở dài, đang yên ổn cũng được kha khá lâu rồi, tưởng có thể bình yên vô sự mà học tại đây thì nó lại vẫn bị đánh. Thật tình cô không thể hiểu nổi học sinh tại trường Nhất Lâm này nữa, tại sao lại cứ phải phân biệt với nhau như vậy, đều là con người cả cơ mà? Chợt cửa phòng mở, Nhất Nam và Nhất Hải bước vào trong. Cậu vẫn còn chưa nguôi cơn thịnh nộ với hắn. Nhưng điều ấy không quan trọng, quan trọng là cậu đang rất lo cho nó.

Nó từ từ mở mắt, điều đầu tiên nó cảm nhận được là mùi thuốc trong bệnh viện. Trần nhà trắng từ từ hiện ra, nó ôm đầu, đau quá. Nó ngồi dậy, Nhất Hải và cô nhìn thấy vội lấy tay đỡ nó. Cậu hỏi han:

- Tỉnh rồi, cậu thấy sao rồi?

- Hơi đau đầu một chút nhưng mà cũng không sao đâu!

- Mình ra ngoài mua chút đồ ăn về cho cậu! - cô nói.

Cô cùng Nhất Nam ra khỏi phòng. Nhất Hải ngồi cạnh nó.

- Giờ chưa được khỏe lắm, cậu cứ nằm xuống nghỉ ngơi đi.

- Quân đâu?

Cậu hơi ngạc nhiên khi nó hỏi cậu về hắn.

- Cậu ta là người lạnh lùng.- cậu nói giận.

Nó nhìn xa xăm, trước lúc ngất nó có nhìn thấy hấn bỏ đi không giúp nó. Nó đã mong đó chỉ là mơ và cũng không biết tại sao nó lại hi vọng hấn cứu nó. Nhưng bây giờ thì những gì nó hi vọng đã tan biến, sự thật là hấn bỏ mặc nó khi nó cần hấn giúp đỡ.

- Nhất Hải, cậu thấy mình có đáng ghét không?

Nhất Hải nhìn nó. Tại sao hôm nay nó toàn hỏi những câu ngớ ngẩn thế nhỉ, hay là do vừa mới bị thương nên suy nghĩ bị ảnh hưởng?

- Cậu làm sao thế? Sao cậu lại đáng ghét được. Mọi người ai cũng rất quý cậu, mình cũng không ngoại lệ. (*t/g:định tỏ tình luôn à?*cậu: sao làm thế được, như thế thì nội dung truyện ngắn quá!*t/g: ừ, cho anh bạn một like)

- Vậy tại sao tên đó lại bỏ mặc mình?

Cậu im lặng, cậu hiểu cảm giác của nó lúc này. Mấy ngày trước cậu cứ nghĩ hấn đã không còn để lại giới hạn với nó mà sẽ giúp đỡ nó. Không ngờ tới hôm nay cậu mới hiểu, hấn vẫn chỉ là con người vô tình. Nhưng từ nay cậu sẽ bảo vệ nó, cậu sẽ không để nó phải chịu khổ, không cần phải nhân nhượng gì với hấn nữa.

Nó đang vô cùng đau đớn. Trong lòng bỗng dưng có cảm giác khó chịu. Nó cũng không hiểu vì sao lại cảm thấy khó chịu, thấy đau khi hấn vô tình quay đi như thế. Thật sự là rất khó diễn tả, rất khó nói.

Một lát sau Ngọc Mai quay trở lại cùng Nhất Nam. Hai người mua cháo cho nó. Cô kêu nó ăn, nó mỉm cười nhẹ, may là những người bạn này vẫn còn rất quan tâm nó, làm nó bớt đi hụt hẫng, bớt đi cái cảm giác giống như người khác rất ghét mình. Nó ăn cháo ngon miệng, tâm trạng tốt hơn một chút.

Chiều hôm nay nó không đến trường vì Ngọc Mai, Nhất Nam và Nhất Hải vẫn chưa yên tâm về sức khỏe của nó. Nó vẫn ở trong bệnh viện. Quả thực là vô cùng buồn chán, ở trong bệnh viện một mình chẳng có ai cùng cả. Nó thấy cô đơn ghê gớm. Nó rảo bước xuống khuôn viên bệnh viện. Hít thở một chút không khí là tốt hơn hết. Hiện giờ nó cũng đã đỡ mệt, chỉ là vẫn còn hơi đau đầu và nhức mỗi chân tay một chút thôi. Nó ngồi xuống ghế đá ngắm nhìn hoa cỏ, ngồi đây cũng không phải ý tồi!

Tại trường Nhất Lâm, cậu vào phòng hội trưởng gặp anh. Mở cửa, cậu chạm mặt với hấn. Cậu quay đi như không nhìn thấy hấn, gọi Nhất Nam:

- Em có chút chuyện muốn hỏi anh.

Nhất Nam cùng cậu ra ngoài, hấn ngồi trong phòng, hai tay bóp thái dương, cậu định coi hấn như người dưng?

Nhất Hải trầm giọng hỏi:

- Vụ việc sáng nay sao rồi?

- Đã đuổi học một tuần nhưng bọn chúng vẫn nhất định nhận là mình làm chứ không có ai đứng sau.

- Haiz... rắc rối thật đấy!

Cậu trở về lớp, sau một thời gian dài đi đầu bóng rổ trở lại, ngôi trường này vẫn chẳng thay đổi gì cả, vẫn là ngôi trường với những học sinh bất cần.

Buổi chiều cậu, cô và anh chở nó về nhà họ Trương. Chị Ly, bác Tú, bác Long, anh Khoa nghe kể nó bị thương đã lo sốt vó, hỏi han nó không thôi. Họ vẫn quan tâm nó như vậy, cứ như là một gia đình vậy! Ba hấn cũng đã biết chuyện gì đã xảy ra, ông cũng không quan tâm về vấn đề của nó mà đi làm công việc của mình. Nó lên phòng thay quần áo rồi xuống nhà dọn dẹp nhưng chị Ly chỉ cho nó làm mấy công việc nhẹ.

Buổi tối, nó học bài, ngồi nghĩ một bài toán khó. Nó lại chợt nghĩ tới hấn rồi nhớ ra là phải đi pha cà phê. Hiện giờ nó đang rất rất không muốn chạm mặt hấn. Nhưng rồi nó vẫn phải đi.

Nó mở cửa vào phòng hấn, hấn cũng đang ngồi nghĩ bài toán mà nó cũng đang làm. Nó mang cốc cà phê đặt xuống chỗ hấn rồi quay lại đi ra ngoài. Hấn thấy vậy chợt gọi nó:

- Đây...

Nó giật nảy mình, tự dưng hôm nay hấn gọi nó lại biểu hiện kì quặc như thế. Nó quay lại:

- Sao?

Tự dưng hấn bí không biết nói gì với nó nữa. Hấn thấy mình thật dở hơi, khi không gọi nó lại rồi lại không biết nên nói gì. Hấn gãi tai rồi chợt viện ra một lý do để nói:

- Cô làm xong bài 5 chưa?

- À, tưởng gì, tôi đang nghĩ nhưng mà chưa ra đáp án. Công nhận là rất khó!

- Ừ.

Nó về phòng, một mình hấn ngồi như tự kỉ. Thật sự hấn chẳng hiểu nổi bản thân mình. Hấn mặc kệ nó nhưng lại muốn hỏi chuyện nó. Hấn vò đầu, phải làm gì để hấn bớt dở hơi đây? Nhưng hấn cũng phải nhanh chóng quay trở lại với bài toán siêu khó trong tập đề mà thầy dạy toán giao đã. Phải mau nghĩ ra cách là chứ cứ ngồi tự kỉ thì rõ là chẳng ra làm sao!

Nó ngồi vào bàn học, bây giờ phải quay lại nhiệm vụ chính. Bài toán này đúng là thật khó nhằn, nghĩ mãi không ra. Có lẽ kiến ngày một nâng cao nên mới vậy. Nó nhanh chóng quay lại bài làm.

Tại nhà Nhất Hải, cậu đang ngồi ở phòng khách. Cậu vẫn còn thắc mắc, nghi ngờ về vụ lùm xùm sáng nay. Cậu không tin đám người đánh nó lại không có người đứng sau chỉ đạo. Nhưng mà rốt cuộc thì là ai? Cái này cậu vẫn còn vô cùng thắc mắc. Cậu thở dài, không biết sau này nó có được yên ổn không? Cậu rất muốn nó được sống yên ổn để nó có thể chuyên tâm lo việc của ba nó. Cậu ngả người ra ghế nhắm mắt lại. Chợt đôi mắt cậu mở ra: “Dương Ngọc Mễ... không lẽ là cô ta?” Chỉ có nhỏ là người thường xuyên đổ kị, ghen ghét với nó. Nhất định cậu sẽ điều tra chuyện này và cậu nhất định sẽ bảo vệ nó, mãi mãi là như vậy!

Chap này mình thấy nó không ra sao cả, mong độc giả thông cảm cho mình. Tại ngôn ngữ của mình vẫn chưa được tốt do chưa có nhiều kinh nghiệm, mong các bạn đọc và nhận xét. Mình xin hứa sẽ tham khảo thêm để lời văn thêm hay hơn giúp các bạn hài lòng. Mình mong các bạn sẽ ủng hộ và theo mình tới chương cuối cùng của truyện bởi vì mình vẫn còn cảm thấy rất tự ti với ngôn ngữ văn kém cỏi của bản thân. Xin chân thành cảm ơn các bạn!

31. Chương 31: Cảm Giác Khó Chịu

Sáng hôm sau tại biệt thự nhà họ Trương. Nó đang làm vệ sinh cá nhân và thay luôn đồng phục trường rồi mới xuống nhà chuẩn bị bữa sáng. Hôm nay lại phải tiếp tục tới trường, nó ngán ngẩm thở dài não nề. Bước xuống nhà bếp, mọi người đang chuẩn bị bánh bao, một món bánh cổ truyền vô cùng thơm ngon. Nó lại gần giúp chị Ly và mọi người.

Trên hành lang tầng trên, hấn đang vươn vai tỉnh ngủ. Hôm nay tự dưng hấn lại dậy sớm, hấn cũng chẳng hiểu sao hôm nay lại sớm như vậy, có cố ngủ cũng không ngủ được nổi. Hấn xuống dưới nhà, không khí nhà bếp vào buổi sáng quả thực là rất nhộn nhịp, tấp nập. Người hầu trong nhà thấy hấn rất ngạc nhiên, hôm nay chắc sắp có bão nên cậu chủ mới dậy sớm như thế. Họ nhanh chóng dọn hàng, cúi đầu kính cẩn chào hấn:

- Chào cậu chủ.

Hấn gật đầu, lại gần khu vực nhà bếp. Là bánh bao, hôm nay lại thay món ăn sáng. Ngoài ra hấn còn thấy có cả xôi hấp lạc nữa. Món này rất là ngon, mặc dù đơn giản nhưng gia đình hấn lại rất thích. Nó đang

mở nồi hấp bánh bao, vẫn còn vài cái bánh nữa chưa hoàn thành. Cần phải chờ thêm một lúc nữa. Hấn cứ đứng nhìn ra chỗ nó làm chị Ly tò mò, chị ghé lại chỗ hấn hỏi nhỏ:

- Cậu chủ, cậu có chuyện muốn nói với Mỹ Hà à?

Hấn chột giật mình, rồi trả lời chị:

- À không có gì, mọi người cứ tiếp tục làm đi.

Hấn ra ngoài phòng khách, vừa rồi hấn nhìn nó bởi vì hấn rất muốn hỏi chuyện nó về vấn đề ngày hôm qua. Nhưng mà hấn lại cũng có chút không muốn hỏi. Rốt cuộc thì hấn cũng chẳng biết mình muốn hỏi hay không muốn hỏi nó. Hấn ngồi ngoài phòng khách một mình thở dài. Đạo gần đây tâm trạng của hấn thật rối bời, chính hấn cũng không biết bản thân mình đang thực sự nghĩ đến những gì và cần những gì.

Bình minh hé rạng, vạn vật trên trái đất đều bình tĩnh sau một giấc ngủ ngon lành. Chim chóc bay liệng đầy trời, gió nhẹ nhàng thổi, nắng nhạt khẽ động trên từng tán lá, ngọn cỏ. Bữa sáng tại gia đình nhà hấn cũng vừa xong, mọi người đang chuẩn bị làm những công việc riêng của mình. Nó cầm theo chiếc cặp ra bên ngoài đường chờ Ngọc Mai. Từ sáng tới giờ nó và hấn chẳng nói với nhau câu nào. Mọi hôm cãi nhau ỏm tỏi làm mọi người đau đầu thì hôm nay, tất cả đều cảm thấy trống vắng khi nó và hấn không nói gì cả, cũng không chiến tranh như mọi ngày.

Ngọc Mai vừa lái xe tới, cô mở cửa sổ xe mỉm cười nhìn nó:

- Đi thôi nào!

- Ừ.

Nó và cô đến trường Nhất Lâm. Ngọc Mai hôm nay cũng không hỏi chuyện nó như mọi hôm bởi vì hôm nay cô thấy nó rất im lặng, giống như đang suy tư rất nhiều điều. Chưa bao giờ cô thấy nó như vậy cả, ngay cả khi ba nó mất nó vẫn kiên cường, vẫn bạo dạn. Cô tập trung cho việc lái xe. Cái không khí này từ đâu mà có vậy? Thật khiến cô lo lắng và buồn phiền.

Tới trường Nhất Lâm, cô đi cất xe còn nó đứng đợi cô ở ngoài. Hai người rảo bước về lớp. Đám người trong trường nhìn thấy nó không nói gì cả, chỉ thấy nó giống như một sinh vật lạ. Hôm qua nó nghỉ học, đồng bọn của Dương Ngọc Mễ đã chắc chắn nó sợ không dám đến trường nữa nhưng hôm nay không ngờ là nó vẫn tới. Bình thường, nếu là những người khác, bọn họ đã phải ỏm biệt tích một thời gian cực kì dài, có người còn bỏ học. Có thể gọi nó là rất khó bắt nạt không?

Nhất Hải cũng vừa tới trường. Cậu vào lớp, vừa đi vừa đút hai tay vào túi quần trông rất là nghênh ngang. Vừa vào lớp cậu đã tí tởn lại chỗ nó. Nó đang ngồi giải nốt bài số sáu. Hôm qua ngồi nghĩ mãi mới ra bài số năm nên hôm nay mới làm bài sáu. Cậu lại gần nó:

- Vẫn đi học à? Sao không nghỉ ngơi một chút đã?

Nó ngẩng đầu lên, cậu thật tình, cứ như là nó ồm nặng vô cùng vậy. Nó hơi chau mày:

- Có đến nỗi đó đâu! Tổ vẫn còn khỏe mà.

Cậu nhìn vào đề toán của nó. Ôi cái hình vẽ ~~, nó ngu ngơ ngoảng kinh khủng. Cho dù cậu thông minh cũng ngang ngửa cô và anh nhưng nói thật, cậu không bao giờ đủ kiên nhẫn và chăm chỉ để ngồi nghĩ cái bài hình rối rắm này đâu. Trừ phi đó là trong giờ toán thì cậu sẽ chịu nghĩ, chứ còn ngồi như nó, chắc cậu chết ngất mất. Cậu ngán ngẩm bỏ về bàn ngồi, nó nhìn cậu cười, cậu thật là, có phải biểu hiện quá lên thế không?

—Reng reng—

Tiếng chuông báo vào lớp vang lên. Bây giờ hấn và Nhất Nam mới từ đâu ló mặt về lớp. Tiết học đầu tiên bắt đầu thì thầy toán vào lớp. Nó ngẩn tò te, giờ là tiết sử sao thầy lại vào lớp nó? Mọi người nghĩ thầy nhầm nhọt sang trống trượt nhưng hóa ra là thầy xin cô Sử cho nó và hấn đi theo thầy xem qua bài tập của cả hai. Vậy là nó và hấn mang sách đi theo thầy.

Thầy dạy Toán xem qua bài tập nó và hần làm, tốt, không có sai sót gì hết cả, thầy hướng dẫn bọn nó một chút về bài sáu rồi để hai người ngồi tập trung suy nghĩ. Nó ngồi cắn bút, bài này còn khó hơn bài năm. Nó chợt quay ra chỗ hần, không biết hần nghĩ ra chưa nhỉ? Nhưng mà nó lại không muốn hỏi hần, không phải vì sĩ diện mà là do nó cảm thấy có gì đó xa cách, ngăn cản, giống như ngày hôm qua vậy, hần đã không giúp nó. Nó lại quay lên cố nghĩ bài giải.

Hần ngồi có cảm giác ngột ngạt, không biết lí do vì sao nữa. Hôm nay nó không bàn luận cùng hần để tìm ra cách giải toán, hần lại thấy trống vắng. Hần liếc qua chỗ nó, cuối cùng không chịu được mà quay sang hỏi nó:

- Cô làm được chưa?

Nó hơi giật mình, quay sang hần:

- Chưa, tôi nghĩ là áp dụng định lý giao tuyến.

- Vậy hả, tôi lại nghĩ theo định lý đảo của định lý Ta lét sẽ ngắn hơn chứ.

- Vậy hả,... ừm, anh nói chi tiết hơn đi.

Vậy là hần nói qua cách giải của mình với nó. Nhưng một điều kỳ lạ đó chính là: khi nói chuyện với nó, hần lại tự dưng cảm thấy bớt trống vắng đi. Thật kỳ lạ!

Sau khi giải quyết xong vấn đề bài tập, nó và hần quay trở lại việc học chính trên lớp. Vừa vào lớp đã có bao ánh mắt ghen ghét, soi mói của mấy nhỏ ghen ăn tức ở trong lớp. Nó lắc đầu, cứ mê trai như vậy là sao nhỉ?

Cậu thấy nó quay lại thì hồ hởi hỏi nó:

- Sao rồi? Cái bài hình ngừng ngoằng ấy đi đến hồi kết chưa?

- Rồi!

Cậu gật đầu. Chợt cậu lôi nó xuống căng tin. Cô và anh thấy vậy bực mình, xuống mắng xối xả vào cậu:

- Chỉ biết ăn mảnh thôi!

- Ê, Quân lại đây ăn cùng đi. - cô và anh gọi. (hai người này vẫn thân với hần như trước, chỉ có cậu và nó là thay đổi, kì thật!)

Hần lại gần ăn cùng mọi người. Cậu gọi hàng loạt món làm ai nấy hoảng hồn. Cậu hình như vẫn chưa bỏ được thói hoang phí của mình thì phải. Lần trước mua táo thì mua nhiều tới mức phải ăn trừ cơm, lần này năm người thì lại gọi xuất cơm mười người. Quả là rất đáng nể phục. Cậu gấp đầy ụ cho nó rồi nói:

- Lấy lại sức khỏe kiên cường của cậu đi!

- Tớ có phải là heo đâu!

Nói vậy nhưng nó vẫn cười, hôm nay cậu thật là đáng yêu quá đấy! Mọi người cười nói vui vẻ, bàn ăn sôi động hẳn lên.

Nhưng trong chiếc bàn sôi động ấy, có một người đã cảm thấy thật khó chịu. Hần nhìn nó và cậu thân thiết, nhìn cậu quan tâm chăm sóc nó thì lại thấy khó chịu. Lại cảm thấy mình như người vô hình, như bị cho ra ngoài. Tại sao hần lại thấy khó chịu như vậy? Trong cái ồn ào của giờ ra chơi, có một người đang tự hỏi về chính những cảm nhận của mình!

32. Chương 32: Không Muốn Thân Với Hần Như Trước

Buổi trưa, Nó sắp sếp chuẩn bị ra về. Cô ra lấy xe, nó xuống sau và đi cùng Nhất Hải. Từ lúc ở căng tin về tới giờ, cậu quan tâm nó vô cùng. Nào là bắt nó uống sữa, rồi ra lệnh cho Ngọc Mai phải cho nó đi khám lại sức khỏe ở bệnh viện... Mặc dù cậu quan tâm như vậy nhưng nó lại thấy phiền toái lắm cơ, cứ như là nó

là trẻ mẫu giáo không bằng. Đã thế, càng lúc càng có thêm ánh mắt tia điện xẹt qua người nó của mấy nhỏ ghen ăn tức ở làm nó rùng mình. Nó nghĩ và tự hỏi không biết là hôm nay cậu ăn trúng cái thứ gì. Nhất quyết là phải cho cậu vào viện để kiểm tra chứ không giai đoạn cuối không kịp cứu chữa thì toi mất.

Ngọc Mai lấy xe ra, nó lên xe. Trước khi lên còn nhận được cái “chào” vô cùng thân thiện từ cậu. Nó đến độn thổ mất. Hôm nay cậu toàn hành động kì quặc. Ngọc Mai bắt đầu thấy có chút gì đó ở đây. Cô chợt quay sang hắt, từ sáng tới giờ hắt im re, chẳng nói câu nào và cô cũng thấy cảm giác ấy y hệt như cậu. Nhưng cô lại có chút ngẩn ngơ, không hiểu gì cả. Người ta nói người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn người trong cuộc, nhưng có lẽ cô là một trường hợp ngoại lệ rồi thì phải. Cô chở nó về biệt thự họ Trương.

Nó bước vào nhà, vẫy tay chào Ngọc Mai. Nó lên phòng cất đồ đạc rồi thay quần áo dễ chịu ra để xuống nhà làm việc. Bước vào trong bếp, mọi người đang làm việc vui vẻ, ai nấy đều bận bịu với công việc riêng của mình. Nó vào khu bếp của nó, các nguyên liệu sẵn sàng cho món sườn hấp hạt kê đã đầy đủ. Từ hôm đi chơi tới nay, hôm nay hắt mới quay lại món này. Nó nhìn đồ đạc rồi bắt tay vào làm. Nấu cho hắt, tự dưng nó lại nghĩ về ngày hôm trước hắt không giúp nó. Có lẽ ngay từ đầu nó đã sai khi nghĩ hắt hòa đồng với nó. Từ nay nó sẽ giữ khoảng cách cần thiết với hắt, tránh bản thân lại một lần nữa tưởng bở. Nó quay lại công việc nấu nướng. Món sườn hấp hạt kê nhanh chóng được hoàn thành.

Bữa ăn tại nhà họ Trương diễn ra. Ba hắt có để ý hành động của nó và hắt hai hôm nay. Ông thấy có điều gì đó như hai người rất xa cách. Tốt, hắt đã làm theo lời ông, vậy là ông có thể chắc chắn hắt không bao giờ thương hại nó.

Buổi chiều, nó lại chuẩn bị đến trường. Đúng là con người ta cứ chỉ loay quanh luẩn quẩn ở cái việc đi học, về nhà rồi lại đi học... Nhưng mà không học thì làm gì Trái Đất này có thể phát triển mạnh được. Vậy là con người ta chấp nhận đi trong cái vòng luẩn quẩn ấy. Nó vào lớp, Ngọc Mai xuống căng tin cầm theo hai cốc trà sữa lên lớp. Nó và cô ngồi vừa uống vừa nói chuyện vui vẻ. Chợt cô ngưng lại một chút, cô cần hỏi nó một chuyện mà cô và anh sáng nay trong giờ ra chơi đã nói với nhau. (Ngọc Mai và Nhất Nam chỉ có tấm ngấm tấm ngấm đi hẹn gặp nhau thôi!). Cô nhìn nó:

- Hôm qua tới giờ sao rồi?

Nó ngẩn tò te, cô đang hỏi vấn đề gì vậy nhỉ?

- Là sao? Hỏi về sức khỏe hả, mình khỏe hơn nhiều rồi, không cần lo lắng!

- Không, Quân và cậu cơ!

Nó ngồi nhìn cô. Nên nói sao bây giờ nhỉ? Cô tiếp:

- Hôm trước cậu ta không giúp cậu nhưng tớ và Nhất Nam thấy cậu ta như kiểu là bị ép ấy. (ồ)

- Cậu và Nhất Nam hả?...

Cô đỏ mặt, mắng nó:

- Mỹ Hà, cậu thôi ngay đi!

Nó cười cô. Nó nghĩ thầm, bị ép ư? Sao lại ép, ai ép hắt làm gì? Đẳng nào suy đi xét lại cũng chỉ thấy một điều: nó không nên quá thân hắt, vì nó giống như là phạm nhân đối với gia đình hắt vậy.

- Mình không quan tâm tới nữa, dù sao mình và hắt ta cũng không nên vượt quá mức người hầu và cậu chủ. Mình nghĩ mình không thể làm bạn với hắt ta. Dù sao gia đình hắt cũng không tin ba mình.

- Ừm, mình hiểu rồi.

Nhất Nam đứng ngoài nghe hết cuộc nói chuyện. Quả như là anh nghĩ. Hiện giờ trong đầu anh hiện lên một mối mòng mòng: Nhất Hải quan tâm nó, hành động lạ lùng của nó và hắt... Có thể coi mối mòng mòng này là gì bây giờ nhỉ? Anh đi về phía phòng hội trường, thật sự là đau đầu...

Buổi học bắt đầu, các môn học được tất cả chú ý theo dõi. Thỉnh thoảng ngôi trường này cũng ngoan đột xuất đó là học sinh chăm nghe giảng và không xảy ra lộn xộn trong trường. Những lúc như thế thầy cô mới bắt đầu cảm thấy an nhàn, chứ không nhiều khi phải nghĩ đầu đau vô cùng. (thứ lỗi tác giả tua nhanh đoạn học buổi chiều này)

Buổi học kết thúc

Tất cả học sinh lại tấp nập cùng nhau ra về. Từng cặp bạn bè một trở về nhà cùng nhau. Nhưng quả thực, không ai biết những người đang đi cùng nhau trên sân trường ấy có thực sự là bạn, hay chỉ là theo ai giàu có, quyền lực như đám bạn của Dương Ngọc Mễ? Nó cũng trở về nhà, ngày hôm nay nó cảm thấy rất yên bình trong cái trường này. Có lẽ vì hôm nay học sinh “ngoan đột xuất”.

Bữa tối tại nhà hần diễn ra. Nhưng mà hầu hết ai trong nhà cũng đều cảm thấy chán nản. Cả ngày hôm nay nó nói rất ít nên hần thấy bức bối. Vì vậy bữa tối cứ sai nó đi như chong chóng. Tất cả mọi người trong nhà, từ a đến z đều thấy cái sự hành hạ nó của hần có chút tình cảm gì đó xen vào nữa, chỉ là không biết tình cảm ghét hay thích thôi ~.

Nó thấy hần sai đi mòng mòng cũng mặc kệ, cứ đi theo ý hần không cãi câu gì. Chị Ly sắp rơi hết hàm do ngạc nhiên... Mỹ Hà cá tính của chị bị ai bắt cóc mất rồi? Hôm nay sao nó hiền dữ ta?... Nhưng thực chất, hôm nay nó hiền chỉ vì nó đang muốn tránh hần ra, nó không muốn quá thân như bạn bè với hần giống trước đây nữa.

Hần thì thấy nó im re chẳng cãi lại như mọi hôm đâm chán. Hần hành hạ nó thực ra chỉ là muốn nó mở miệng nói một câu. Hần đi ra phòng khách làm người hầu í ới gọi theo:

- Cậu chủ không ăn nữa ạ?

- Không ngon à cậu chủ?

Mọi người nhìn hần căng thẳng sau đó ném một miếng. Món ăn bình thường mà đâu có gì đâu? Chắc cậu ăn xong rồi. Nó đi dọn dẹp đồ đạc chợt Nhất Hải gọi điện, nó ra vườn bắt mấy. Hần thấy nó ra vườn cũng ra theo rình trộm.

- Alô, sao thế Nhất Hải, mình đang dọn dẹp mà!

- Sao cơ đi xem phim á? Rảnh quá đấy!

- Eo ơi ông nài nỉ kinh vừa thôi, nổi hết da gà rồi. Tôi đi tôi đi đừng rên nữa!

Nó thở dài cúp máy, bây giờ nó khẳng định căn bệnh cậu bị từ sáng tới giờ đã trở thành giai đoạn cuối thực sự. Có khả năng chết người. Giọng cậu vừa rồi rủ nó điếu hơn con gái, chảy rớt ra rồi! Hần nghe qua tình hình cũng hiểu cậu muốn rủ nó đi xem phim. Bất chợt hần cảm thấy bức bối trong lòng.

Nó dọn dẹp xong chuẩn bị đồ đến rạp chiếu phim. Hần thấy nó đi tự dưng cũng muốn đi cùng. Hần mặt dày bám theo nó. Nó bây giờ bắt buộc phải mở miệng choảng nhau với hần.

- Anh có bị làm sao không thế hả?

- Tôi không sao, lâu rồi không đi xem phim hôm nay muốn đi cùng cô.

- Tôi đi với Nhất Hải.

- Không sao tôi nói với cậu ta cho.

Cuối cùng nó cũng bó tay:

- Kệ anh, anh thích bảo sao với Nhất Hải thì bảo!

Vậy là hần mặt dày đi theo nó. Nó bắt xe tắc xi hần cũng leo lên luôn. Nó đến điên lên mất thôi. Ngày hôm nay thật lắm người bị bệnh!

33. Chương 33: Lần Đầu Tiên Hotboy Xem Phim Tình Cảm

Nó ngồi trên xe tắc xi. Thực sự là không để đâu hết sự thắc mắc. Ngày hôm nay có hai tên bị bệnh cấp và mãn tính. Nó thử hỏi không biết hôm đi chơi nó có cho hấn và cậu ăn cái gì quá liều không mà bỗng dưng lại có bệnh phát tán. Sáng nay, một tên thì lảm mồm nói đủ thứ trên trời dưới biển - cậu. Một tên thì im lìm như hến không nói câu gì - hấn. Đã vậy tự dưng hôm nay tên Nhất Hải lại còn rủ nó đi xem phim. Không những thế hôm nay hấn lại “thích” làm trẻ mẫu giáo, đòi đi cùng nó cho bằng được. Nhưng mà xin lỗi, nó không phải là bảo mẫu đâu nha! Nó thở dài... hai tên này thật khiến nó nhức đầu mà!

Hấn ngồi cạnh nó, bây giờ hấn bắt đầu thấy cực kì khó chịu trong người. Đó là vì hấn thắc mắc cậu hôm nay định tỏ tình với nó hay sao mà rủ nó đi xem phim? (bộ anh ghen à?). Hấn không thể nào chịu được khi nhìn nó và cậu nói chuyện. Những lời nói bây giờ cậu dành cho nó không giống như trước, những lời nói ấy bây giờ xen rất nhiều tình cảm khiến hấn bức bối. Có lẽ là do ảnh hưởng bởi lời tuyên bố thích nó hôm trước của cậu.

Anh lái xe ngẩn tò te nhìn hai người. Anh còn đang nghĩ đây là “cặp tình nhân” đang giận nhau. Bởi vì nó và hấn đang ngồi quay mỗi người một hướng. Anh lái xe tò mò muốn chết nhưng chả lẽ lại mở miệng ra hỏi. Như thế thì quá là vô duyên, chuyện của người ta ai nhờ mình xen vô đâu chứ? Vậy là anh ngồi vừa lái xe vừa liếc nhìn hai đứa nó.

Tại rạp chiếu phim, Nhất Hải đang ngồi ghế chờ nó. Cậu cứ nhặng xì bọ cả lên, hết quay ra lại quay vào chờ nó. Thật tình khi con người ta thích một người đều có triệu chứng như thế này hay sao? Đúng là căn bệnh tình yêu nguy hiểm.

Keet... Chiếc xe tắc xi dừng trước rạp chiếu phim. Nó và hấn xuống xe. Nó ngược lên nhìn, không biết là có cái phim nào mà nó thích không nhỉ? Nó bước vào trong, Nhất Hải nhìn thấy nó thì vui mừng. Nó lại gần chỗ cậu.

- Ông rảnh quá đấy! - nó nói.

- Có sao, xem phim giải trí cho thoải mái.

- Cũng đúng, đầu óc đang cảm thấy khó chịu, xem một chút cũng tốt! - hấn chột lên tiếng.

Nhất Hải khá ngạc nhiên, cậu còn có chút không vui nhưng rồi cũng nhanh chóng bình thường lại. Cậu quay sang nó:

- Quân cũng đi à?

Nó nhìn hấn rồi quay sang cậu:

- Hấn ta đòi đi, chịu...

- À không sao, đông càng vui. - cậu nhìn hấn nói.

Ba người bước vào trong, một loạt các danh sách phim đặc sắc trên bảng làm mọi người lóa mắt. Nó đi hết hàng trên, sao toàn phim ma vậy nè? Thật là ghét cái rạp chiếu phim này mà! Cậu và hấn thì rất chi là hứng thú. Toàn phim ma hay cả, có cả phim đã từng xem. Cậu và hấn đi ngắm hết một loạt phim ma trong rạp.

Tại nhà Ngọc Mai, cô đang ngồi lên facebook. Cô đã kết bạn với hết anh, hấn và cậu còn nó là điều đương nhiên. Ngọc Mai đang nhắn tin facebook với Nhất Nam (ái dà). Cô và anh đang nói đến vấn đề của nó, hấn và cậu.

“Nam no.1”: Hôm nay thấy có lạ không?

“Nắng Mưa Thất Thường”: Có, Mỹ Hà nói rất ít. Đã vậy chiều nay còn nói không muốn thân như bạn bè với Quân nữa. Mình sợ Mỹ Hà và Quân sẽ ghét nhau mất.

“Nam o.1”: Nếu thế sẽ ảnh hưởng tới việc minh oan cho ba cô ấy à?

“Nắng Mưa Thất Thường”: Ừ, mình nghĩ là như vậy... Mà Nhất Hải thì như ăn trúng cái gì ấy, Quân cũng thế. Rốt cuộc thì là sao đây nhỉ?

“Nam no.1”: Có thể gọi là một vòng luẩn quẩn...

“Nắng Mưa Thất Thường”: Là sao? (ngốc quá)

“Nam no.1”: Từ từ mình sẽ nói với cậu.

“Nắng Mưa Thất Thường”: Ừ.

Cô tắt máy, ý của Nhất Nam là gì vậy ta? Thật là, bây giờ có thể nói rằng: người ngoài cuộc cũng ngu như người trong cuộc, đối với trường hợp là cô!!!

Tại chỗ nó, hấn và cậu, cậu đang quyết định xem bộ phim High Dream, bộ phim ma nổi tiếng. Hấn cũng đồng tình với cậu nhưng không nói câu nào cả. Nó đi một vòng rồi quay lại mắng Nhất Hải:

- Không xem phim ma, xem phim tình cảm!

Hấn và cậu ngây ra:

- Xem phim tình cảm á? - đồng thanh.

Nó ngó lơ ra chỗ khác, đổi giọng:

- Không thì tôi đi về đây!

- À thôi xem phim tình cảm cũng được - đồng thanh tiếp.

Vậy là cả bọn chọn phim “Chiếc khăn tay màu đỏ” (mình nhớ mang máng trong truyện nào đấy không nhớ rồi nhân lên thành cốt truyện phim, không chính xác và vô lý thì bỏ qua cho mình nha!). Một bộ phim lãng mạn của Nhật. Hấn và cậu nghe cái đầu đề đã biết là suốt mướt, ngán ngẩm tới tận cổ. Nhưng rồi vẫn đành phải nuốt nước bọt vào xem cùng nó. Nó ngồi giữa hấn và cậu, không gian phòng chiếu tối om. Màn hình sáng lên, bộ phim được bắt đầu. Bộ phim kể về một cuộc tình đầy cảm động và sóng gió của hai nhân vật chính. Một cô gái yêu một chàng trai, hai người đã từng có rất nhiều kỉ niệm đẹp bên nhau. Nhưng rồi một ngày người con trai phải lên đường đi lính. Hai người phải chia tay nhau, cô gái đã khóc rất nhiều. Rồi cô gái hứa hẹn với người con trai là ba năm sau, anh trở về tìm cô hãy lên đồi cây và cô sẽ buộc một chiếc khăn tay đỏ tại nơi mà hai người hay bên nhau. Cô sẽ gặp anh ở đó.

Rồi đúng ba năm, cô lên đồi cây chờ anh. Nhưng một điều là anh không đến. Cô đã khóc rất nhiều. Còn anh, anh bị lạc đường, không tìm thấy cái cây có buộc chiếc khăn đỏ, trong lúc cả hai cùng nản chí, chợt anh tìm thấy cô, hai người đã chạy tới ôm nhau. Cảnh phim dừng lại ở hai nhân vật chính ôm nhau trong khung cảnh lá vàng rơi vô cùng lãng mạn.

Nó ngồi xem phim, đến đoạn hai người phải chia tay, nó sụt sịt. Hấn và anh ngồi xem, ừ thì phim tình cảm cũng được, lần đầu tiên xem nhưng mà không ấn tượng bằng phim ma ~ Chợt hai người nghe nó sụt sịt, giật nẩy mình tròn mắt nhìn nó. Nó đang khóc... vì phim

@@@. Ôi trời đất ơi, hấn và cậu không thể tin nổi. Cậu quay sang nó:

- Cậu đang khóc?

Nó ngây ngô:

- Ừ, thì đang khóc còn gì!

Hấn và cậu nuốt nước bọt, cậu nói:

- Cậu cũng khóc...

- Mình cũng là người chứ bộ! - nó bắt đầu cáu.

Vậy là nó tiếp tục xem tiếp bộ phim. Phim kết thúc, rất nhiều người khen hay. Nó lau hết mấy tờ giấy làm hắt và cậu nhìn chăm chăm như sinh vật lạ. Hắt buột mồm:

- Cô cũng biết khóc khi xem phim chắc có vấn đề!

- Anh có vấn đề ấy. Tôi khóc anh cảm được à?

Chà, cuối cùng cũng phải cãi nhau với hắt như trước. Cậu chột bực bội, hắt đối xử với nó như vậy, có quyền nói với nó như vậy sao? Cậu chen vô:

- Thôi được rồi, ra ngoài thôi.

Ba người ra ngoài, hôm nay có thể coi là một trải nghiệm mới của hắt và cậu. Lần đầu tiên hotboy xem phim tình cảm. Đúng là mới lạ, khác hẳn với phim ma! Bây giờ đã là 9 giờ, cũng khá muộn. Nó định bắt tắc xi về thì cậu kêu nó đi cùng. Hắt chưa kịp nói với nó câu nào cậu đã chở nó về. Hắt tức giận, tại sao cậu lại cứ phải cư xử như vậy? Cậu định bỏ luôn tình bạn của hắt và cậu sao? Và tại sao hắt lại cứ cảm thấy khó chịu khi nó với cậu thân mật? Tại sao chứ? Hắt bực bội đón tắc xi về nhà. Người lái xe im re không nói câu nào. Nếu nói chắc anh ta chết mất! Anh ta tập trung lái xe về biệt thự nhà họ Trương.

34. Chương 34: Sẽ Cho Nó Thêm Thời Gian

Cậu chở nó về tới nhà, nó vẫy tay chào cậu. Cậu tạm biệt nó rồi lái xe về nhà Nhất Nam. Nếu hôm nay không có hắt, nhất định cậu sẽ thấy rất thoải mái. Nhưng hắt lại đi cùng nó, cậu thấy không hứng thú chút nào. Nhưng dù sao cũng đã qua đi rồi, cậu lắc đầu quên đi. Nếu hắt muốn một tình bạn rạn nứt, thì hãy cứ sống ích kỷ như vậy đi! Cậu sẽ sẵn sàng từ bỏ tình bạn với hắt, không phải vì si tình với nó, mà là vì sự ích kỷ của hắt. Cậu lái xe đi nhanh, hòa nhập vào dòng người.

Hắt cũng vừa về tới, tâm trạng vẫn chưa tốt lên phần nào. Anh lái xe mặt mày căng thẳng nhận tiền của hắt rồi chuẩn cho lệ. Anh ta không muốn bị chết oan

. Hắt vào trong nhà mở cửa cái rầm, người hầu trong đàn hàng chào hắt. Hắt hằm hè đi vào bên trong, người hầu mặt mày xanh lét do sợ hãi. Có chuyện gì xảy ra mà cậu chủ tức giận như vậy nhỉ? Không khí im lặng tới mức ruồi muỗi bay qua còn chết sặc, hướng chỉ là họ. Mọi người trật tự không hé môi câu gì, mồ hôi lấm tấm trên trán. Hắt lên phòng mình đóng cửa thêm cái rầm nữa. Tất cả gần chết ngộp vì đau tim, ai nấy ngồi bệt ra sàn nhà thở phò phò. Thật hú vía!

Nó ngồi ở phòng của mình còn nghe thấy tiếng hắt đóng cửa mạnh. Không biết là có chuyện gì. Nó mò xuống dưới nhà. Cảnh tượng đặc biệt tới mức khó tả. Nó nhìn đàn "siêu sao" ngồi ôm tim dưới sàn mà mặt ngây ngô. Nó hỏi chị Ly:

- Sao vậy nè chị? Bộ hắt ta giận mọi người à?

Chị Ly vẫn chưa hoàn hồn, nghe nó hỏi mà liếc ngang liếc dọc:

- Chị không biết, cậu chủ về đã như thế rồi. Thôi chị đi đây!

Tất cả mọi người di cư đi hết. Nó đứng đấy thắc mắc. Nó nghĩ thầm: "Chả lẽ do mình bắt xem phim tình cảm nên hắt ta giận?@@@... Hay là mình về trước không cho hắt về cùng~~?" Ồ, nếu thế thật thì hay à nha, hết từ để miêu tả hắt luôn!

Tại phòng hắt, hắt đang nằm trên giường nghĩ linh tinh. Gần đây hắt rất khó kiềm chế cảm xúc, chỉ một chút tác động vào là nổ tanh bành. Hắt thở dài... thật là khó chịu, nếu có thuốc chữa trị, dù đắt mấy hắt cũng phải mua mới được! Hắt ngồi dậy lôi sách ra học bài. Đúng là ngược đời, đi chơi đến chín giờ tối xong rồi mới về học. Cuộc đời đúng là lắm cái hài ghê nha!

Nó ở dưới bếp ngăn ngở, nó đang phân vân là có nên đem cà phê lên cho hắt không. Nếu như không mang thì sẽ bị bà quản gia nhắc nhở, mà mang lên thì nhờ đâu hắt giận cá chém thớt thì sao? Rõ là khổ sở, khi không lại vướng vào cái vụ pha cà phê lùm xùm này. Nhưng rồi bất buộc nó vẫn phải mang lên. Nó gõ cửa

phòng, mang cốc cà phê vào. Ủa... không có ai, hẳn đi đâu rồi nhỉ? Thôi kệ càng tốt, nó đỡ phải chạm mặt hẳn. Nó tiến tới gần bàn học, chợt hẳn xô ra hỏi:

- Cô vào đây làm gì?

- Oái...

Nó giật mình, cốc cà phê tung lên rồi tung xuống. Nó hoảng hốt đỡ cốc cà phê, nhưng không may, nó lại sơn màu nâu lên áo nó.

... Êo, màu sắc vô cùng độc đáo nha! Cũng may là vừa nãy do nó mãi chần chừ nên cốc cà phê cũng nguội mất tiêu rồi. Nó nhìn hẳn hằm hè:

- Anh bị cái gì thế hả? Tại sao tự dưng lại xô ra chứ? Làm sao mà giặt được cái áo này đây?

Hắn nhìn nó, hôm nay đúng là bệnh nặng khi cười sặc sụa như thằng điên. Hắn nói nhưng lại là trêu ghẹo:

- Đây là cái giá cô phải trả do vừa nãy phạm lỗi!

- Tôi mắc lỗi gì chứ?

Hắn chợt tiến lại:

- Muốn biết à? - mặt gian xảo.

Nó chợt lùi lại, giăng hòa:

- À à lỗi tại tôi, tôi đi đây!

Nói rồi nó phi luôn ra khỏi phòng. Tên Quân chết tiệt, hôm nay nhà người bị cái bệnh gì vậy? Hắn thì chợt cảm thấy tinh thần bỗng sáng khoái hơn. Không lẽ trêu nó là thuốc chữa bệnh à? Hắn ngồi cười như tự kỷ, nhưng chợt hẳn suy nghĩ từ lúc nào nói chuyện, trêu ghẹo nó lại vui tới vậy? Hắn thật sự là mấy hôm nay bị điên rồi. Nhất định phải đi khám!

Nó về phòng đóng cửa lại. Tên Quân đầu heo, làm áo ta đây bẩn mà không chịu tội! Nó ngậm ngùi, hu hu, phải "thủ tiêu" cái áo kute này rồi! Hức

... Nó thay ra áo mới và cũng lại ngồi vào bàn học. Chà, bây giờ lại có thêm một kẻ ngược đời nữa rồi!

Buổi sáng mùa thu quả thực rất trong lành. Chỉ có điều là hơi sương và lạnh một chút. Nó đứng vờn vai bên cửa sổ. Chà, lại một ngày mới rồi, chẳng biết là thế nào đây nhỉ? Nó xuống nhà, khu nhà bếp đang rất nhộn nhịp. Nó vào trong bếp xem xét mọi thứ. Sáu giờ sáng, hẳn từ tầng trên bước xuống dưới nhà. Nó nhìn hẳn, nó vẫn chưa hết cay cú vụ hôm qua. Nó đi qua lờm hẳn một cái. Hắn cười nhẹ, nụ cười đều này lâu rồi mới thấy xuất hiện nha!

Bữa sáng xong xuôi, nó đến trường cùng Ngọc Mai. Hai người vừa vào trường, Nhất Nam đã lại gần. Anh chào hai người họ. Anh hỏi Ngọc Mai ăn sáng chưa cô nói lát cô ăn. Vậy nhưng Nhất Nam rủ cô đi. Cô gật đầu cười. (có mùi tình tứ). Trên lớp, Nhất Hải đang suy tư. Cậu có chuyện muốn nói với nó hôm nay. Sau đêm hôm qua phân tích và suy xét. Cậu xuống sân trường tìm nó. Lạ thật, nó đi đâu rồi nhỉ? Cậu lại lên lớp. Thôi thì trưa nay tan học cậu nói với nó sau vậy.

Buổi học bắt đầu, nó, cô và anh mới lên lớp. Nó không ăn cùng hai người nhưng xuống nói chuyện với họ cho vui. Nó lên lớp, bắt đầu tiết học đầu tiên. Hôm nay có tiết hóa, một môn học cũng rất thú vị. Bởi vì nó rất thích làm thí nghiệm. Hay lắm luôn, các hiện tượng xảy ra làm nó thích thú.

(bạn nào thấy mình viết luẩn quẩn quá thông cảm nha, tại mình không biết thay bối cảnh trường học là cái gì cho phù hợp)

———buổi học kết thúc———

Nhất Hải nhìn ra nó, cậu kéo tay nó. Nó quay lại:

- Gì vậy? - nó hỏi.
- Đi ra đây một chút mình có chuyện muốn nói.
- Ừ.

Nó chào Ngọc Mai, cô cười, đang định về một mình thì Nhất Nam lại rủ cô đi ăn trưa. Hai người này, mấy hôm nay bắt đầu thân thiết quá mức quy định cho phép rồi!

Nhất Hải chở nó đến cánh đồng hoa oải hương. Cậu muốn nó xem một thứ mà cậu tin nó nhất định sẽ thích. Đó là nhà một người bạn của cậu, họ nuôi rất nhiều chó con. Đến nơi, nó ngạc nhiên. Nhiều cún con xinh quá! Chợt một anh bạn tới gần.

- Nhất Hải...
 - Thiên! - cậu nói.
- Hai người cười đùa. Cậu bạn đó quay sang:

- Là cô ấy đây hả?
- Ừ!

- Chào bạn.
- Nó chìa tay ra:

- A chào!
- Họ nói chuyện với nhau, nó đang rất chi là vui. Nhiều cún con xinh xắn, nó vuốt ve chúng.

- Đó là Pi, chú cún mũm mĩm nhất ở đây!
- Tuyệt quá! - nó vui vẻ.
- Nếu cậu thích hãy thường xuyên qua thăm nó!
- Tất nhiên rồi.

Nó đi dạo ra cánh đồng hoa oải hương gần đó. Nhất Hải cũng cùng nó ra. Cậu và nó ngồi trên cánh đồng cười đùa vui vẻ. Cậu nằm xuống. Nó ngồi nhìn cậu.

- Mỹ Hà...
- Hử, sao vậy?
- Ừm, mình... hơi khó nói.
- Ha ha, có sao đâu.

Cậu chợt ngồi thẳng dậy:

- Mình thích cậu Mỹ Hà!
- Hả@...

Nó ngồi thờ người ra... Cậu thích nó? Vậy cậu "bị bệnh" là do thích nó? Nó bất chợt cảm thấy khó chịu. Tại sao?

- Mình biết nói vậy thì đột ngột. Hãy từ từ suy nghĩ.
- Ừm.

Cậu cười, cuối cùng cũng tỏ tình được với nó. Cậu sẽ để nó tự do suy nghĩ, lựa chọn. Tỏ tình với nó sẽ dễ dàng bảo vệ nó hơn. Nó ngại ngùng. Cậu gọi nó về, nó giật mình. Tại sao khi cậu tỏ tình với nó, nó lại thấy cảm giác khó chịu như vậy? Nó rất mến cậu nhưng nó có yêu cậu không?

Hai người cùng nhau tạm biệt Thiên, trở về nhà. Lòng cậu giờ đã thanh thản. Nhưng nó... nó chẳng biết mình đang ra sao!

35. Chương 35: Có Phải Là Ghen?

Nhất Hải chở nó về biệt thự nhà họ Trương. Hiện giờ nó đang rất ngượng ngùng. Nó không còn cảm thấy tự nhiên với cậu như trước nữa. Quả thực, nó cũng không nghĩ là mình có thể ngượng ngùng với hoàn cảnh này đâu vì trước giờ nó rất là cứng rắn. Nhưng chắc nó đã nhầm, nó cũng là con gái, vậy thì cũng có những cảm xúc giống con gái mà thôi. Đến nơi, cậu mở cửa kính ô tô chào nó, nó vẫy tay chào cậu. Cậu lái xe về nhà, vừa rồi đi trên đường cậu thấy nó rất ngượng ngùng. Cậu cũng hiểu vì sao nó như vậy, cậu tỏ tình với nó đột ngột quá mà! Cậu mỉm cười nhẹ, mong là nó sẽ đồng ý.

Nó vào trong nhà, tâm trạng vẫn như leo cây không dứt ra được. Hấn đã về trước nó một tiếng đồng hồ. Gia đình nhà hấn cũng đã dùng xong bữa trưa. Nó về muộn nên không chuẩn bị bữa trưa. Chà, thế nào chả bị chị Ly tò mò hỏi cho xem! Eo ơi, đến lúc ấy trả lời thế nào ta? Chả lẽ nói em đi cùng Nhất Hải và rồi... Không bao giờ đâu nhá! Mặt nó không dày được tới mức thế đâu!

Hấn đứng trên phòng đã nhìn thấy nó về cùng cậu. Lòng hấn thấy tức giận xen chút lo lắng. Lúc dùng bữa trưa không thấy nó về, không hiểu sao hấn rất lo cho nó. Hấn sợ nó bị làm sao. Đúng là không thể hiểu nổi. Vì lo lắng nên hấn cứ ngồi ở cửa sổ chờ xem nó có về hay chưa. Nhưng lại thấy nó về cùng Nhất Hải, hấn chợt cảm thấy lửa giận trong lòng phun trào.

Hấn xuống nhà rất nhanh. Nó thì đang ngẩn ngơ đi lên phòng, hấn nhìn nó bỗng dưng không tìm được tức giận, hỏi nó làm nó giật bắn mình:

- Cô tại sao giờ mới về?
- À.. tôi đi cùng bạn.
- Đi đâu? - hấn chợt gắt lên.
- Hả, tôi về muộn có xui thôi sao anh gắt vậy? Tôi đi có việc anh hỏi làm gì?

Nói xong nó bỏ về phòng. Hấn nhìn theo bóng lưng nó. Tại sao nó lại phải giấu hấn là nó đi cùng Nhất Hải? Không lẽ giữa hai người đó đã xảy ra chuyện gì nên nó mới giấu hay sao? Hấn đâm vào tường. Tại sao lại cảm thấy khó chịu, thấy bất lực? Nó có là gì của hấn đâu!

Nó về phòng đóng cửa lại. Sao hấn vẫn chưa thèm đi ngủ nhỉ? Mọi hôm là ngủ rồi mà! Nó ngồi xuống giường, sao hấn xấu tính thế chứ? Nó về muộn mỗi tí mà cũng cáu ầm lên à. Mà sao vừa rồi nó phải giấu hấn nó đi với Nhất Hải nhỉ? Nó thật muốn tự móc vào đầu mình. Sao càng ngày càng có những hành động kì quặc vậy nè? Nó ngã ra giường, hôm nay cậu làm nó khó xử quá. Nó nghĩ tới cậu, rốt cuộc đối với nó, cậu là gì? Nó có thích cậu không? Biết trả lời sao với cậu đây? Nó nhắm mắt lại, ngủ đã, nó mệt rồi!

Buổi chiều, nó lại chuẩn bị đi học. Thật đúng là đời học sinh, luẩn quẩn quá! Nó xách cặp đi ra ngoài chờ Ngọc Mai. Haiz... chiều nay lại gặp cậu nhưng nó vẫn chưa muốn gặp cậu sau vụ sáng nay. Nó thở dài làm Ngọc Mai ngẩn tò te, chiều nay có môn gì nó ghét đâu mà lại thở dài vậy? Cô nhìn nó ngạc nhiên một lát rồi lái xe đến trường Nhất Lâm. Hai người đến trường nhanh chóng.

Tối trường, cô cùng nó bước vào trong. Chợt hai người chạm mặt Dương Ngọc Mỹ. Từ hôm nó bị đánh tới giờ, hôm nay mới chạm mặt nhau. Dương Ngọc Mỹ có chút không vui, nhỏ nhìn nó cáu kỉnh. Từ hôm bị đánh tới giờ nó vẫn chưa rời khỏi ngôi trường này. Thật khốn kiếp, tại sao nó lại khó đũa tới như vậy? Nhỏ nện gót giày đi cùng đám bạn của nhỏ ra sân trường. Nó và cô nhìn theo, đúng là đồ kênh kiệu.

Ra tới sân trường, Mỹ Ái ngoái lại nhìn nó và cô. Nhỏ quay sang Dương Ngọc Mỹ:

- Con nhỏ đó vẫn mặt giầy ở lại đây!

Dương Ngọc Mễ sắc mặt bỗng sầm lại. Nhỏ Xuân nhìn nhỏ sợ hãi, huých tay Mỹ Á ý bảo đừng nói nữa nếu không muốn chết. Mỹ Á im re không nói thêm câu nào. Dương Ngọc Mễ lửa giận trong người bùng đi rất nhanh.

Nó lên lớp, hấn cũng đã tới rồi. Nó nhìn mặt, hình như hấn vẫn còn cáu giận với nó. Nó nhăn mặt, nó có làm gì to tát lắm đâu mà khó tính thế chứ? Nó về chỗ ngồi, mở sách sinh ra xem lại bài cũ. Nhất Hải vừa vào lớp, cậu thấy nó định ra chào nhưng nhớ tới việc nó sáng nay ngại ngùng, cậu quyết định về chỗ tốt hơn nhiều. Hấn nhìn cậu và nó. Thực sự là vô cùng muốn hỏi nó và cậu là đã đi đâu làm gì. Nhưng mà đây là chuyện của người ta. Đâu có ai bị điên mà mở miệng là hỏi chứ!

Nhất Nam và Ngọc Mai mấy hôm nay toàn cùng nhau đi xuống căng tin, hai người này thân nhau ghê lắm luôn. Không biết là thế nào nhỉ?~... Hai người giờ mới lên lớp. Cô về bàn ngồi nói chuyện với nó. Một lát sau tiết sinh bắt đầu.

————Giờ ra chơi————

Hấn đi xuống căng tin ngồi, hấn không muốn ngồi trên lớp nữa bởi vì càng ngồi đó hấn lại càng thấy thắc mắc hơn. Cậu có quan sát hấn này giờ, cậu thấy hấn có chút biểu hiện lạ. Cậu theo hấn xuống căng tin. Cậu cũng nên nói cho hấn biết mọi chuyện. Như thế tốt hơn nhiều. Hấn ngồi xuống bàn, cậu cũng ngồi cùng xuống. Hấn khá ngạc nhiên. Cậu nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu.

- Nói đi - hấn lạnh lùng.

- Sáng nay, tôi đã tỏ tình với Mỹ Hà. Tôi nghĩ tôi nên nói luôn cho cậu biết. Từ nay tôi có thể dễ dàng bảo vệ cô ấy!

- Điều đó chẳng liên quan gì tới tôi!

- Được, tôi đi đây! - cậu bỏ đi.

Hấn ngồi lại, cậu đã tỏ tình với nó? Nó giấu hấn chuyện này đây ư? Hấn cảm thấy rất khó chịu, giống như bị nó gạt vậy. Hấn cũng lên luôn lớp. Tới nơi, nó vẫn đang ngồi cười đùa với cô. Hấn bỗng dưng cảm thấy giận nó. Hấn về chỗ ngồi của mình. Cậu quay sang hấn. Từ nay, cậu sẽ chính thức theo đuổi và bảo vệ nó!

Ra về, hấn đi nhanh ra lấy xe. Nó thắc mắc, hấn lại tiếp tục làm sao rồi? Nó về nhà. Bây giờ lại đến lượt nó muốn hỏi hấn. Đúng là loạn mà. Hấn cứ hằm hè chẳng nói chẳng rằng gì cả. Nó cũng đi làm bữa tối, nhưng mà điên lắm luôn, hấn cứ làm cho nó thắc mắc vô cùng, không tập trung nấu nướng được.

Keet... một chiếc xe trắng dừng lại trước cổng nhà hấn. Thì ra là anh, hồi chiều hấn có gọi điện rủ anh vào nhà hấn ăn tối và chơi game để bớt bực bội. Anh vào trong nhà, mỉm cười chào nó:

- Mỹ Hà, đang nấu bữa tối hả?

- Ủa Nhất Nam, cậu tới có việc gì à?

- Tối nay mình ăn ké ở đây!

Hấn thấy cậu tới gọi cậu ra phòng khách. Nó tiếp tục nấu nướng. Một lát sau xong xuôi, mọi người dọn bữa tối ra cho hai thiếu gia. Hấn và cậu ngồi vào bàn ăn. Mọi hôm nó nấu sườn hấp hạt kê, hôm nay cũng vậy. Anh cũng rất chỉ là thích món nó nấu. Nhưng hôm nay hấn đang khó chịu, có thể thấy được là hấn đang khó chịu với nó. Vì vậy hấn giận cá chém thớt.

- Đồ sườn hấp hạt kê này đi, không ngon.

- Hả, mình thấy được mà.

- Nhưng mà mình thấy không ngon. Phạt người nấu dọn hết tảng một cho tôi.

Nó bây giờ mới tức điên lên (phản ứng chậm, thông cảm!):

- Tôi vẫn nấu như mọi hôm. Hôm nay anh đang bực bội cái gì thế hả? Sao lại coi tôi là cái thớt để anh chém vậy?
- Tôi đang bực cô đấy!
- Tôi làm gì anh đâu hả?
- Vậy cô với Nhất Hải sáng nay đi đâu?
- Tôi với Nhất Hải đi đến cánh đồng hoa oải hương và...
- Và sao?

Nó im re, tí nữa thì lời hết chuyện ngượng ngùng đó ra. Nhưng mà chỉ vì thế mà hấn cáu á? Cái tên khùng này!

Hấn bỏ lên trên phòng. Vừa rồi hơi quá, tí nữa thì hấn cũng buột mồm hấn giận nó vì nó giấu hấn cậu tỏ tình. Nhất Nam đã đoán ra vấn đề. Những gì mấy hôm nay anh nghi ngờ đã đúng. Anh theo hấn lên phòng.

Nó ở dưới ẩm ướt. Sau đó lấy hết chỗ sườn hấp hạt kê chén hết luôn trong sự ngạc nhiên của mọi người. Thu nhìn nó khó chịu, cô ta có cảm giác hấn đang ngày càng thân với nó. Cô ta bỏ ra ngoài gặp Di. Hai người bọn họ khó chịu đứng ở ngoài.

36. Chương 36: Người Chủ Mưa Là Nhỏ?

Nhất Nam theo hấn lên phòng, hấn ngồi xuống ghế khó chịu. Anh lên làm hấn giật bắn mình. Anh hỏi hấn:

- Hôm nay cậu sao vậy?
- Không có gì!
- Mình thấy cậu có điều gì đó khó xử, nói đi, mình tư vấn cho!

Hấn ngồi chần chừ. Có nên nói với Nhất Nam không? Nếu nói biết đâu Nhất Nam có thể lí giải căn bệnh của hấn thì sao nhỉ? Vậy là hấn quyết định kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Nhất Nam ngồi nghe chăm chú, hấn kể chi tiết rành mạch từng chút một, cuối cùng hỏi anh:

- Vậy rốt cuộc là mình làm sao?
- Có thể nói tóm lại, cậu đang ghen, cậu... thích Mỹ Hà rồi!
- Mình.. thích Mỹ Hà? Không được đâu!

Hấn chột nghĩ tới ba hấn. Hấn thích nó thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây? Hấn biết chắc điều này nhất định sẽ làm ba hấn tức giận. Hấn như đang tiếp tục lừa dối bản thân mình vậy. Nhất Nam hiểu hấn đang nghĩ gì. Nhưng tình cảm con người không ai có thể ngăn cản được. Cho dù ba hấn không muốn hấn và nó có mối quan hệ thân thiết nào đi chăng nữa thì ông cũng không thể ra lệnh cho trái tim của một ai được. Và anh cũng đã đoán đúng, hôm trước hấn không cứu nó là vì do ba hấn. Và thêm nữa đó là cái vòng luẩn quẩn: hấn - nó - cậu, cũng được anh đoán đúng. Quả thực trên đời này, những chuyện tưởng như không bao giờ xảy ra thì lại có thể đến thật. Anh nhìn hấn, hấn cứ tự mình lừa dối bản thân quả thực không tốt chút nào!

- Mình biết cậu đang nghĩ gì. Đừng tự lừa dối mình nữa. Cậu hãy tự lựa chọn và quyết định. Nếu như cậu vẫn muốn theo ba mình thì hãy vui vẻ khi Mỹ Hà và Nhất Hải thành một đôi.

Hấn nhìn anh, phải, những gì anh nói đều đúng, hấn đang lo sợ mình thích nó sẽ gây hại cho nó. Nhưng hấn phải nên làm sao đây?

- Mình sẽ suy nghĩ sau!
- Ừm, mong là cậu sẽ quyết định đúng, chuyện tình cảm chỉ cậu mới biết nên làm gì là đúng nhất!

Hấn bóp trán, tại sao lại xảy ra chuyện buồn cười như thế này nhỉ? Hấn không cho phép mình thích nó nhưng cuối cùng lại thích nó. Hấn nằm xuống, mệt quá! Nhất Nam gọi hấn:

- Đi chơi game thôi!

- Ừ.

Nó bị hấn giao dọn hết tầng một nên đang ầm ỨC lau nhà. Nó lấy cây lau nhà chà mạnh xuống nền giống như đang chà mặt hấn. Nó ghét hấn, tên óc lợn chết tiệt! Thật tình, có mỗi chuyện nhỏ con xúu ấy mà cũng giận cá chém thớt (nhỏ quá!~~). Từ nay nó quyết không đội trời chung với hấn. Hấn và Nhất Nam xuống nhà, đi qua tầng một thấy nó đang cong lưng lau nhà. Bây giờ hấn chợt thấy có lỗi quá cơ! Hấn tự dưng lại muốn xin lỗi nó. Nhất Nam nhìn hấn cười gần chết, khi thích một ai đó chắc đều thế này! Hấn mon men ra chỗ nó:

- Cô đang lau nhà hả?

Nó ngậm luôn mồm vào không thềm nói. Hấn: "chết rồi!

"

- Cô không cần lau nữa đâu!

- ...

- Sao vừa rồi bắt tôi dọn cơ mà? - cuối cùng cũng mở miệng.

- Thì giờ không cần dọn nữa!

Nó quăng luôn cây lau nhà ở đấy bỏ đi luôn:

- Không phải lau nữa nên tôi đi đây!

Hấn tròn xoe mắt, không lau nữa thì phải cất đồ đi chứ! Nhất Nam đến chết sặc với hấn. Sau khi biết mình thích nó, hấn hài kinh khủng, làm anh cười đau bụng. Anh vỗ vai hấn:

- Có lẽ giờ đến lượt cậu đi xin lỗi nhỉ?

Có một vài con ruồi bay qua... Bây giờ hấn lại phải xin lỗi nó@@@... trong khi vừa rồi nó muốn hỏi hấn và làm hòa với hấn@@@... Đúng là chết cười!

Hấn nhìn anh, thôi mặc kệ, giờ hấn đang đau đầu lắm, thôi đi chơi thôi! Vậy là hấn và anh xuống dưới nhà ngồi chơi game. Nó về phòng ngồi vào bàn. Vừa rồi hấn thấy có lỗi với nó? Nó chợt mỉm cười. Không biết là vì sao nó cười ta? Chính nó cũng không hiểu. Nó mở sách ra làm bài. Sáng mai lại tới trường (t/g thấy nó luẩn quẩn quá độc giả ơi, lúc nào cũng tới trường!), giờ nó phải hoàn thành bài tập của mình!

Anh và hấn đang chơi game say sưa, hai ông này tối nay lại lười học rồi nha! Đúng là hư hỏng, chỉ suốt ngày mê game không à!

Sáng hôm sau, hấn đang ngủ ngon lành như con heo trong phòng. Tối hôm qua chơi game hăng quá, gần tám giờ Nhất Nam mới về, vì vậy lúc ấy hấn mới nhớ ra là còn bài tập, vậy là lại ngồi vào bàn học học nốt. Vậy nên bây giờ ông bác này mới bắt đầu thức giấc. Vệ sinh cá nhân xong, hấn xuống nhà chuẩn bị ăn sáng. Tối hôm qua hấn cũng đã có ngâm cứu chuyện tình cảm, nhưng hấn vẫn chưa tìm ra hướng mình nên đi.

Dưới nhà, nó đang chuẩn bị đồ ăn sáng ra bàn. Nhìn thấy hấn xuống, nó quay luôn ra đằng khác. Ái dà, nó đang muốn thể hiện một điều là: "ta đây đang rất ầm ỨC đây!" Hấn thấy thế thì mặt mày nhăn nhó, rốt cuộc là hấn phải xin lỗi nó à? Hấn ngồi vào bàn ăn, làm sao để nó hết giận ta?

Bữa sáng xong xuôi, hấn chuẩn bị đến trường. Nó đang đứng ngoài chờ Ngọc Mai. Hấn lại gần chỗ nó, khó bắt nạt nhưng cũng biết giận dai gớm! Hấn hỏi nó:

- Cô có muốn đi cùng tôi không? - giọng trêu đùa.

- Không!

- Ồ thế à?

Rình rình, là tin nhắn của Ngọc Mai: “hôm nay mình có việc bận phải về quê, xin phép hộ mình nha! Nhất Nam bảo sẽ nhờ Quân đưa cậu đi nên mình quên không báo trước!”

Nó lòi mắt ra, cái gì??? Chuyện hệ trọng vậy mà sao giờ mới báo? Hấn cười thầm, hôm qua Nhất Nam cũng báo với hấn rồi. Rất may là cô cũng về quê thật!

Nó quay sang hấn. Chết rồi, vừa nãy dám tuyên bố là không thèm đi cùng hấn, tính sao đây?

- Tôi đi đây! - hấn trêu nó.

- À thôi bạn Quân thân mến, cho tui đi với nha! Ngọc Mai về quê rồi!

Hấn sờn da gà, đây là những lời nó nói hả?

- Ok ok... - hấn phải đồng ý ngay kéo ngắn xiu vì nó nịnh nọt thì toi!

Nó hí hửng leo lên xe, hấn chở nó tới trường. Hấn chợt cảm thấy lòng mình vui như tết, nó cũng đã chịu hết thù hằn hấn vụ hôm qua rồi! Khi thích một ai đó, con người đều thấy mình thay đổi, và hấn cũng vậy!

Đến trường Nhất Lâm, nó xuống xe rồi chạy luôn lên lớp, ở lâu dưới đây cháy người mất! Hấn nhăn mặt, nó lại lên trước rồi! Lên lớp, Nhất Hải có chút không vui. Cậu tức giận khi nó cùng hấn đi. Cậu sợ hấn sẽ hại nó (anh này không biết Quân yêu nó nha!). Cậu lại chỗ nó:

- Ngọc Mai đâu?

- Về quê rồi, vậy mới phải thuê xe tắc xi mới!

- Lần sau có thể gọi cho mình!

- Hả?...

Nó im lặng không nói gì cả. Sao lại khó xử tới vậy? Do cậu tỏ tình với nó rồi ư?

Hấn xuống sân thể dục chuẩn bị đồ, hôm nay có tiết thể dục, xuống sớm chút cũng không sao! Chợt đi qua khu vực sân chạy bền, hấn nghe loáng thoáng:

- Bọn mày hôm trước không giết luôn Lý Mỹ Hà đi, đánh nó bị thương thôi vẫn không đủ, nó vẫn ở đây!

- Nhưng mà do anh Nam, anh Hải và anh Quân xuống xử lí, đánh tiếp là toi mạng đấy chị!

- Đáng chết, lần nào cũng bị xen vào.

Hấn nghe thấy vậy vô cùng tức giận. Sau khi biết mình thích nó, không hiểu sao hấn lại quan tâm nó tới vậy! Hấn xuất hiện gần giọng làm Dương Ngọc Mễ giật mình, nhỏ làm rơi cả túi xách.

- Là do cô chủ mưu?

- Em...

- Tôi nói cho cô biết, nếu còn tiếp tục, tôi sẽ giết cô!

- Tại sao? Cô ta đang là người hầu cho anh cơ mà!

- Sao cô biết?

- Em...

- Đi!

Nhỏ sợ hãi bỏ đi. Thật bất ngờ, hấn lại xuất hiện ở đây như vậy. Bây giờ hấn cũng bảo vệ nó. Nhỏ khó chịu, ném đồ đạc. Hấn nhìn nhỏ, sao nhỏ biết? Chẳng lẽ có người theo dõi nó hằng ngày? Hấn nắm tay lại, khốn kiếp!

(không biết là Dương Ngọc Mễ có liên quan đến cái gì mà nhỏ biết nó ở nhà hần đây ta? Các độc giả có tò mò không?)

37. Chương 37: Giả Vờ Thân Mật?

Nó chuẩn bị đồ đạc cho tiết sinh hoạt. Hôm nay tâm trạng nó đã tốt hơn mấy hôm trước, không còn thấy khó chịu trong người nữa rồi. Nó xỏ giày rồi xuống sân thể dục. Chà, hôm nay con gái có cuộc thi chạy, nó cũng không thích chạy lắm nhưng nếu chạy thì nó cũng khá nhanh nhẹn. Nhất Hải xuống sân thể dục, cậu đang cùng những người trong đội bóng rổ trường chuẩn bị cho cuộc thi bóng rổ sắp tới bên trường bạn. Trong đội bóng rổ có cả hần và Nhất Nam, nhưng kĩ thuật và phong thái chơi của Nhất Hải vẫn cao siêu hơn họ. Hần và anh cũng từng được mời đi thi đấu bóng rổ quốc gia như hai người không thích, chỉ có cậu là mê môn bóng rổ từ nhỏ và trở thành một siêu sao bóng rổ nổi tiếng.

Nó lại chỗ đội bóng rổ để xem, ở đây cũng có rất nhiều nhỏ mê trai đang bu sắn. Giọng Nhất Hải đều đều:

- Tuần tới trường ta sẽ có cuộc thi bóng rổ bên trường Vĩnh Long, chúng ta cần phải cố gắng hết sức để có thể dành chiến thắng!

- Tất nhiên là phải thắng rồi!

Cậu vỗ tay dần hàng mọi người chuẩn bị tập luyện. Nó nhìn đội hình, toàn người cao ráo cả, không biết thể nào đây nhỉ? Nhưng mà hần và Nhất Nam cũng chơi tốt như thế, chắc là đội bóng này rất mạnh! Nó ngồi xem họ tập luyện, quả như là nó nghĩ, họ chơi rất điều luyện, đúng là toàn người giỏi cả.

Dương Ngọc Mễ bực dọc xỏ giày vào rồi ra sân thể dục. Thật là bực mình, vừa rồi suýt chút nữa nhỏ làm lộ bí mật quân sự. Nhỏ nghĩ thầm: ‘Bây giờ rất khó để làm hại cô ta. Thật tức chết mà.’ Nhỏ chợt nghĩ về hần, hần bắt đầu bảo vệ nó. Nhỏ không cho phép ai lấy được tình cảm của hần cả. Hần bảo vệ nó, vậy sẽ rất khó để hại nó. Nhưng rồi cái đầu của nhỏ cũng đã nghĩ ra cách giải quyết vấn đề, không làm hại được nó, vậy thì sẽ là bạn với nó. Nhỏ nhếch môi cười, làm bạn...

Sân bóng rổ chật ních người, nó bắt đầu thấy chán bởi vì không có ai trò chuyện. Thật là, tự dưng hôm nay Ngọc Mai lại về quê, ở đây một mình chán bỏ xừ đi được.

- Nghỉ giải lao thôi!

A, bọn họ đã nghỉ giải lao rồi. Hần, Nhất Nam, Nhất Hải tiến về chỗ nó. Ba người ngồi xuống ghế.

- Bao giờ thi vậy? - nó hỏi.

- Thứ năm tuần sau.

Nó gật đầu, vậy là sắp phải đi thi rồi! Nó ngồi nói chuyện với họ một chút. Chợt Dương Ngọc Mễ tiến đến. Hần và cậu thấy nhỏ ngồi thẳng người dậy. Nhỏ định hỏi trò gì?

- Anh Quân, quả thực hôm trước em đã sai!

Cậu nhìn nhỏ, nhỏ đang nói đến vấn đề gì?

- Cô biết sai rồi cơ à?

- Phải, Mỹ Hà cũng là bạn học cùng lớp, em không nên đối xử với bạn ấy như thế.

Nhỏ diễn rất đạt, làm hần có chút tin nhỏ. Nhỏ quay sang nó, thân thiện:

- Xin lỗi Mỹ Hà, người hôm trước hại bạn là mình, mình lúc ấy thật ngốc. Nghĩ bạn có hoàn cảnh không tốt thì kì thị, mong bạn tha lỗi, mình làm bạn.

- À... không sao, nếu bạn thực sự muốn sửa sai, mình sao lại nỡ không tạo điều kiện!

- Cảm ơn bạn, mình ngồi đây được chứ?

- Ừ.

Nhỏ ngồi nói chuyện với nó. Nhất Hải, Nhất Nam và hấn đang bán tín bán nghi. Nhưng những lời nói vừa rồi vô cùng chân thành. Không lẽ nhỏ sợ hấn và muốn làm bạn với nó để hấn không giết nhỏ? Hay là nhỏ thực sự đã thay đổi cách nghĩ? Trước hết giờ cứ theo dõi nhỏ xem thế nào. Nếu nhỏ thực sự tốt, họ có thể để nó chơi với con người này.

Có rất nhiều điều mà nó thích nhỏ lại rất ghét. Ví dụ như màu xanh lá là màu nó thích, còn nhỏ, nhỏ lại thích màu cam. Nhưng vì chuyện nhỏ cần làm, đó là kết bạn với nó, vì vậy nhỏ chấp nhận thích màu xanh lá. Nó thì nói chuyện rất thân thiện với nhỏ, nó không ngờ mình có nhiều sở thích giống nhỏ tới thế. Nó không nghi ngờ mà thân thiện với nhỏ.

Hấn, cậu và anh cũng đã tạm thời tin nhỏ, họ quay lại với việc đấu bóng rổ. Bây giờ đã tới lúc thi chạy, nhỏ lại gần Mỹ Ái.

- Ok, tao đã làm xong rồi, lát là nhiệm vụ của tụi cậu đấy!

- Ok, cứ giao cho tụi mình, đảm bảo sẽ không để cậu thất vọng!

Nó xếp hàng chuẩn bị chạy thi. Haiz... lát lại mệt rồi đây! "Tuýt", thầy thể dục thổi còi, mọi người chạy đua. Nó mỉm cười nhìn Dương Ngọc Mễ, nhỏ cũng mỉm cười đáp lại. Chạy một nửa đường, Mỹ Ái nháy mắt với Xuân, nhỏ Xuân cười cợt, chạy đuổi theo nó. Nhỏ lại gần đẩy nó. Nó quay ra... mất thăng bằng ngã xuống đất. Nó còn bị Mỹ Ái đi qua giả vờ không biết nó ngã lấy chân ấn lên chân nó. Chân bị cọ xát xuống nền chảy nhiều máu. Nó ngồi dậy, a, đau quá. Dương Ngọc Mễ bây giờ tiếp tục làm tiếp công việc của mình:

- Mỹ Hà, cậu không sao chứ? Trời ơi chảy máu rồi! - hét lớn.

Anh, hấn và cậu nghe tiếng hét to thì vội chạy đến. Hấn nhìn chân nó chảy máu, lại gần lo lắng:

- Làm sao vậy?

- Có người đẩy, lại có ai đó dẫm lên chân tôi!

Hấn quay sang Dương Ngọc Mễ:

- Cô làm phải không?

- Không em...

- Không phải cô ấy đâu, cô ấy cách tôi một đoạn!

Hấn gật đầu, Nhất Hải lo lắng:

- Vào phòng y tế thôi. Ngọc Mễ, rất cảm ơn cô!

Nhỏ chỉ lắc nhẹ đầu, hấn và cậu đỡ nó về phòng y tế. Nhỏ nhìn theo, nhếch môi, bước đầu kế hoạch đã thành công, nhỏ đã có thể lấy lòng nó và hấn. Nhỏ lại tiếp tục diễn, giả vờ sốt sắng đi theo nó tới phòng y tế, đi qua chỗ Mỹ Ái và Xuân, nhỏ cười đắc ý. Mỹ Ái và Xuân cười đều cang, tụi này làm rất tốt phải không? Nhỏ chạy nhanh vào phòng y tế.

Anh ra ổn định đội bóng rồi đi xuống căng tin mua ít nước cho nó. Không biết ai cố tình đẩy nó. Giờ hấn và cậu đều rất quan tâm nó, nếu người hại nó bị phát hiện, nhất định sẽ không được yên. Đối với anh, Ngọc Mai cũng vậy, anh cũng bảo vệ cô ấy. Anh lắc đầu, tự dừng nghĩ tới Ngọc Mai làm gì nhỉ? (ừ nhỉ sao lại nghĩ đến chị ấy làm gì nhỉ?) Anh đi nhanh đến phòng y tế.

Tại phòng y tế, nó đang ngồi trên giường. Cô y tá bôi thuốc sát trùng đau không chịu được. Nó rên lên:

- Ay da, thôi không bôi nữa, em đau chết mất cô ơi!

Hấn quát nó:

- Không bôi sao được, ráng mà chịu đi!

Cậu nhìn hần, hôm nay hần rất lạ. Nhất Nam mở cửa bước vào trong. Anh mang nước vào cho nó. Nó tu nước một hơi. Nhất Hải kéo tay anh muốn hỏi chuyện anh. Anh đi theo cậu ra ngoài.

- Quân rất lạ!

Anh đã hiểu ý cậu, nhưng chuyện này vô cùng khó nói, anh không muốn tham gia vào chuyện tình cảm của người khác. Bởi vì làm như vậy chỉ khiến chúng thêm rối mà thôi. Và lại hần cũng vẫn chưa quyết định được con đường mà hần nên đi.

- Anh chịu! Anh vào đây!

- Ừ.

Cậu ở ngoài, hần có biểu hiện rất khác hôm nó bị đánh. Hần rất quan tâm và lo lắng cho nó. Nếu như vậy hôm trước hần không giúp nó là do ép buộc? Cậu nắm hai tay. Không lẽ hần cũng thích nó? Hần đang làm cái gì vậy chứ? Cậu khó chịu, cậu thực sự rất muốn biết hần đang nghĩ cái gì. Nếu hần thích nó thì đó là một điều cậu vô cùng ghét, bởi vì sau chuyện lần trước, hần không xứng với nó!

38. Chương 38: Cạnh Tranh Công Bằng

Cậu mở cửa vào trong, nó đang ngồi nói chuyện với Dương Ngọc Mỹ. Cậu ngồi xuống ghế, nhìn hần suy tư. Nhất định cậu phải hỏi hần cho ra lẽ. Hần ngồi nhìn nó, hần đang tiếp tục suy nghĩ về chuyện tình cảm của hần. Quả thực là rất khó nghĩ, hần không muốn phải khó xử khi đứng trước ba hần. Anh nhìn hần và cậu, chuyện tình cảm của mấy người này thật là rắc rối, cứ luẩn quẩn. Không biết rồi mọi chuyện sẽ như thế nào. Anh nhìn nó, mà không biết cái cô nương này có thích ai trong hai ông tướng này không nhỉ?

Nó thấy có vài ánh mắt cứ nhìn chăm chăm mình. Nó thắc mắc, bộ có chuyện gì muốn hỏi nó à mà sao nhìn nó ghê thế? Nó mở miệng hỏi:

- Có vấn đề gì à?

Tất cả đồng loạt giật mình, chết giờ, từ nãy tới giờ cứ nhìn chăm chăm vào mặt người ta, thật là xấu tính mà! Cậu ngưng ngưng:

- Không có gì đâu, chỉ là đang hơi mệt!

Hơi mệt lại nhìn nó

... Hơ hơ, không biết là nên nói sao bây giờ đây ta? Chắc nó là thuốc chữa "bệnh mệt"!

Một lát sau, Dương Ngọc Mỹ ra khỏi phòng y tế, giả vờ quan tâm nó thực sự là mệt. Nhưng mà không sao, thể này đã là gì! Nhỏ còn có rất nhiều vai diễn độc đáo sau này nữa cơ! Nhỏ đến căng tin, nơi mà Mỹ Ái, Xuân và Thi đang ngồi ăn mừng và đom đóm. Ba người họ người thì gương với lược, người thì gương với phấn son, người thì sơn móng tay nức mũi, đã vậy còn chỉnh đi chỉnh lại cái móng tay, đầu tóc mặt mũi. Đúng là toàn tiểu thư chỉ biết đom đóm, làm đẹp. Chợt thấy nhỏ quay lại, Mỹ Ái cười cợt:

- Nữ chủ nhân đã trở lại.

Nhỏ ngồi xuống, thật là một ngày vui đáo để. Hại nó mà không bị ai phát hiện, ngăn cản, đã vậy còn thực hiện được bước đầu của kế hoạch. Xuân lên tiếng:

- Sao rồi, tội này làm tốt chứ?

- Rất tốt, bước đầu đã hoàn thành. Rồi sẽ cho tội cậu xem phần kết thâm độc của trò chơi!

- Tuyệt! - Thi se se tóc cười.

Đám bạn của nhỏ rất hứng thú với phần kết mà nhỏ nói tới, sẽ rất thú vị! Nếu như lần này có thể làm nó biến mất, bọn họ có thể cùng Dương Ngọc Mỹ làm hết kế hoạch mà nhỏ đặt ra. Và còn Ngọc Mai nữa, Thi cũng không ưa gì Ngọc Mai vì cô thường hay giúp nó. Cô là người chống lại Dương Ngọc Mỹ và bọn họ.

Thi ngắm nghĩ, gần Nhất Nam và cô rất thân mật, nhỏ không muốn bất cứ ai được lại gần bất cứ hoàng tử nào trong trường, vì vậy nhỏ cũng rất muốn loại trừ cô. Thi lên tiếng:

- Còn Hoàng Ngọc Mai thì sao?

- Yên tâm, từ từ rồi cũng sẽ xử nó! - Dương Ngọc Mễ nói.

Thi gật đầu, có thể chứ! Cả bọn nhỏ ngồi ăn uống cười cợt. Đều toàn ác quỷ ngồi nói chuyện với nhau. Và trong đây, có một con quỷ vô cùng thâm độc, có thể được coi là chúa tể: Dương Ngọc Mễ.

Buổi trưa hần dìu nó ra xe để chở nó về nhà. Cậu đi theo sau đang mắt kiểm soát, cậu không còn kìm chế được sự thắc mắc nữa. Cậu gọi hần:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu. Để Mỹ Hà ngồi trong xe chờ một lát, chúng ta ra sau nói chuyện.

- Được.

Nó nhìn hai người, có việc gì mà phải lén lút như đi ăn trộm thế nhỉ? Nó vẫn chưa biết cậu và hần đã bắt đầu có xích mích. Nó vẫn nghĩ hai người vẫn như bình thường vì thế nên rất tò mò. Hần theo cậu ra đằng sau trường. Cậu đi luôn vào vấn đề chính:

- Cậu đang rất quan tâm cô ấy?...

- Phải thì sao mà không phải thì sao? - hần nói.

Cậu nắm cổ áo hần, tức giận:

- Sau những gì cậu làm, cậu không có quyền thích Mỹ Hà.

Hần gạt tay cậu ra:

- Cậu không có quyền ngăn cản tôi. Phải tôi thích cô ấy, sao nào?

- Cậu không bảo vệ cô ấy cậu chỉ làm tổn thương cô ấy mà thôi!

- Nhưng từ nay tôi sẽ bảo vệ cô ấy.

Cậu nghe từng chữ hần nói, vậy là hần thực sự thích nó. Nhưng hần không xứng đáng vì những việc lần trước hần làm.

- Tôi nghĩ tôi và cậu nên cạnh tranh công bằng. - hần nói.

- Được, rồi tôi sẽ cho cậu thấy cậu không phải là người xứng đáng có thể yêu thương Mỹ Hà.

- Không bao giờ có chuyện đó.

Hần quay đi ra xe. Cậu nhìn hần, được, sẽ cạnh tranh công bằng, cậu nhất định sẽ giành được tình cảm của nó. Hần lên xe lái xe về nhà. Mặt hần hầm hè làm nó khó hiểu. Hai người này nói với nhau cái gì mà hần cáu kỉnh thế nhỉ? Không lẽ có vấn đề gì trong trường khiến hần căng thẳng~~... (ồ). Hần lái xe rất nhanh làm nó hoảng hồn, than vãn:

- Anh muốn chết à? Tôi còn phải minh oan cho ba nên chưa muốn chết đâu!

- Tôi chưa muốn chết, vì tôi cần làm một điều hết sức quan trọng.

- Là gì?

Hần chột nhìn nó, chăm chăm nhìn nó. Nó giật mình, hần nhìn cái gì vậy chứ?

- Cô chưa cần biết!

- Xì...

Nó ngồi quay lên trên, nếu mà nó hỏi thêm mấy câu nữa, chắc hần cũng buột mồm phun hết ra mất. Hần quay sang nó, mỉm cười nhẹ: "Sau này rồi sẽ hiểu..."

Về đến biệt thự nhà họ Trương, hắn mở cửa xe rìu nó vào trong nhà. Nó vội ngăn hắn:

- Đứng, để tôi tự đi, anh rìu tôi tôi chết chắc!

Hắn quát nó:

- Không ai làm gì cô cả, để yên tôi rìu cô vào, không là tôi phạt cô đấy!

Nó nuốt nước bọt, thôi thì đành xuôi vậy, hắn phạt còn đáng sợ hơn đám người hầu ghét nó trong nhà. Nó nhắm mắt nhắm mũi theo hắn. Chị Ly, bác Tú, bác Long và anh Khoa thấy nó bị thương ở chân thì vô cùng lo lắng. Bác Tú vội vã đỡ nó:

- Làm sao thế này?

- Dạ thi chạy bị thương ạ!

Hắn rìu nó vào trong nhà, để nó ngồi xuống ghế. Bà quản gia cũng từ trong nhà ra chào hắn. Hắn nhìn bà quản gia:

- Bà hôm nay đừng giao việc cho cô ấy nhé!

Tất cả mọi người ngạc nhiên, ngay cả nó cũng vậy. Bà quản gia chợt mỉm cười:

- Được, cậu chủ.

Bà giải tán mọi người đi làm tiếp công việc. Hắn đem đồ đi cất lên phòng, tiện thể rìu nó lên phòng nó. Bà quản gia, chị Ly, bác Tú, bác Long và anh Khoa mỉm cười. Anh Khoa nói với bốn người còn lại:

- Cậu chủ thay đổi rồi!

Chị Ly hạnh phúc: “Mỹ Hà, cậu chủ đã cảm mến em rồi đấy!” Rồi mọi người nhanh chóng đi chuẩn bị bữa trưa, dọn dẹp. Thu nhìn lên tầng. Cô ta đang tức điên lên trong ruột. Di cũng không khá hơn là mấy. Thu quay sang Di:

- Giờ thì sao đây? Cậu chủ quan tâm cô ta?

- Không thể tiếp tục nhìn nữa, tôi đã có cách, nhất định phải hành động. Phải cho con nhỏ đó biến đi! - Di gian xảo.

- Cô có ý gì?

- Là thế này...

Thu nghe Di nói hết, cô ta cười. Di quả thực rất thông minh, cách này quả là nắm chắc phần thắng.

- Tuyệt lắm, cách của cô rất hay.

- Hừ, thế đã là gì chứ? Vẫn chưa đủ độc ác với con bé đó!

Thu và Di chợt cười lớn. Mọi người trong nhà thắc mắc. Sắp đến bữa trưa rồi không lo chuẩn bị đi còn đứng đây nói chuyện tiếu lâm. Đúng là rảnh rồi, mọi người lắc đầu rồi tiếp tục làm việc. Hai người họ đứng đó đắc ý. Lý Mỹ Hà, mày sẽ nhanh bị tống cổ đi thôi! (lại thêm hai ác quỷ!)

39. Chương 39: Âm Mưu Không Thành

Hắn rìu nó lên phòng, người cứ nóng ran hết cả lên. Nó thì không hiểu sao thấy rất ngại, đột trước có bao giờ thế đâu? Nó ngồi xuống ghế, khổ thật đấy, tự dưng bị thương không à. Hắn nhắc chân nó lên, vết thương cũng đã đỡ đi phần nào rồi, nhưng vẫn cần được nghỉ ngơi cho mau khỏi. Hắn nhìn nó:

- Chiều nay cô không cần đi học nữa, ở nhà đi.

- Nhưng mà chiều nay học Toán đó!

- Cô muốn chân sưng lên hả, nghe lời tôi chút đi!

Ừ thì nó cũng không muốn bị nặng hơn đâu, nhưng mà không đi học thì không ổn.

- Yên tâm, tôi sẽ giảng lại hoặc là Ngọc Mai.

- Thế thì được.

Hắn đi xuống nhà, còn mình nó ngồi trên phòng. Haiz..... chán quá, ngồi đây chẳng khác nào ngồi một mình trong tù. Nhưng mà chân đau thì đi đâu cơ chứ? Nó nằm ngả xuống giường, sao hôm nay nó bỗng dưng cảm thấy hạnh phúc thế nhỉ?

Hắn xuống dưới nhà, vào trong bếp, hắn xem qua phần thực đơn. Bà quản gia tiến tới gần hắn:

- Cậu chủ, để sườn hấp hạt kê cho Ly nấu được không?

Thu chợt lên tiếng:

- Để cháu nấu cho cũng được ạ!

- Không cần, bỏ món này đi, thay người nấu cháu ăn không quen. - hắn nói.

- Được cậu chủ.

Hắn đi ra ngoài làm Thu ở trong mặt đen sì. Hắn đã làm cô ta bẽ mặt chỉ vì nó? Được lắm, chiều nay nó sẽ không còn có mặt ở trong cái gia đình này nữa. Cô ta sẽ cho nó biết thế nào là sự ác độc. Thu đi làm tiếp công việc của mình. Bà quản gia đã có để ý sắc thái biểu cảm của Thu, không biết cô ta đang nghĩ gì? Bà chợt có vài cảm giác không mấy tốt đẹp.

Bữa trưa, mọi người dọn đồ ăn ra bàn ăn chuẩn bị cho hắn. Hắn ngồi vào bàn, chợt nhớ là nó chưa ăn gì, hắn bèn kêu chị Ly:

- Chị mang đồ ăn cho Mỹ Hà đi.

- Vâng thưa cậu chủ.

Chị Ly tủm tỉm cười mang đồ ăn lên cho nó. Hay thật đấy, cậu chủ bắt đầu quan tâm nó rồi. Chị mở cửa phòng, đặt phần ăn của nó lên bàn. Nó thấy chị thì ngạc nhiên:

- Có việc gì vậy chị?

- Cậu chủ bảo chị mang đồ ăn lên cho em.

- Hả, phiền chị thế, em ngại...

- Không sao, em đang bị thương mà.

Nó ngồi dậy ăn phần cơm của mình. Ừm, tên Quân này hôm nay quan tâm nó dữ, nó mỉm cười nhẹ. Chị Ly nhìn nó ăn mà cứ cười thâm, chị thấy nó và hắn rất đẹp đôi luôn! Chị xuống dưới nhà, cậu chủ đang dần mất đi cái tính cách khó ưa ngày trước. Còn nhớ lúc Thu mới về, cũng bị thương ở tay, hắn không những không quan tâm mà còn bày trò để trêu Thu. Vậy mà không hiểu vì sao Thu vẫn thích hắn, cứ như mê dại vậy. Chị xuống nhà dọn dẹp bữa trưa. Hắn ăn xong ra phòng khách ngồi xem ti vi một chút.

Nó sau khi ăn xong cũng chán không biết làm gì, bèn lấy máy nghe nhạc ra nghe. Nghe được một lúc ngủ quên mất. Hắn lên trên phòng chuẩn bị đi ngủ, chợt nhìn sang phòng nó. Hắn lại muốn rẽ sang. Bước vào trong, hắn nhìn nó tai đeo tai nghe nằm ngủ mất tiêu rồi. Hắn cười: “Đầu đất nghe nhạc ngủ quên cơ à?” Hắn lại chỉnh tư thế nằm cho nó, đắp thêm chăn cho nó rồi ra khỏi phòng. Trong lúc ngủ nó thấy có bàn tay ấm áp ai đó nắm lấy tay mình. Nhưng nó nghĩ đó là mơ, vì trong mơ nó cũng đang mơ về hắn.

Buổi chiều, nó thức giấc. Chà chân bớt đau rồi, có thể xuống dưới nhà. Nó xuống phòng khách ngồi ra ghế. Hắn đã đi học rồi, không hiểu sao nó thấy vắng và thiếu. Chị Ly đang tỉa hoa trước nhà, thấy nó chị vào trong. Nó dậy rồi sao không ngồi yên mà còn xuống đây?

- Sao không ngồi nghỉ ngơi?

- Không sao đâu chị. Em đỡ nhiều rồi, đi được nhưng hơi khập khểnh. Không sao!
- Ủ, nếu đau phải bảo chị đấy!
- Em biết rồi.

Thu và Di vừa ra ngoài về, chị Ly thấy hai người này từ chiều tới giờ cứ là lạ, sao cứ ra vào hoài vậy? Nhưng mà cũng chẳng sao, chuyện người hầu ra vào tấp nập làm việc là tốt, có gì phải quan tâm. Thu và Di đi vào trong bếp, Thu cười đắc ý:

- Nhất định ngay tối nay Lý Mỹ Hà sẽ bị tống cổ khỏi đây!

Bên góc khuất tường, một người đã nghe thấy Thu nói. Người đó ngạc nhiên, không lẽ lại định làm gì nó? Tạm thời giờ cứ quan sát đã.

Năm giờ ba mươi phút chiều, tất cả mọi người chuẩn bị nấu nướng. Thu và Di đảm nhận một nồi canh, hai người họ cười đắc ý, giả vờ bị đau bụng.

- Ay da sao đau bụng vậy nè?
- Tôi cũng thế.
- Chết rồi chiều nay ăn kem ngoài phố.
- Ủ tiêu rồi, ai giúp tôi canh nồi canh với.
- Chết giờ, một số người tới chợ, còn chúng tôi thì đang làm món rán, lơ là nó cháy thì tiêu.

Nó ngồi ngoài nghe thấy tiếng nói, giờ cũng đã đỡ rồi, với bản tính lương thiện, nó vào trong giúp họ.

- Để em cho!
- Cảm ơn em nha!

Hai người bọn họ chạy vào hai buồng vệ sinh khác nhau. Ha ha, vậy là đã thành công. Với tính cách của nó, nhất định nó sẽ giúp đỡ người khác. Nó nấu nồi canh, hừm hừm lâu lắm rồi không nấu canh, chỉ toàn làm món xào hoặc hấp bởi vì hần giao cho nó món sườn hấp hạt kê mà. Nó tắt bếp, nồi canh vậy là đã xong, nó quay lại phòng khách ngồi nghỉ.

Lát sau Thu và Di quay lại, hai người hỏi nó:

- Canh vừa chưa?
- Em chưa nếm nhưng chắc vừa rồi. Tay nghề em cao lắm đấy nha!
- Ủ, vậy thì bọn chị cũng không nếm lại nữa.

Sáu giờ chiều, gia đình hần trở về nhà. Hần vào nhà thấy nó ngồi phòng khách thì giật nảy mình. Sao hần chưa cho phép nó đã mò xuống rồi. Hần mắng nó:

- Sao cô đã xuống rồi? Chân đang đau cơ mà.
- Đỡ rồi, với lại ngồi trên đây tôi chết buồn mất.

Thật là, dù sao nó cũng xuống rồi. Hần vào trong nhà thay quần áo. Ba mẹ hần cũng bước xuống nhà. Mọi người ngồi vào bàn ăn. Thu múc nồi canh, cô ta lấy một cái muối sắt. Hừ, mà chết đi Lý Mỹ Hà!

- Á!!!!!! Có độc!!!!

Mọi người hốt hoảng lại gần, Thu làm rơi luôn bát canh giả vờ như sợ hãi lắm. Mọi người trong nhà ngạc nhiên, ai bỏ độc vào canh vậy chứ? Di giả vờ cầm cái muối sắt lên:

- Nó... nó đen sì...
- Ai bỏ độc vào đây? - ba hần tức giận, người hầu làm ăn kiểu gì thế này?
- Sao lại có độc vậy? - nó hỏi.

Thu nhìn nó, giả vờ hốt hoảng:

- Là cô, chiều nay tôi và Di đau bụng nhờ cô trông nồi canh, cô làm đúng không?

- Em không có.

- Vậy tại sao chiều nay cô không chịu ném nồi canh?

- Vì em tin tay nghề của mình.

- Không, cô biết có độc nên không ném.

Hắn nhìn nó, nó có cho độc vào không?

- Lý tiểu thư, cô định bỏ độc vào để giết ta hay sao? Chẳng lẽ vì ba cô có thể làm vậy? - ba hắn.

- Cô có cho độc vào không? - hắn hỏi.

Đến cả hắn cũng vậy, mắt nó rơm rớm:

- Tôi không có.

- Cô phải bị đuổi khỏi đây! - Di nói.

Nó đau khổ, ba nó đã bị người ta hại không minh oan được. Bây giờ lại là nó sao? Chợt bà quản gia từ ngoài đi vào. Bà đeo găng tay giương lên một bọc giấy:

- Thu và Di, nhận ra cái này chứ?

Hai người họ mặt tái đi xong rồi lại lấy lại bình tĩnh:

- Nó là cái gì?

- Ta đã nhờ nhân công dọn vệ sinh tìm trong nhà vệ sinh. Giờ cho đi kiểm tra xem có độc không và dấu vân tay của ai nhỉ?

- Không... - hai người họ hốt hoảng.

Hắn tức giận, muốn đổ oan cho nó. Có biết là hắn sẽ phải xa nó nếu như hôm nay nó bị đuổi đi không?

- Đuổi hai người này đi cho tôi! Mau cút đi thu dọn đồ nếu như không muốn ngồi tù!

Thu quỳ xuống ôm chân hắn:

- Không cậu chủ ơi... Em xin cậu đừng đuổi em đi...

- Đi mau.

Bảo vệ tổng cổ hai kẻ thâm hiểm ra khỏi biệt thự nhà họ Trương. Nó khóc, nó lên phòng đóng cửa. Hắn thấy vậy theo nó lên. Hắn gọi nó:

- Đây...

- Anh ra ngoài, anh cũng không tin tôi!

- Tôi xin lỗi, từ nay tôi sẽ xem xét kỹ mà, xin lỗi, tha thứ cho tôi đi mà!

Nó lườm hắn, suýt chút nữa nó lại bị oan rồi. Nó ngồi xuống ghế, thật là nhiều loại người nham hiểm. Một lát sau hắn rời phòng nó. Ba hắn đã thấy hết biểu hiện của hắn ngày hôm nay. Điều ông lo lắng đã xảy ra?

40. Chương 40: Cảm Giác Mạnh - Sự Thật

Nó ngồi lấy bức ảnh của gia đình mình ra xem. Nó vuốt lên hình ba nó, có phải lúc trước ba nó cũng đau khổ như nó bây giờ không? Cảm giác đau đớn tột cùng khi không ai tin tưởng mình. Nó nhìn ra bầu trời cao đầy sao kia. Hôm nay nó lại khóc, bởi vì nó hiểu được cảm giác của ba nó khi bị oan. Nó gạt hai hàng nước mắt đi: “Ba ơi, nếu con biết ai là kẻ hại ba, con nhất định sẽ không tha cho người đó. Cảm giác khi bị oan thật khó chịu, tại sao con người lại cứ phải làm vậy với nhau. Chúng ta đều cùng một loài cơ mà?”

Nó cất tấm ảnh đi, hôm nay quả thực rất mệt. Nó nhớ tới bà quản gia, phải rồi, may là nhờ có bà mà nó được minh oan. Nó chỉnh lại khuôn mặt cho gọn gàng rồi xuống dưới tìm bà quản gia. Bà quản gia đang ngồi ở khuôn viên nhà hắt, tất cả mọi người đang ngồi đó trò chuyện. Anh Khoa bất bình lên tiếng:

- Chưa thấy cái con người nào thâm độc như hai cái con người đó!

- Đúng thế, một chút nữa là Mỹ Hà bị đuổi đi rồi!

- Bị đuổi em cũng sẽ ở lì đây, em bị oan cơ mà! - nó lên tiếng.

- A, Mỹ Hà...

Nó ngồi xuống cạnh mọi người, lòng nó bây giờ đã có chút thanh thản. Ở đây thật là nguy hiểm, mà cũng tại tên Quân óc lộn mà ra cả. Ai bảo Thu và Di mê hắt ta cơ. Nó thở dài một cái, quay sang bà quản gia, bà đang ngồi cười nói đôn hậu. Nó lên tiếng:

- Cháu cảm ơn bà rất nhiều! Không có bà, không biết giờ cháu thế nào.

- Không có gì đâu. Ta không thể để người giúp cậu chủ thay đổi xa cậu ấy được.

Chị Ly cười tủm tỉm, chị hờn hờ quay sang:

- Đúng đúng, sao để xa được!

- Là sao ạ? - nó khó hiểu.

- Không có gì. - bác Tú chặn họng nó.

Nó lắc đầu, mấy người này lại dẫu nó gì đây? Nhưng mà mặc kệ, hôm nay nó đang cảm thấy ấm áp. Đó là vì ở nơi đây nó có rất nhiều những người bạn tốt. Họ luôn giúp nó vượt qua mỗi khó khăn hàng ngày.

Ba hắt đang khá tức giận, ông không thể tin nổi là chuyện ông lo lắng vẫn xảy ra. Ông gọi hắt lên phòng. Hắt cũng đã cảm nhận được ba hắt muốn nói gì. Nhưng hôm nay, hắt sẽ nhận hết tất cả. Ba hắt ngồi trên bàn, mặt nghiêm nghị, ông đập tay xuống bàn:

- Quân...

- Con xin lỗi ba vì đã để điều này xảy ra, nhưng sự thật là con thích cô ấy.

- Hừ, bây giờ con nghĩ ta nên làm gì với con đây hả???

Hắt đứng im nhìn ba mình. Dù thế nào, hắt và Nhất Hải đã quyết định cạnh tranh công bằng rồi, bây giờ, hắt không thể từ bỏ nó được!

Hôm nay là chủ nhật, cái ngày mà toàn thể học sinh trong trường mong mỏi nhất. Ngọc Mai, Nhất Nam và Nhất Hải cũng đã biết chuyện xảy ra với nó. Ba người họ sốt sắng hỏi han đủ điều. Ngọc Mai mọi hôm duyên dáng hôm nay cũng chững bệch, nguyên rửa Thu và Di một cách kính khứng. Nhất Nam, Nhất Hải và hắt ngồi há miệng ra mà xem. Nhân đây mới biết một chân lí vĩ đại, đó là: “Đừng nên động vào con gái. Con gái không phải dạng vừa đâu!”

... Nói tiếp đến vấn đề ngày chủ nhật, trong khi toàn thể học sinh đang miệt mài lên facebook hoặc đang đi “du lịch” trong mơ thì nó và hắt lại phải chuẩn bị tới trường. Hôm nay thầy dạy Toán kêu nó và hắt đi ôn để chuẩn bị cho kì thi Tỉnh. Chà, với hai cái đầu thông minh này, không biết sẽ rước giải gì về đây nha?

Ba người kia cũng đã ra về, nhưng họ lại không đi chơi mà chuẩn bị ôn thi học kì I, đúng là quá lăm kì thi cần chuẩn bị. Hắt hôm nay bắt nó ăn sáng cho nhanh để còn đến trường. Nó thì đến chết nghẹn thôi, người ta dọn dẹp giờ mới được ăn, độc ác vừa thôi chứ? Xong xuôi ra xe hắt, hắt nói giờ Thu và Di đi rồi, không cần phải lo nữa. Còn mấy cô hầu chảnh chọe khác thì đã có phần thân thiện với nó. Bởi vì hôm qua họ thấy hắt bảo vệ nó ghê quá!

Ra xe, nó quắc mắt hậm hực nhìn hắt:

- Anh cần tôi chết nghẹn lắm hả?

- Không...

Hắn ngồi lên xe, nó thắt dây an toàn. Chợt điện thoại hắn reo lên.

- Alô, ba, có việc gì vậy ạ?

- Sao ạ.

Hắn cúp máy, quay sang nó:

- Ba tôi quên hợp đồng với công ti Red, giờ cần quay lại lấy để đem cho ba tôi.

- Ờ.

Hắn lấy xong bản hợp đồng, đem đến trước công ti White&Black, chợt điện thoại lại reo.

- Gì nữa đây? Cô đem lên cho ba tôi đi!

- Ờ.

Nó cầm bản hợp đồng lên, hắn rõ là rắc rối, lắm người gọi điện. Nó lên phòng ba hắn, lần trước có đến nhiều rồi nên rất quen. Nó gõ cửa.

- Vào đi.

Nó bước vào. Điều đầu tiên mà nó nhìn thấy là một người đàn ông chừng 50 tuổi.

- Được rồi, của ông đây Dương Quân Minh.

- Hợp tác vui vẻ!

- Được.

Nó xin phép ra ngoài. Người đàn ông đó cũng đi ra. Hai người liếc nhìn nhau. Chợt một cảm giác mạnh dâng lên trong lòng nó. Là sao? Không biết vì lý do gì mà trái tim nó thôi thúc mình đi theo người đàn ông đó. Ông ta đứng trước cửa thang máy với người quản lý. Nó nép vào góc, giọng ông ta đều đều:

- Đó là Lý tiểu thư?

- Vâng thưa chủ tịch.

- Có vẻ con bé đó rất thông minh. Vừa rồi ta có cảm giác như vậy. Quả là con gái Lý Hải Hoàng. Nhất định phải đề phòng nó, không thể để nó phát hiện ra chúng ta là người hại ba nó.

Nó như sét đánh ngang tai. Cái gì? Ông ta là người hại ba nó? Hai bàn tay nó bất chợt đã nắm chặt từ lúc nào. Thì ra cảm giác mạnh vừa rồi là do có điềm báo trước. Dương Quân Minh, tôi nhất định sẽ trả thù cho ba tôi!

Nó đi theo người đàn ông đó. Dương Quân Minh rẽ vào lối nhỏ của tầng ba. Nó đuổi theo, cẩn thận không mất dấu. Nó vào trong lối nhỏ. Không có ai, chết tiệt, mất dấu rồi! Chợt từ đằng sau, một chiếc khăn tay bịt vào miệng nó. Ồi không, nó đã dựa, dần dần mất cảm giác, nó ngất lịm đi.

- Quả như ta nghĩ, nó đã phát hiện ra. Đem nó về căn nhà hoang. Phải thủ tiêu nhanh gọn.

- Vâng thưa chủ tịch.

Dương Quân Minh đứng đó, không hổ danh là tiểu thư nhà họ Lý, rất đáng nể phục. Có thể coi nó chính là kẻ thù có thể làm ông ta tổn thất nặng nề. Nhưng không sao, chỉ nhanh thôi, người có thể chống lại ông ta sẽ không còn nữa. Nó sẽ phải vĩnh biệt thế giới này mãi mãi! Ông ta bước ra khỏi công ti White&Black. Lái xe đi mất.

Hắn ngồi ngoài đợi cả nửa tiếng rồi, cúi tiết đi lên phòng ba hắn.

- Có việc gì vậy?

- Cô ấy đâu rồi ạ? Con cần đến trường ôn Toán.

- Hửm, nó đi rồi.

- Đi rồi?

Hắn bắt đầu cảm thấy lo lắng. Ba hắn cũng có cảm giác kì lạ. Cảm giác ấy ép ông phải cùng hắn tìm kiếm nó. Hắn kêu tất cả mọi người trong công ti. Gọi điện hỏi cả Nhất Nam, Ngọc Mai và Nhất Hải nhưng không rõ tung tích. Ba người họ nhanh chóng đến chỗ hắn. Ngọc Mai như điên lên:

- Mỹ Hà đâu?

- Tôi đang cần hỏi các cậu đây!

Mọi người lo lắng. Nó đã đi đâu rồi? Không phải đã xảy ra chuyện gì rồi chứ? Nhất Hải lấy điện thoại dò hỏi khắp nơi. Cậu ném cốc nước đang uống dở do vội nên mang từ nhà đi luôn xuống đất. Chết tiệt, nó đi đâu?

41. Chương 41: Dấu Vết

Bắt đầu chap này và chap sau lại có chút trinh thám. Nếu vô lí bỏ qua cho mình nha!

Hắn hiện giờ trong lòng đang nóng lên như lửa đốt. Không thể hiểu được nó đi đâu? Hắn cảm thấy vô cùng sợ hãi, giống như sợ nó sẽ không quay lại. Hắn đã nghĩ rất nhiều nơi nó có thể đến nhưng vẫn không thể nào tìm ra nó. Anh gọi cả đội cứu hộ tìm kiếm. Thực sự là anh đang nghi ngờ nó bị bắt cóc, nhưng mà nó có thù hằn với ai trong công ti này đâu mà bị bắt? Ngọc Mai sau một lúc tìm kiếm gay gắt, đôi mắt cô dần đã đỏ hoe từ bao giờ. Cô khóc làm Nhất Nam rất lo lắng, suốt một tiếng đồng hồ cô cứ như người bất thần, bởi vì cô cũng giống anh, cô sợ rằng nó bị bắt. Và chính cái suy nghĩ ấy đã làm cô khóc ngày một nhiều hơn.

Nhất Hải cũng không khá hơn là mấy. Cậu rất mệt khi phải đi khắp nơi này nơi nọ nhưng vẫn không phát hiện ra nó. Làm gì có chuyện nó vào nhà vệ sinh xong rồi ngủ quên ở đây cơ chứ. Nhưng nó có thể đi đến đâu? Ba hắn đang ngồi suy ngẫm. Trong chuyện này, ông có cảm giác gì đó rất mạnh. Giống như đang báo trước một điều gì đó. Ông chợt cảm thấy trong lòng mình có lỗi, nhưng ông không biết được là mình có lỗi với ai. Mọi người sốt sắng tìm kiếm. Nếu như thấy nó, có lẽ họ sẽ vui đến chết mất.

Tại căn nhà hoang trên núi, một đám người rầm rập kéo đến. Trong đó có một cô gái bị trói, bịt miệng đang mê man trong thuốc mê. Họ mở cửa ra, đặt nó xuống ngồi trên một chiếc ghế, trói hết toàn bộ lại. Xong xuôi công việc, họ trở lại chỗ của chủ nhân để nghe nốt lời dặn dò, mặc nó ngủ tiếp. Sau mười phút, đám người đóng chặt cửa lại, người canh gác nghiêm ngặt.

Nó cựa mình, từ từ mở mắt. Cảm giác đầu tiên mà nó cảm nhận được là đau đầu. Do tác dụng của thuốc mê vẫn chưa hết hẳn nên mới vậy. Nó mơ màng nhìn xung quanh, không gian vắng vẻ, nó nhận thấy đây không phải là công ti nhà hắn. Nó nhớ ra mình đã bị bịt thuốc mê, phải rồi, là Dương Quân Minh, chính ông ta đã bắt nó. Nó chợt thấy tức giận tột cùng, ông ta đã hại ba nó, bây giờ lại cố già tâm hại nó nữa sao. Thật nham hiểm và thâm độc. Nó bắt đầu ra sức cựa quậy, nhưng dây thừng quá chắc, nó không thể thoát ra được.

Tên cảnh vệ ở ngoài nghe thấy tiếng ghế lộc cộc, hắn mở cửa ra. Nhìn thấy nó đã tỉnh, hắn ta nhếch mép, định thoát ả? Hừ, ta đây đã canh rồi thì cô có mơ đi thoát được. Nó nhìn thấy tên cận vệ quát vào mặt hắn ta:

- Thả tôi ra, Dương Quân Minh, ông thật nham hiểm, con cáo già của thế giới này. Ông không thoát được tội đâu!

Tên cận vệ lòi lõ tai ra ngoài, con bé này mồm to quá, làm hắn suýt điếc. Rõ chẳng ra làm sao, nó chửi ông chủ của tên này thì hắn ta lại gần bị điếc. Thế hóa ra là nghe chửi họ à? Ông chủ, ông thật đáng ghét mà!

- Nói vừa thôi, tôi điếc bây giờ!

- Gọi Dương Quân Minh ra đây! - nó quát thêm.

- Lý tiểu thư, cô thật có ngữ khí, nhưng mà cô nghĩ cô có thể làm được gì khi ở đây nào? Hừ, chẳng làm gì được.

- Chết tiệt.

Nó cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ nó không thể đem Dương Quân Minh ra chịu tội trước pháp luật sao?

Tại chỗ hắt, mọi người đã bắt đầu thẩm mật. Tìm nó chẳng khác nào mò kim đáy bể. Không chút dấu vết nào của nó. Chẳng lẽ nó tàng hình chắc? Nếu như có phép tàng hình, hắt nhất định phải tìm phép xuyên thấu nhìn thấy nó. Bởi vì hắt yêu nó mà. Chết chết, lạc đề rồi, đang đi tìm nó cơ mà. Ngọc Mai mệt tới mức lả ra vì khóc, nhiều người nhìn vào thật thấy ngưỡng mộ tình bạn của nó và cô. Nếu lần này nó mà không bị bắt cóc và trêu mọi người, chắc người đầu tiên xử lí nó sẽ là Ngọc Mai. Mọi người đang ngồi xuống thở dài náo nức, chợt tiếng anh cứu hộ vang lên:

- Có thấy dấu vết rồi.

Mọi người giật mình, Ngọc Mai chạy thật nhanh ra chỗ thang máy tầng ba. Hắt sốt ruột hỏi:

- Sao vậy?

- Có một chiếc khăn tay, gửi qua nghe giống thuốc mê, giờ sẽ giám định để đưa ra kết quả xem trên khăn tay có dấu hiệu nước bọt hay dấu vết gì của Lý tiểu thư không. Nếu có thì đây chính là một vụ bắt cóc.

- Điều tra đi.

Thì ra là đám người bắt nó làm ăn không cẩn thận, làm rơi cả khăn tay tẩm thuốc mê. Nhất Nam đã bắt đầu thấy chần chừ về những gì mình suy đoán. Ngọc Mai bắt đầu bớt đi phần nào sự bất lực. Nếu là bắt cóc, nhất định cô phải chém chết cái kẻ hại nó. Hắt nắm tay vào tường, bọn khốn nào dám bắt nó đi. Nếu là người trong công ti, nhất định hắt sẽ sa thải, đem cả dòng họ nhà đó ra mà xử. Cậu thì cứ đi đi lại lại, nếu là bắt cóc thì bắt nó đi đâu?

Một lát sau người giám định trở lại với vẻ mặt khẩn trương. Ông nói nhanh:

- Có dấu vết của Lý tiểu thư, đây đúng là một vụ bắt cóc. Cần phải nhanh chóng tìm cô ấy.

- Điện thoại cô ấy hình như có thiết bị định vị, dò tìm thông qua máy tính đi.

- Được.

Mọi người nhanh chóng đi kiểm tra. Trong lúc ấy, Nhất Nam cũng nói với cô về chuyện của nó và Dương Ngọc Mễ. Cô gật đầu, nếu Dương Ngọc Mễ thực sự thay đổi, cô cũng không có gì phải lo lắng.

- Ở địa điểm là trên núi. Nhưng khi đến đó thì ta cần tìm nơi có thể giam giữ cô ấy.

- Đi thôi.

Mọi người chuẩn bị đi đến núi Tứ Kỳ. Nhất định phải tìm ra nơi giam giữ nó trước khi quá muộn. Bởi vì họ không thể biết được mục đích của tên bắt cóc là gì. Ngọc Mai ngồi bần chẫn, nó hiện giờ không biết thế nào. Một đội công an, đội đặc nhiệm cũng tham gia vào cuộc giải cứu con tin. Trách nhiệm của họ là phải cứu được người bị bắt. Nhất Nam chuẩn bị một số dụng cụ cần thiết cho việc tìm kiếm, anh cũng mang theo vũ khí. Mặc dù đã có đội đặc nhiệm nhưng chuẩn bị vẫn là hơn hết.

- Nhất định phải hạn chế gọi Mỹ Hà, nếu như bọn chúng thấy động nhất định sẽ giết cô ấy.

- Đồng ý.

Mọi người nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng cho việc tìm kiếm. Bởi vì nếu như lâu, sẽ rất nguy hiểm cho nó.

Dương Quân Minh quay trở lại núi Tứ Kỳ, nó định lật đổ ông ta ư? Hào huyền, đó là suy nghĩ hiện tại của một kẻ giàu kinh nghiệm và thâm độc, mưu mô xảo quyệt hơn bao giờ hết. Ông ta mở cửa căn nhà hoang, miệng cười gian xảo:

- Không biết Lý tiểu thư đây đã đói chưa nhỉ?

Nó nhìn ông ta, khinh bỉ là hai từ mà nó dành cho Dương Quân Minh.

- Ông thâm độc như vậy, không biết vợ con ông là người thế nào? Chắc cũng là kẻ thâm độc như vậy mà thôi nhỉ?

- Lời nói của cô rất dễ gây sự tự ái trong lòng mỗi người đấy. Muốn bị giết luôn bây giờ sao?

- Ông là người đã hại ba tôi, dù tôi chết đi, cuối cùng lưới trời lồng lộng, ông cũng không thoát được đâu!

- Ta không chắc điều cô nói sẽ thành sự thật. Ha Ha.... Giờ ta vẫn chưa muốn giết, cho cô chịu khổ một chút trước khi chết nhỉ? Không cho nó ăn hay uống cho tới lúc giết!

- Dạ.

Nó nhìn ông ta căm hờn, muốn hành hạ nó? Ông ta nghĩ nó sợ sao? Con cáo già, nhất định sẽ có ngày ông phải đền tội.

42. Chương 42: Giải Cứu (1)

Dương Quân Minh ngồi trên ghế, miệng ông ta nở nụ cười đều đặn. Cho người khác chịu khổ cực là niềm vui của ông ta. Ông ta đang muốn xem thử, một đứa con gái như nó sẽ làm được gì khi thiếu nước. Khi đói thì còn có thể nhịn được, nhưng thiếu nước, chỉ cần một ngày đã đủ để nó lả đi rồi. Hừm, nghe danh nó rất kiên cường, vì vậy ông ta muốn xem có đúng vậy không?

Nó ngồi một tiếng ở đây cảm thấy vô cùng bí bức, thật khó chịu mà. Nhưng hình như... Phải rồi, máy nó có thiết bị định vị, nếu như mọi người nhớ ra nhất định sẽ tới tìm nó. Nó có chút tinh thần hơn.

Dương Quân Minh lấy điện thoại ra gọi cho đám sát thủ đàn em mình. Không nghe máy, đúng là cái lũ thích chết mà! Ông ta mở máy dò tìm định vị. Đám này thật lười biếng, giờ này mà vẫn còn đi chơi đú đờn. Ông gọi người:

- Về thành phố tìm bọn nó lên đi, tao cần làm một số việc.

- Dạ nhưng tụi nó ở đâu ạ?

- Ở thành phố, chắc trong mấy quán ba chứ gì, đi đi.

- Vâng ạ.

Ông ta cầm li rượu lên nhấp nhĩ. Hừm, máy định vị? Ông ta tức tốc quay lại phòng giam nó. Nhìn vào bên trong, túi xách nó ở kia, suýt chút nữa quên kiểm tra thứ quan trọng.

- Lấy túi đó lại đây.

- Đây ạ.

- Phá cái điện thoại này cho tao.

- Vâng.

Không ổn, nó hiện giờ đang rất tức giận. Con người này, không biết có còn cái gì ông ta bỏ sót khi làm việc không? Đến ngay cả những thứ như vậy vẫn tính toán kĩ lưỡng. Đúng là con cáo già. Chết tiệt, phá điện thoại, không biết họ có nghĩ nó bị bắt cóc mà kịp dò tìm chưa nữa. Phải làm sao để thoát đây?

Mọi người đã nhanh chóng tới núi Tứ Kỳ. Địa hình ở đây cũng không được thoải cho lắm, nhưng cũng không quá nguy hiểm. Hắn nhanh chân vào trong rừng, không thể biết được rằng nó có thể bị nhốt ở nơi nào, nhưng nhất định là nơi ấy sẽ kín đáo và vô cùng khó tìm. Nhưng cũng không ngoại lệ trường hợp bọn chúng áp dụng phương pháp: “Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất”, vì vậy tốt nhất là nên tìm kiếm tất cả, không bỏ sót nơi nào, kể cả là nơi dễ quan sát nhất. Mọi người vẫn thông qua máy định vị để tìm kiếm, nó đang ở hướng Bắc. Chợt màn hình máy tính vụt tắt. Chuyện gì xảy ra vậy?

- Không xong rồi, máy định vị đã mất liên lạc.

- Sao cơ?

- Vậy thì phải cố gắng tự tìm rồi. Quan trọng là cô ấy ở phía Bắc, cứ theo đó mà đi.

- Được.

Họ trèo lên trên để quan sát tình hình. Bây giờ máy định vị cũng vô dụng, chỉ có thể tự tìm nó. Cũng may là biết được nó đang ở hướng Bắc. Hấn nhìn lên trời, đã quá trưa rồi, nó bị bắt từ sáng nhưng việc tìm kiếm quá lâu nên mới muộn như vậy. Nhất Hải đang bàn một số vấn đề cho kế hoạch giải cứu nếu như tìm thấy nó lúc này. Nhưng điều đó chỉ là dự phòng chứ cậu cũng không chắc là có thể tìm được nó ngay lúc này. Thật tình, lúc đầu sao không nghĩ luôn ra máy định vị mà phải tới lúc muộn ơ là muộn rồi mới nghĩ ra cơ chứ? Hôm nay tất cả mọi người ở đây, cũng như cậu hình như bị ngu hết mất rồi!

Mọi người dừng lại, ở kia là một cái hang, cũng có khả năng nó bị bắt và nhốt ở đó. Họ nhanh chân lại gần. “Cạch”... súng được chuẩn bị sẵn sàng. Ngọc Mai định xông vào trong nhưng Nhất Nam kéo cô lại:

- Hãy để đội đặc nhiệm đi trước, cậu muốn bị thương sao?

- Ừm.

“Bịch”... là một tảng đất to. Họ vào sâu hơn nữa. “Soạt”...

- Giơ tay lên!

“Im ắng”... Không ổn rồi, họ đã nhầm, ở đây không có ai cả. Lại tốn thêm thời gian rồi. Họ nhanh chân ra khỏi hang.

- Á...

- Sao vậy? - Nhất Nam.

Có một con rắn đang bò. Không xong rồi, Ngọc Mai đang gặp nguy hiểm. Mọi người bắt đầu thấy tức giận. Con rắn khôn kiếp, ngay cả mày cũng muốn cắn bọn tao tìm cô ấy sao? Cậu tức giận cầm khúc gỗ to đập nó. Nhưng nó tránh được và bắt đầu quay ra chỗ cậu tấn công. “Hòn đá”... Ngọc Mai đã thoát khỏi con rắn, cô nhanh trí lấy đá tương con rắn. Nó sợ trườn sang góc khác. Mọi người vẫn đề phòng nó tiếp tục tấn công. Đội đặc nhiệm lôi cả dụng cụ ra để bắt con rắn. Nhưng mười phút trôi qua, con rắn đó không quay lại, có lẽ nó đã sợ bỏ đi.

- Mau đi ủng vào, chúng tôi có chuẩn bị cho cả mọi người đây. - Đội trưởng đội đặc nhiệm.

Mọi người đi ủng và mặc một số thứ cần thiết cho việc đi rừng vào. Hấn xem đồng hồ, bốn giờ chiều rồi, chết tiệt. Ba hấn quay sang tất cả:

- Chúng ta có chuẩn bị lều, nhưng nhất định phải cố gắng tìm, cho tới khi trời tối hoàn toàn mới ngừng lại.

- Vâng thưa chủ tịch.

Hấn nhìn ba mình, ba hấn đang giúp hấn tìm kiếm nó. Ông đang giúp chứ không phải là kì thị và khoanh tay đứng nhìn. Hấn mỉm cười nhẹ: “Cảm ơn ba!”

Nó đang bắt đầu cảm thấy đói do trưa không được ăn. Nhưng nó là ai nào? Lý Mỹ Hà này chưa từng sợ đói. Nhưng nó có chút mệt mỏi, đó là do phải nhịn uống nước. Ông ta biết nó khát nhưng lại bật máy hút ẩm trong phòng này. Như thế này giúp nó chết luôn chứ hành hạ gì. Quả thực là thâm độc, nếu đây là trường hợp bạn bè chơi với nhau thì nhất định nó sẽ chửi vào mặt ông ta ngu: đã khô còn hút ẩm để chết khô à? Nhưng trong trường hợp này phải gọi ông ta là thâm độc, mưu mô, hút ẩm như thế, nó đã thiếu nước lại càng thiếu hơn. Nó mệt đi, càng lúc càng cảm thấy mệt. Nhưng nhất định nó vẫn phải cố gắng chịu đựng.

Tên cận vệ bên ngoài thấy nó xinh xắn nên có ý trêu chọc:

- Muốn uống nước và thoát ra không?

- Ông anh đang giả hời ngu hay ngu bầm sinh vậy? - Nó bắt đầu giở món văn của mình ra.

Tên kia tắt điện, mệt như thế kia rồi mà vẫn còn nói như thế được, mà câu nói thì nào có thiện cảm đâu cơ chứ! Xoáy tên này cứng hết cả miệng vào. Anh ta hắng giọng:

- Nếu muốn uống và thoát ra thì gọi là anh đi, hứa làm người yêu anh nữa!

- Bản mặt nhà ông chắc dày lắm nhỉ, chắc tôi phải mài bớt đi. Hoang tưởng quá đấy, ông nghĩ tôi dễ khuất phục vậy sao?

- Đang làm cái trò gì thế hả?

- Dạ, ông chủ.

Dương Quân Minh quay lại tấn cho tên cận vệ một trận. Ông ta quay sang nhìn nó, đúng là rất rắn, như vậy mà vẫn còn mạnh miệng được. Được thôi, qua một giờ nữa xem nó còn nói được hay không? Ông ta đắc ý, quả thực hành hạ nó rất thú vị, nếu con gái ông ta ở đây, có thể sẽ còn nhiều trò hay hơn thế đây nhỉ? Nhưng tốt hơn hết không nên để vợ và con gái ông ta lộ diện, vì đó là người quen của nó. Người vô cùng quen thuộc nhưng lại không ai biết được đó là con ông ta, vì ông ta đã sắp đặt hết mọi chuyện, để đề phòng nguy hiểm cho vợ và con gái mình. Nhưng không lâu sau này, khi mọi thứ ông ta thành công, và điều mà con ông ta muốn có thể đạt được thì sẽ có một Dương tiểu thư xuất hiện. Lúc đó, cả gia đình ông ta sẽ thấu tóm kinh tế của Đài Loan này. Ha Ha... Ông ta nở nụ cười độc ác.

43. Chương 43: Giải Cứu (2)

Bầu trời đã bắt đầu ngả màu u ám. Không gian xung quanh bỗng trở nên im ắng và hoang vu lạ thường. Mọi người đang dốc sức tìm kiếm nơi nó có thể bị giam giữ. Mồ hôi lấm tấm trên trán, thời gian tìm nó đã rất là lâu rồi, họ bắt đầu thấm mệt. Hắn nhìn lên bầu trời u ám đó mà lòng lo lắng vô cùng. Nếu như giờ trời tối hơn nữa, mọi hoạt động tìm kiếm sẽ bị gián đoạn. Hắn không muốn như vậy bởi vì càng lâu, nó sẽ càng nguy hiểm. Hắn rất sợ mất nó, mặc dù hắn không biết nó có thích mình hay không.

Ngọc Mai cũng bắt đầu mệt. Cô đang rất sợ trời sẽ tối sầm mù mịt vào ngay lúc này. Bây giờ trời vẫn còn tờ mờ, có thể tìm nó được nhưng nếu tối đi, cô sẽ không biết đến khi nào mới tìm được nó nữa. Bồn chồn, lo lắng... đó là tâm trạng của cô cũng như tất cả mọi người ở đây, nếu không nhanh lên, cô không biết điều gì sẽ xảy ra nữa. Ngọc Mai thở dài nhìn mọi thứ, cô ước gì cô có thể tìm thấy nó ngay lúc này.

Tại căn nhà hoang trên núi, nó đang dần mất đi cảm giác. Nó đang mê man chuẩn bị ngất. Da nó khô lại, môi hằn lên trông thấy rõ biểu hiện của sự thiếu nước. Dương Quân Minh nhìn nó, có vẻ là nó đã mất nhận thức xung quanh. Hừm, vậy nhưng không than nửa lời, ông ta gọi tên cận vệ gần đấy, ông ta vẫn chưa muốn nó chết lúc này, nhất là lí do lãng xẹt như chết vì thiếu nước.

- Đem một ít nước đến giúp nó duy trì sự sống tới sáng mai. Bây giờ nó chết thì không được hay cho lắm! Tao vẫn còn chút chuyện muốn hỏi nó vào ngày mai!

- Vâng thưa ông chủ.

Nó nửa tỉnh nửa mê nghe loáng thoáng ông ta nói. Dương Quân Minh muốn hỏi gì nó? Nó thực sự rất muốn biết ông ta muốn gì. Chợt tên cận vệ nâng đầu nó lên, cho nó uống nước. Nó thấy có nước đến, cảm giác tốt hơn sau khi cung cấp chút nước cho cơ thể. Dương Quân Minh nhìn nó một hồi xong xuôi đâu đó ông ta rời khỏi căn phòng giam nó. Nó nhìn bóng ông ta, bây giờ nó rất mệt, nó chìm vào cơn mê...

Dương Quân Minh đã cho người canh gác cẩn thận, ông ta xem qua một số tài liệu quan trọng. Công việc làm ăn của ông ta đang phát triển. Quả thực nó là đối thủ nặng kí của ông ta sau khi ba nó mất. Bởi vì nó đã dám đến nhà họ Trương để điều tra thông tin về ba nó. Nếu như hôm nay ông ta không phát hiện ra nó, rất có thể sau này nó sẽ thông qua nhà họ Trương để tìm ra mọi thông tin liên quan đến ba mình. Và một khi nó tìm thấy, nhất định mọi thứ ông ta có bây giờ sẽ bị xóa sổ. Ông ta cầm ly rượu lên, nhếch môi cười. Nhưng không sao, ông ta đã phát hiện ra nó vì thế ông ta sẽ chẳng cần lo lắng.

Trời đã sụp tối hoàn toàn, đội đặc nhiệm đã buộc phải nhắc tất cả dừng công việc tìm kiếm lại. Không gian như thế này quả thực vô cùng nguy hiểm cho việc tìm kiếm.

- Dừng trại lên, sáng mai tiếp tục, không thể tiếp tục trong điều kiện này được!

Ngọc Mai chợt lên tiếng:

- Không thể tiếp tục tìm sao ạ?

- Rất nguy hiểm, mong mọi người hãy nghe chúng tôi!

Nhất Nam vỗ vai cô, thôi thì hãy chịu khó một chút. Nếu như bây giờ xảy ra vấn đề gì, việc tìm kiếm nó sẽ chỉ rắc rối hơn thôi. Mọi người dựng trại lên, nhóm củi để sưởi ấm cũng như nướng thịt để chuẩn bị cho việc ăn tối. Nhất Nam nướng một que thịt rồi đưa cho Ngọc Mai. Cô cầm lấy, đôi mắt vẫn thoảng nhìn xa xăm. Cô sợ ngày mai sẽ không kịp để tìm nó. Hôm nay ở đây, cô chỉ nói dối ba mẹ mình là sang bạn chơi, bởi vì cô sợ nói thật sẽ làm họ lo lắng. Và còn mẹ nó và bà quản gia nữa, họ đã rất đau đớn sau cú sốc về chuyện của ba nó. Nhưng nếu bây giờ không tìm thấy nó, cô không biết sẽ phải nói như thế nào với họ. Họ sẽ ra sao khi biết được sự thật? Không, nhất định cô sẽ tìm được nó, nhất định nó sẽ không sao. Cô lấy lại tinh thần, phải ăn và cố gắng hết sức để tìm ra nó. Cô mỉm cười nhẹ nhìn Nhất Nam và ăn que thịt nướng. Anh nhìn cô thở phào, cuối cùng cô cũng chịu lấy lại tinh thần.

Hắn đang ngồi ăn thịt nướng nhưng như kẻ mất hồn. Bởi vì hắn đang suy nghĩ rất nhiều. Hắn còn chưa tỏ tình với nó mà đã phải như thế này rồi, hắn rất bất bình với thực tại. Ba hắn thấy hắn như vậy cũng hiểu phần nào. Bởi vì khi ông lo lắng cho vợ mình, ông cũng vậy. Hắn cũng có trái tim vì thế hắn vẫn có thể yêu người khác giới. Ông cũng đã từng nghĩ rất nhiều lần, đó là nếu như việc hợp tác làm ăn giữa ba nó và ông suôn sẻ, ông nhất định sẽ hỏi cưới nó cho hắn. Bởi vì nó vô cùng thông minh, xinh đẹp, ông rất vui nếu gia đình ông có đứa con dâu như vậy. Nhưng điều đó có lẽ chỉ là hảo huyền. Mọi người ăn uống dọn dẹp nghỉ ngơi. Họ rất mong ngày mai kết quả sẽ tốt đẹp.

Ánh sáng lóe lên trên nền trời, rọi qua cửa sổ chiếu vào chỗ nó. Nó mơ màng mở mắt, nó không biết được mình đã thiếp đi trong bao lâu nhưng bây giờ, nó đã khá hơn đôi chút. Dương Quân Minh đến chỗ nó, theo sau ông ta còn là đám người đi theo, nhìn có vẻ là người xã hội đen. Nó không một chút run sợ hướng đôi mắt đầy khinh bỉ nhìn ông ta. Ông ta nhếch mép, đôi mắt kia rất có khí chất. Ông rất thích con người thần nhiên như nó.

Mọi người đã bắt đầu tìm kiếm hơn nửa tiếng khi trời mới hơi sáng. Họ trèo lên thật nhanh. Đôi mắt tất cả đảo qua lại nhanh nhẹn. Chợt họ nhìn thấy một đám người lượn lờ gần ngôi nhà hoang. Không lẽ là nơi này? Họ ra hiệu nhau nói nhỏ, khẽ luồn ra sau đám người đó. “Bốp”... năm tên nằm lăn dưới nền đất, bọn chúng không chết nhưng cũng sẽ ngủ lâu một chút. Cứ nhẹ nhàng như vậy, họ lên vào trong không một ai phát hiện kèm theo bộ trang phục mà họ cướp được cho giống người xã hội đen. Lại gần cửa, âm thanh phát ra vô cùng lớn. Chuẩn bị sẵn sàng.

Dương Quân Minh có liếc ra cửa nhưng không thấy gì, ông ta tiếp tục công việc của mình.

- Mày có muốn biết tao hại ba mày như thế nào không? Ha ha, tao đã cho người lên vào công ti mày lấy trộm bản sao hợp đồng quan trọng và rồi ba mày phá sản đó!...

Trương chủ tịch nhìn vào trong, là Dương Quân Minh. Tất cả mọi người đứng hình, quả đúng là ba nó bị oan. Ba hắn cảm thấy vô cùng tội lỗi. Ông đã không tin ba nó! Hắn cũng ngăn người, cũng thấy có lỗi rất lớn và xen chút vui vui. Ngọc Mai thì khỏi nói, cô và nó đã đúng. Thì ra người bắt cóc nó là người hại ba nó. Hắn định xông vào nhưng mọi người ngăn lại, phải lập kế hoạch bảo vệ nó khỏi con cáo già Dương Quân Minh. Mọi người hành động nhanh lẹ.

- Phải rồi, trước khi diệt mày, tao muốn mày nói ra nơi ở của mẹ mày để tao có thể đến thăm một chút. - Dương Quân Minh đã bắt đầu điều ông ta muốn khi không giết nó ngay hôm qua.

- Ông muốn gì?

- Mẹ mày nhất định cầm theo những hướng dẫn quan trọng của ba mày trong ngành thời trang. Tao đến xin lại chút nhĩ! - Ông ta.

- Đừng có mơ! Ông nhất định sẽ giết mẹ tôi sau khi có được thứ ông muốn. Tôi sẽ không để ông có được hướng dẫn của ba tôi!

- Mày dám cãi? Được thôi, tao sẽ tìm sau. Giết nó!

Chợt cậu trong trang phục xã hội đen vào trong hốt hoảng:

- Ông chủ, có người tìm đến rồi, để em giết nó cho, ông cho hết đám này ra đi, ngoài kia đông lắm!

- Sao cơ? Chúng mày ra xem đi!

- Vâng ạ. - Đám người ra hết bên ngoài.

Còn ở ngoài kia, cái bấy đang giăng sẵn...

- Oái...

- Bắt được rồi!

Thì ra họ cho bấy lưới bắt hết đám này, một đội cảnh sát nhỏ giải đám xã hội đen này về sở cảnh sát. Bây giờ đến lượt Dương Quân Minh.

- Mày giết nó đi! - Ở trong, Dương Quân Minh vẫn ra lệnh cho cậu.

“Rầm”... mọi người xông vào. Dương Quân Minh bắt đầu lo lắng rồi chuyển sang giận. Mẹ kiếp, ông ta đã bị lừa! (cho đáng đời!). Cảnh sát giải ông ta đi. Kế hoạch cứu nó thành công mỹ mãn. Nó nhìn mọi người, tốt quá, cảm ơn... Nó ngất đi do quá mệt. Cậu lại đỡ nó, trong mơ màng, nó thấy cậu là hấn, nó khẽ nói:

- Tên Quân óc lợn, sao giờ mới cứu tôi?

Nó lịm luôn đi, hấn thấy vậy đến giúp cậu đưa nó vào bệnh viện. Trương Mạnh Dũng đã cảm thấy vô cùng có lỗi với gia đình nó, ông cũng sốt sắng lo cho nó. Họ nhanh chóng đưa nó đến bệnh viện. Cậu ngồi trên xe cứu thương, nhìn nó, một nụ cười nhưng đáng hiện lên trên môi cậu. Lúc mơ màng, nó đã gọi tên hấn. Như vậy đã đủ cho thấy nó nghĩ gì về hấn. Cậu đã hiểu trái tim nó thuộc về ai!

- Học... học...

Một tên xã hội đen duy nhất chạy thoát. Hấn ta nhanh chóng đến đường lớn bắt xe. Hấn lấy điện thoại ra...

- Phải gọi, nguy rồi! - hấn lầm bầm.

Không biết chuyện gì sẽ xảy ra đây? Tên duy nhất chạy thoát được có gây nguy hại cho nó không? Mời các độc giả đón xem chap tiếp!!!

44. Chương 44: Dương Ngọc Mễ Là Con Gái Dương Quân Minh?

Có vẻ chap này hơi lủng củng vì thế mọi người không hiểu thì nói với mình để mình giải thích nha! Văn kém quá không thể chịu được! Mong mọi người thông cảm! Lưu ý là cốt truyện còn dài, chưa full nên mọi người đừng ném đá sau khi đọc xong chap này nha!!!

Tại biệt thự nhà Dương Ngọc Mễ, nhỏ đang ngồi sơn móng tay. Nhìn nhỏ vô cùng nhàn rỗi, cũng phải vì nhỏ là tiểu thư lười biếng chỉ biết đờm dáng là chính. Nhỏ giơ ngón tay lên thổi thổi, quả thực màu sơn lần này không tồi chút nào. Chợt điện thoại nhỏ rung lên từng hồi. Nhỏ khó chịu vươn tay với lấy cái điện thoại. Đang sơn móng lại còn có người làm phiền. Nhỏ nhìn màn hình,... có việc gì mà người của ba lại gọi vào giờ này thế này?

- Có việc gì?

- Thưa tiểu thư, ông chủ, ông chủ...

Nhỏ nhíu mày, bất giác thấy bồn chồn, nhỏ quát to vào trong điện thoại:

- Làm sao?

- Dạ...

“Bốp”, chiếc điện thoại rơi xuống đất. Dương Ngọc Mễ bắt đầu cảm thấy hốt hoảng. Nhỏ luống cuống đi đi lại lại.

- Chết rồi... Phải đến sở cảnh sát ngay!

Nhỏ thay thật nhanh bộ quần áo để ra ngoài. Nhỏ cuống cuống lên làm rơi hết đồ đạc. Chợt nhớ tới Đỗ Tú Kỳ - Dương phu nhân, nhỏ chạy lên phòng bà ta.

- Mẹ... mẹ!

Đỗ Tú Kỳ đang ngồi nhâm nhi rượu, thấy vẻ mặt nhỏ hốt hoảng, bà ta có chút không hài lòng. Sự thần nhiên của bà ta làm cho nhỏ càng thêm lo lắng.

- Sao vậy, có việc gì mà cuống lên vậy?

- Có chuyện rồi, phải đến sở cảnh sát thôi!

- Sao?

Mẹ con nhỏ vội vã rời khỏi nhà. Không biết hiện giờ tình cảnh như thế nào rồi?

Mọi người đã đưa nó vào bệnh viện. Ngọc Mai vui tới mức phát khóc khi tìm thấy nó. Bác sĩ nói nó không ảnh hưởng gì lắm, chỉ cần nghỉ ngơi và cung cấp nước đầy đủ trở lại là ổn. Vậy nên ai cũng có thể an tâm hơn cho nó. Ngọc Mai đã gọi cho ba mẹ mình nói hết mọi việc. Ba mẹ cô rất mừng vì cuối cùng nó cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, đó là minh oan cho Lý Hải Hoàng, ba nó. Ba mẹ cô cũng đã kể lại sự việc với mẹ nó và bà quản gia, họ cũng rất mừng và đang trên đường tới bệnh viện.

Về phần Dương Quân Minh, họ vẫn chưa tới đồn cảnh sát nên tạm thời ông ta vẫn được giam giữ chờ họ tới đó lập biên bản. Nhưng có lẽ, tới đó muộn như thế này sẽ lại tiếp tục tạo thêm mầm mống gây hại cho nó. Bởi vì sao? Vì Dương Ngọc Mễ đã ở sở cảnh sát trước họ rồi!

Dương Ngọc Mễ rút một sấp tiền vào tay bảo vệ gác cổng nhà giam. Nhỏ nói nhỏ nhẹ đề phòng xung quanh:

- Canh cho cẩn thận vào, ngậm mồm lại nếu không tôi sẽ không tha cho ông đâu!

- Đã có tiền tôi ngu gì mà nói ra! Vào thăm ông ta đi, tôi không làm phiền mấy người nữa!

- Canh cẩn thận đấy!

- Biết rồi!

Nhỏ vào trong, Dương Quân Minh đang ngồi trong khó chịu. Nhỏ nhìn ông ta, chuyện gì mà lại thế này?

- Ba.

- Ngọc Mễ, Tú Kỳ... sao hai người lại vào đây? Nguy hiểm lắm!

- Ba sao rồi? Sao lại thế này?

- Lý Mỹ Hà đã biết mọi chuyện, giờ ta đang lo con và mẹ con cũng liên lụy. - ông ta.

- Ba cô ta được minh oan sao? - Nhỏ khó chịu.

- Từ bây giờ hãy coi ta như không quen biết, tiếp tục giả làm con gái Dương Thiên đàn em của ba! - ông ta đau lòng.

- Sao cơ, tiếp tục giả làm con gái ông ta rồi bỏ mặc ba sao?

- Như thế tốt hơn, bà nữa Tú Kỳ, tiếp tục giả làm vợ của Dương Thiên đi!

Mẹ nhỏ bắt đầu lo lắng hơn nữa, lần đầu tiên những con quỷ độc ác biết khóc:

- Nhưng, hức... ông thì sao?

- Không sao, có thể ta bị tử hình nhưng đến lúc ấy hai người vẫn an toàn và có thể lo liệu xử lý những việc khác được. Lấy tiền mua lại công ti của tôi, giả làm người không quen biết cũng là muốn bà giữ vững cái công ti đó giúp tôi! - ông ta nắm tay Đỗ Tú Kỳ.

“Rầm”... tên bảo vệ gác cổng hốt hoảng chạy vào, hấn ta kêu:

- Ra mau, đám người nhà họ Trương tới rồi, nhanh không kéo lộ!

- Ra đi! - ông ta.

Nhỏ tức giận xiết hai tay, cả hai ra ngoài. Hấn đã bắt đầu tới chỗ lập biên bản. Nhỏ nhìn thấy vậy cảm thấy rất sợ hãi nhưng ba nhỏ đã ra lệnh nhỏ phải tiếp tục giả làm con gái Dương Thiên nên nhỏ buộc phải rời đi. Ra ngoài, nhỏ đá vào thùng rác bên đường, rít lên:

- Chẳng lẽ cứ mặc ba vậy sao mẹ?

- Phải nghe theo lời ba con, trước hết về mua lại công ti của ba con đã!

- Vâng.

Nhỏ lái xe đi, Lý Mỹ Hà, nếu ba tao bị tù hay bị tử hình, tao nhất định sẽ không tha cho mày! (nói như gì ấy, phạm tội lại không được phép ngồi tù?)

Cô vẫn ở trong bệnh viện trông nom nó. Tay nó bắt đầu động đậy, nó từ từ mở mắt. Cô thấy nó tỉnh thì mừng rỡ, gọi bác sĩ kiểm tra cho nó. Xong xuôi, cô lại ngồi bên cạnh nắm tay nó, môi nở nụ cười tươi hơn bao giờ hết.

- Cậu tỉnh rồi!

- Ngọc Mai...

Cô đỡ nó dậy, lấy cháo cho nó ăn. Cô mua toàn hoa quả thật nhiều nước để cung cấp cho nó. Nó nhìn xung quanh, lên tiếng hỏi, giọng vẫn còn khá mệt:

- Mọi người đâu hết rồi?

- Đến sở cảnh sát lập biên bản rồi! Ba cậu cuối cùng cũng được minh oan!

- Ủm, mình định xong việc lần này sẽ lại về Sky, mình không còn nhiệm vụ gì ở gia đình nhà họ Trương nữa!

- Đôi mắt nó khê buồn.

- Ủ... - cô cũng buồn, hiện giờ cô thấy rất tiếc khi phải xa Nhất Nam.

Cô gọt táo đưa cho nó một miếng. Nó đã nhận thấy cô có vẻ buồn, nó cũng hiểu cô đang nghĩ gì.

- Cậu nhớ Nhất Nam phải không?

- Hả - cô đỏ mặt - Sao cậu biết?

- Hì hì...

- Ủm, Nhất Nam cũng có kể với mình về chuyện của cậu, Quân và Hải - cô nhân đây thăm dò nó.

- Cậu thì đúng rồi nhưng tên óc lợn thì sai!

- Không, Quân đã thừa nhận với Nam rồi, chỉ là không nói với cậu thôi!

Nó đứng hình, hấn đã thừa nhận với anh? Nó không thể nào tin nổi được hấn cũng thích mình giống như cậu thích nó. Nó cũng chợt cảm thấy lòng ấm áp, nhưng bất chợt môi nó hiện lên một nụ cười chua xót. Thế thì sao chứ? Nó và hấn cũng đâu thể đến với nhau! Vậy thì chuyện nó thích hấn hay hấn thích nó đâu còn quan trọng nữa.

- Thì sao chứ? - nó nói với cô.

- Cậu cũng thích Quân phải không? - cô hỏi nó.

- Ủ, nhưng có lẽ mình và hấn không thể có cơ hội được, vì vậy quên đi, mình sẽ quên hết tất cả, về sống cuộc sống trước đây!

Cô chợt im lặng, nó cũng im lặng. Thật là buồn, cuối cùng cũng biết nó yêu ai nhưng lại không có sự kết thúc tốt đẹp. Cô nhìn nó, không thể cho nhau cơ hội sao? Nó định chối bỏ tình cảm của mình? Cô chỉ lặng lẽ tiếp tục gọt táo.

Còn độc giả, các bạn nghĩ chuyện tình của nó có kết thúc như thế này không? Hay là sẽ có hậu hơn? Các bạn mong chờ kết thúc như thế nào??? Và mời các bạn đón xem chap tiếp nhé! Lưu ý là cốt truyện còn dài, chưa full nên mọi người đừng ném đá sau khi đọc xong chap này nha!!!

45. Chương 45: Thăm Mộ

Mong độc giả đọc hết lời thoại này! Truyện vẫn chưa đến hồi cao trào nhất! Theo như độc giả mong muốn có một kết thúc tốt đẹp, mình cũng sẽ cố gắng hoàn thành ý muốn của các bạn. Mình thông báo là hồi sau sẽ có đoạn truyện sẽ làm mọi người nghĩ là kết thúc bi kịch. Nhưng đó chỉ là phần cao trào của truyện thôi và cũng là phần mình tâm đắc nhất. Khi đọc đoạn đó, mong các bạn hãy kiên nhẫn, mình hứa là kết thúc sẽ có hậu. Vì vậy xin hãy đừng bỏ truyện và hãy yên tâm, mọi thứ sẽ như các bạn mong muốn. Thân ái!

Hấn đã làm xong biên bản, bây giờ chỉ còn chờ đem Dương Quân Minh ra xét xử. Mọi người ai cũng phấn khởi vì có thể đem con cáo già đó giao cho pháp luật. Với mọi lời khai và thông tin tìm được, sự việc ông ta đổ oan cho ba nó lần trước cũng được phanh phui, vậy nên bây giờ ông ta mang trong mình hai tội danh, nhất định sẽ bị xử phạt rất nặng, cho đáng đời kẻ mất nhân tính. Mọi người đang quay trở lại bệnh viện, nghe cô nói là nó đã tỉnh, vậy nên họ trở lại thật nhanh để hỏi thăm nó.

Hấn rất vui vì nó vẫn an toàn, sau khi nó khỏe, hấn mong rằng mình có thể tìm cơ hội cùng ba xin lỗi gia đình nó. Kèm theo là một chuyện hệ trọng, đó là tổ tình với nó. Hấn có linh cảm rằng nó cũng... thích mình (tự sướng quá đấy!), vì thế hấn muốn thử xem sao. Nhất Hấn cũng vui vì nó đã tỉnh, nhưng trong lòng cậu đang rất rối bời, đó là vì cậu đã nhận ra tình cảm thật của nó. Nhưng nếu nó thích hấn, liệu hai người họ có chịu đến với nhau? Nếu như hấn và nó có thể hạnh phúc, nhất định cậu sẽ chúc phúc cho hai người họ, vấn đề là hiện giờ như thế nào đây?

Cánh cửa phòng nó mở ra, những nụ cười tươi tắn nở trên môi sau quãng thời gian tràn đầy sự lo lắng, đau khổ. Nó chào tất cả mọi người. Ba mẹ cô đã đưa mẹ nó và bà quản gia tới đây để thăm nó. Họ ôm nó rất chặt, cảm giác lo sợ đã hết đi, thay vào đó là sự hạnh phúc. Nó nhìn mẹ mình, để mọi người lo rồi!

- Mẹ, con rất vui vì được gặp mẹ!

- Mẹ cũng vậy, may là con vẫn an toàn.

- Ừm... - Nó chợt nhìn mọi người xung quanh - Con sẽ lại về Sky học, tiện thể giúp mẹ gây dựng lại công ti của ba!

Hấn chợt cảm thấy đau nhói. Nó và hấn nhìn nhau, không gian xung quanh giống như chỉ còn hai con người này đối mặt. Nó sẽ về Sky, sẽ trở về biệt thự nhà họ Lý cùng mẹ nó. Hấn và nó sẽ không gặp nhau? Hấn còn chưa thể nói ra tình cảm của mình, sao có thể như vậy? Nó cụp đôi mắt xuống một lát rồi lại nhìn sang mẹ mình.

- Ủ, nếu như con muốn vậy! - Mẹ nó kéo hấn trở lại thực tại.

Ba hấn đã nhìn thấu đôi mắt và tâm tư của nó và hấn. Ông thật hận mình khi đã tự bản thân chia xa nó và hấn. Tất cả là tại ông, ngay từ đầu đã không chịu tin ba nó, đã ép hấn phải thờ ơ với nó, để rồi bây giờ, hai người yêu nhau nhưng lại không đến được với nhau! Ông nhìn mẹ nó:

- Lý phu nhân, tôi rất xin lỗi vì chuyện đã xảy ra.

- Không phải lỗi của ông, nếu là ai, họ cũng khó lòng tin nhau được. Chỉ tiếc là chồng tôi...

Ba hần im lặng không nói gì. Lý Hải Hoàng, lẽ ra ông ấy chưa chết. Chỉ vì những cú sốc đã đưa người trụ cột của gia đình nó rời xa tất cả mọi thứ tại trần đời, sang thế giới bên kia. Ông cảm thấy mình thật sự là vô cùng ngu ngốc và độc ác. Nó nhìn không khí ảm đạm này, nó không muốn tiếp tục bèn lên tiếng:

- Chúng ta tới thăm mộ ba đi mẹ!

- Được đấy, tôi cũng có vài lời muốn xin lỗi! - Ba hần nói.

Mọi người quyết định tới thăm mộ ba nó. Phần một trắng hiện lên trước mắt mọi người. Bất cứ ai nhìn thấy cũng đều có cảm giác buồn đi. Trên tấm bia mộ, dòng tên ba nó được hiện lên ngay ngắn, đẹp đẽ. Nước mắt nó cũng đã sắp rơi, nhưng nó tự chủ được và gạt đi. Vuốt lên tấm bia mộ, nó nghẹn ngào:

- Con nhớ ba, ba ơi!

Mẹ nó không giống nó, bà không tự chủ được và cứ thế, nước mắt tuôn rơi. Bà đặt bông hoa xuống, mỉm cười nhẹ nhưng không phải là vui mà mỉm cười, buồn cũng có thể cười nhẹ khi đã quá đau.

- Con gái ông rất ngoan, nó đã hi sinh hết mình để giúp ông minh oan và cứu lấy công ti của chúng ta... Hải Hoàng, bây giờ có lẽ ông đã có thể yên tâm rồi đúng không?

Ba hần bước lên phía trước, thật sự là quá mệt mỏi. Ông rất muốn xin lỗi.

- Hải Hoàng, tôi xin lỗi vì đã không tin tưởng ông. Nhưng làm sao để tôi sửa sai đây? Khi tôi...

Ông không nói hết về sau, điều ông muốn nói là: “Khi tôi đã chia rẽ một đôi trẻ”... Làm sao có thể nói ra khi nó đã quyết định từ bỏ hiện tại và quay về cuộc sống cũ. Ông là người sai, ông không có quyền ép nó. Nó lên tiếng:

- Con sẽ về Sky học ba à, ba có vui vì điều đó không? Ngôi trường đó ba rất thích mà, đúng không?

Nhất Nam nhìn vào tất cả mọi người. Họ cứ như đang đánh đố nhau vậy. Càng nói càng làm nhau thêm đau. Anh cũng nhìn sang Ngọc Mai, có lẽ cô cũng sẽ về Sky, lòng anh cũng thoáng buồn. Mọi người thấp hươu, nán lại một lát rồi ra về. Nó hôm nay vẫn về nhà họ Trương để sắp xếp, hai hôm nữa sẽ quay trở lại Sky. Mọi thứ đều được lên lịch sẵn sàng, nó đã quyết định chôn vùi kỉ niệm vui vẻ khi đi chơi cùng hần. Quên đi sẽ giúp bản thân không suy ngẫm quá nhiều. Tạm biệt nhau, tất cả trở về nhà của mình.

Buổi tối sau khi dùng xong bữa, nó vẫn giúp mọi người dọn dẹp như mọi hôm. Nhưng không khí hôm nay ảm đạm, bởi vì họ cũng buồn khi phải xa nó. Không chỉ vậy, họ cũng tiếc cho đôi trai tài gái sắc như nó và hần. Họ ước nó có thể suy nghĩ lại, nhưng điều đó có thể không? Chỉ là ước mà thôi!

Ba hần ngồi trên ghế, mẹ hần bóp trán cho ông, cả hai đều suy nghĩ về một vấn đề là nó và hần. Ông cảm thấy rất mệt, rất có lỗi nhưng không biết nên bắt đầu lại từ đâu. Hần đang ở trong phòng khóa chặt cửa. Hần đem ngôi nhà ước mơ mà nó tặng hôm sinh nhật hần. Hần viết giấy cho vào trong ống khói: “Xin hãy cho con ở bên cô ấy!”... Hần chưa từng tin ngưỡng hay tin tưởng vào những điều này. Nhưng hôm nay hần đã ước nguyện bằng chính ngôi nhà nó tặng. Hần nâng niu ngôi nhà này vô cùng, giống như hiện thân của nó vậy. Hần nhìn ngôi nhà thật lâu rồi chợt lên tiếng:

- Hãy hiệu nghiệm! Xin hãy hiệu nghiệm!

Liệu ngôi nhà ấy có nghe thấy điều ước này không? Hần lo lắng vô cùng. Hần rất muốn nó suy nghĩ lại và hần có thể ở bên nó. Hần sẽ làm bất cứ thứ gì để có thể chuộc lỗi với nó, chỉ mong nó tha thứ mà thôi! Nếu như thiếu nó, hần nhất định sẽ chết mất, bởi vì trái tim hần đã thắt chặt nó rồi, nó đi cũng giống như trái tim hần ngừng hoạt động vậy. Nếu nó đi, vậy thì hần chết còn hơn! Cảnh vật xung quanh xào xạc. Chúng cũng mong là ngôi nhà ấy sẽ thương cảm cho hai con người đa sầu đa cảm! Cho họ bên nhau!

46. Chương 46: Hãy Giữ Thật Chặt Người Con Yêu!

Chương này và sau lãng mạn nha!

Buổi sáng bao giờ cũng trong trẻo và tươi mát. Sương vẫn chưa tan đọng lại trên những tán lá làm khung cảnh trở nên đẹp đẽ, thơ mộng. Hấn hôm qua không ngủ được, thao thức vì suy nghĩ về nó. Nó ở phòng bên cũng chẳng khá hơn là mấy, mất như con gấu trúc nên phải lấy đá chườm. Cả hai hôm qua đều nghĩ về nhau nhưng lại không chịu cho nhau được hạnh phúc. Nó mở cửa ra chạm mặt hấn, hấn nhìn nó nhưng vẫn phải ngáp một cái do quá buồn ngủ. Nó chỉ gật đầu chào cho qua rồi xuống nhà. Hấn nhìn theo bóng lưng nó, lòng thấy bồi hồi, thấy nhớ những ngày tháng trước đây. Nhưng hấn lại phải ngáp thêm cái nữa mặc dù đang suy nghĩ vẫn vơ.

Hôm nay khu nhà bếp đã không còn nhộn nhịp. Họ chuẩn bị bữa sáng một cách âm thầm. Nó rất khó chịu với cái không khí này. Nhưng người tạo ra cũng là nó, vì vậy nó quyết định tới trường sớm, lát ăn sáng cùng Ngọc Mai cũng được. Nó lấy điện thoại ra gọi cho Ngọc Mai đến đón. Sắp xếp sách vở rồi ra chờ ở cổng. Mười phút sau, Ngọc Mai xuất hiện. Cô chở nó tới trường Nhất Lâm.

Nó đến trường, rất nhiều ánh mắt bao vây. Thực ra là do tin tức về nhà họ Lý đã lan rộng. Và hiện tại, nó đã trở lại làm Lý tiểu thư. Đám học sinh trong trường không còn dám gây sự với nó nữa mà chỉ đứng ở đằng xa bàn tán, thắc mắc về nó. Nó khinh bỉ, chỉ cần một sự thay đổi nhỏ, đám người ở đây đã có thái độ quay ngoắt 360 độ. Nó mặc kệ mọi thứ xung quanh, nhanh chóng lên lớp cất đồ đạc rồi xuống căng tin.

Bước vào căng tin, nó mỉm cười chào hỏi thân thiện với bác Duyên. Bác cũng hỏi han nó đủ điều và rất vui vì nó đã minh oan được cho ba. Nhưng khi nghe nó kể nó sắp về Sky, bác cũng cảm thấy rất tiếc vì không thể gặp nó sau này. Nhưng biết làm sao bây giờ? Nó nhìn bác một lúc rồi nói:

- Bác có thể tới chơi nhà cháu!

- Vậy thì được!

Nó gọi món ăn rồi ra bàn ngồi với cô. Cô cắn một miếng bánh pizza, nhìn nó:

- Ủm, lâu rồi mới thấy cậu ăn sáng ở trường.

Nó xúc một miếng cơm chiên trứng bỏ vào miệng rồi cười với cô:

- Sáng nay ở nhà bếp buồn lắm, đến đây ăn cho đỡ buồn.

Cô gật đầu, cô không muốn nói thêm một điều gì cả. Bữa sáng của cô bao giờ cũng giống đồ ăn vặt hơn, vì vậy mà nó thường xuyên phải nhắc nhở cô ăn uống cho cẩn thận. Nó cũng không khác bà bảo mẫu là mấy!

Nhất Nam đã tới trường, từ hôm qua tới giờ, ở chỗ anh cũng rất buồn. Một là vì anh nghĩ tới cô, hai là Nhất Hải ít nói và suy nghĩ rất lăm lăm. Anh lên lớp trong tâm trạng không mấy tốt. Chỉ còn nốt hôm nay và ngày mai, anh sẽ không gặp Ngọc Mai ở trường nữa. Hay là về nốt Sky mà học nhỉ. Nhưng rồi anh lắc đầu, dở hơi!

Nhất Hải ngồi vào bàn, hôm nay cậu thấy rất mệt mỏi, cậu đang cố tìm cách nào đó giúp mọi thứ ổn định. Đạo này cậu cũng đã bắt đầu theo dõi anh và cô. Cậu thấy hai người này rất là tình tứ và buồn cười, điều đó cũng giúp cậu thư thái hơn. Chuông báo vào lớp vang lên, mọi người vào học. Hấn ngồi trên nó mà cứ nhột nhột chỉ muốn quay xuống. Mọi người trong lớp suốt từ sáng đến giờ cứ nhìn nó và cô làm hai người ngọt ngào, thật là điên tiết mà!

—Buổi học kết thúc—

Nó nhận được điện thoại mẹ là về gặp mẹ có việc cần giúp, vì thế nó bắt tắc xi để Ngọc Mai về luôn đỡ phải phiền vì nó. Cô chào nó rồi sắp sách vở chuẩn bị ra về. Nhất Nam cũng vừa sắp xong sách, hai người chạm mặt nhau ở hành lang. Cô nhìn anh, anh nhìn cô, hai người có chút ngại ngùng. Anh hỏi cô:

- Ủm, ngày kia hai người về Sky rồi đúng không?

- Ủ!

- Ủm, tôi sẽ rất nhớ cậu! - Anh nói.

- Tôi cũng vậy!

Hai người ngừng lại một lát, Ngọc Mai chào anh đi xuống lấy xe. Cô bất chợt thấy buồn, tự nhiên lại khóc ngay sau khi rời đi. Nhất Nam đứng đó. Anh buông thõng hai tay, thật sự anh thấy giống như cô cũng không thích mình. Vậy thì anh đành buông xuôi vậy! Nhưng sao anh khó có thể làm điều đó tới vậy? Anh không muốn xa cô.

“Cạch”... Sợi dây chuyền rơi xuống đất. Anh cúi người xuống nhặt lên. Là dây chuyền mẹ anh tặng anh lúc anh tròn 18 tuổi. Lúc đầu anh thấy rất trẻ con. Có ai đời lại tặng quà như thế khi 18 tuổi. Nhưng vì sau nghe mẹ giải thích ý nghĩa anh cũng bớt thấy trẻ con đi. Anh nhìn sợi dây chuyền, miệng nói nhỏ:

- Mẹ, con nên làm sao đây?

Anh mở sợi dây chuyền ra, một dòng chữ thoáng qua, anh lật lại đọc. “Hãy giữ thật chặt người con yêu!”...

- Mẹ!... Cảm ơn mẹ!

Anh vui mừng, đây là điều mẹ nhắn nhủ anh, phải, không thử sao biết được! Anh chạy như bay xuống chỗ để xe, giống như không nhanh sẽ mất hết cơ hội. Anh mỉm cười, mẹ đã giúp con đấy, mẹ ơi!

Ngọc Mai khác anh, cô đi chậm chậm vào chỗ để xe bởi vì cô đang rất buồn. Cô biết mình thích anh nhưng cô không biết nên làm thế nào. Cô vào lấy xe, đang lúc cô chuẩn bị đến gần xe mình, chợt một giọng nói vang lên:

- Hãy dừng lại, được không?

Cô quay lưng lại, mồ hôi lấm tấm trên trán anh. Cô khóc, anh lại gần nắm lấy tay cô, nói khi giọng vẫn còn mệt sau khi chạy quá nhanh để đuổi kịp cô:

- Hãy nghe anh nói, Hoàng Ngọc Mai, có thể làm bạn gái anh không?

Cô vô cùng xúc động, gật đầu, anh ôm chậm lấy cô. Cô nhìn anh, hai người không khỏi xao xuyến. Chợt đằng sau vang lên tiếng cười của kẻ rình trộm. Cậu xuất hiện với khuôn mặt láu cá:

- Thấy hết rồi nha!

Cô và anh đỏ mặt, anh máng cậu tới tấp:

- Vô duyên quá đấy, về đi!

- Không cần, nhìn là biết hai người yêu nhau rồi, vấn đề bây giờ là Mỹ Hà và Quân cơ!

- Có cách?

- Ủ!

Đội quân phía sau xuất hiện, gồm cả mẹ nó, bà quản gia, ba mẹ cô và đội quân nhà họ Trương. Anh và cô đến chết ngượng, mấy người này ranh mà quá! Họ tụ tập lại bàn kế hoạch. Kế hoạch để giúp nó và hấn thành một đôi. Thực ra vừa rồi họ lừa nó về trước để bày mưu tính kế. Mẹ nó sau khi nghe ba hấn kể lại đầu đuôi câu chuyện đã tác thành cho nó và hấn không chút do dự, vì trước đây ba nó cũng thích hấn. Bây giờ mới có dịp hỗ trợ. Chà chà. họ bày mưu rất lâu, mà hấn thì cứ sung sướng phổng mũi lên. Mấy người này thâm sâu quá! Kế hoạch xong xuôi, tất cả giải tán đi mua đồ để tối nay thực hiện. Có vẻ như rất cầu kì đây nha! Những đầu óc thông minh thì nhất định màn tỏ tình của hấn sẽ có một không hai luôn. Không biết là gì đây ta? Mời các bạn đón xem chap tiếp nha! Sẽ rất là lãng mạn (mình nghĩ vậy) vì vậy đừng bỏ lỡ chap 46: Tỏ tình. nha! Và xin hãy lưu ý, tỏ tình xong truyện vẫn còn một đoạn cao trào nữa, vì vậy sẽ chưa full đâu, đừng hiểu nhầm là truyện đơn giản nha! Và mình cũng sẽ đăng chap này sớm nhất có thể, do mấy hôm nữa tết rồi nên bận rộn mình sẽ không đăng nhưng sau hôm mừng 3 mình sẽ đăng thật nhiều cho các bạn! Xin chân thành cảm ơn các bạn đã đọc truyện!

47. Chương 47: Tổ Tình...

Tặng cho độc giả nha! Chap này dài hơn những chap khác, coi như là quà ăn tết nha!

Nó đã về tới nhà, ngôi nhà mà đã từng gắn bó rất lâu với nó. Ngôi nhà ấy từng bị niêm phong với nỗi đau đớn mất mát mà tất cả những người sống tại nơi đó đều đã chịu đựng, đều đã được ném trải. Có thể coi nơi đây như một ngôi nhà thiêng liêng nhất, ngôi nhà bị niêm phong nhưng vẫn vang dội sự đầm ấm. Nó bước chầm chậm vào ngôi nhà, khung cảnh vẫn tươi mát, đẹp đẽ vô cùng. Vẫn như những ngày trước, với cách sắp xếp, bày trí gọn gàng. Hoa cúc vàng đang vào mùa nở rộ, khung cảnh trở nên ấm áp do màu vàng của chúng phản chiếu. Chỉ có một điều, đó là cỏ mọc nhiều, cảnh lá rậm rạp. Cũng phải thôi vì suốt một quãng thời gian dài không ai chăm sóc, tĩa tót cho chúng cả. Nó nhìn ngôi nhà thân yêu của mình, thật tuyệt quá, cuối cùng nó cũng có thể trở lại nơi đây.

Hiện giờ công ti Style cũng đã được gây dựng lại, tuy rằng không nổi trội như trước đây nhưng nó đã có thể giúp ba nó giữ vững công ti này. Nhất định ông sẽ rất vui vì điều này, bởi vì ông đã có một đứa con gái hiếu thảo, thông minh và xinh đẹp. Nó vào trong nhà, ảnh treo đã bám chút bụi, nhưng không sao, chỉ cần lau chùi là nó lại đẹp như trước. Mở cánh cửa sổ, bầu trời thật là đẹp. Nó dang rộng hai tay ra đón không khí tươi mát bên ngoài, lòng hạnh phúc vô bờ. Đây đúng là niềm vui mà nó mong chờ nhất trong quãng thời gian qua, cuối cùng nó cũng hoàn thành công việc mình oan cho ba mình. Nghĩ lại, những ngày tháng ở nơi xa lạ thật khổ cực, biết bao lần bị bắt nạt, bị thờ ơ, thiếu thốn mà nó đã phải trải qua. Nhưng không sao! Mọi thứ đã tốt đẹp rồi. Nó ngược lên, khẽ nói:

- Con hứa rằng con sẽ không khóc nữa, con sẽ cứng cỏi hơn khi nghĩ tới ba!

Gió xào xạc, lá rụng đưa. Cuộc sống thanh bình này thật khiến con người ta cảm thấy thư thái, bình yên. Nó đứng ngắm một lát rồi vào trong nhà. Chợt một vài người lại gần chỗ nó. Mọi người nghĩ họ là ai?

- Tiểu thư!...

- Chị Hương? Các chị, sao mọi người lại ở đây? - nó ngạc nhiên.

- Nghe tin tốt trở lại, chúng tôi đã nhanh chóng lên đây. Sống ở nhà họ Lý quen rồi, chúng tôi muốn tiếp tục làm việc ở đây! - Chị Hương có chút ghen ngào.

Nó rất vui vì mình có thể quen những người tốt như thế này. Nó ôm chầm lấy mọi người, mỉm cười rạng rỡ hơn bao giờ hết:

- Cảm ơn các chị, gia đình em rất cảm ơn mọi người!

Vậy là sau này tất cả sẽ lại cùng nhau chung sống như xưa, kể cả những người mà nó đã kêu về quê cũng lại cùng nó xum vầy đầm ấm. Nó cười nói với họ một lát, chợt nhớ ra vấn đề chính cần quan tâm, nó hỏi mọi người:

- Mẹ em đâu rồi ạ?

- Phu nhân có việc ra ngoài rồi, có chuyện gì à?

- Mẹ kêu em về phụ mẹ việc mà?

Mọi người nhìn nhau, thế là sao nhỉ? Phu nhân làm gì vậy? Chợt tiếng xe dừng trước cổng, mọi người ra ngoài, mẹ nó vừa đi đâu đó về nhà (độc giả biết đi đâu rồi đúng không?). Nó nhìn bà thắc mắc, nó hỏi mẹ mình:

- Mẹ kêu con về mà, sao lại làm gì thế ạ?

- À, không không, lâu ngày không gặp mẹ định chở con đi shopping cùng mẹ ấy mà. Đi luôn thôi!

- Hả, mẹ, vâng vâng, mà vừa nãy mẹ đi đâu thế?

- Không có gì quan trọng đâu!

Chiếc xe chuyển bánh đến khu mua sắm của thành phố. Bà quản gia lúc này mới quay sang kể hết mọi việc cho mọi người nghe. Thì ra phu nhân đang gặt tiểu thư. Mọi người mỉm cười thích thú với kế hoạch lần này mà mẹ nó vừa cùng “đồng bọn” bày mưu. Bà quản gia hăng giọng:

- Đã hiểu ra vấn đề chưa?

Chị Hương bụm miệng cười:

- Rồi ạ!

Chị Hoa hào hứng:

- Vậy mau đi chuẩn bị cho tối nay thôi ạ!

Tất cả giải tán đi chuẩn bị cho màn tỏ tình tối nay. Bà quản gia nhà nó chốc chốc lại gọi điện thoại trao đổi tình hình với bà quản gia nhà hần, không biết chuẩn bị những gì mà kinh khủng thế! Chị Hương nhà nó thì được giao nhiệm vụ đi cùng chị Ly nhà hần mua nước. Ồ, làm gì mà cần nước ta? Độc giả đoán ra không? Bốn ngôi nhà, người hầu tấp nập: nhà anh, nhà cô, nhà hần, nhà nó, ai nấy chạy như phát cờ. Tất cả đều háo hức cho buổi tối lãng mạn...

Tại khu mua sắm, mẹ nó đang ấn dúi nó vào chỗ trang phục dự tiệc. Bà muốn mua đồ cho nó tối nay. Mẹ nó chọn cho nó bộ váy màu xanh nước biển, phía trước váy dài hơn đầu gối một chút, phía sau tha thướt như váy cô dâu. Nó nhìn cái váy mà thắc mắc kinh khủng khiếp, có đi dạ hội ở đâu đâu mà mặc váy ghê thế. Bà còn mua thêm vài thứ đồ linh kính khác. Xong xuôi còn cho nó đi chơi chứ không về nhà. Đang có bốn nơi chuẩn bị, ai gỡ hơi mà cho nó về chứ! Nó buột miệng:

- Sao lòng vòng thế mẹ? Về nhà thôi!

- Đi chơi hết hôm nay với mẹ, giờ mới có bốn giờ chiều!

Nó đến choáng với mẹ nó, cuối cùng thì cũng ngồi im đi chơi. Nhưng đâu có ai biết được, tối nay nó sẽ...

Bảy giờ tối, tất cả tụ tập đông đủ tại ngôi biệt thự nghỉ mát gần hồ Tam Khốc của nhà họ Trương. Đây là nơi thực hiện chiến dịch của hần. Mẹ nó lôi nó đi trang điểm, mặc váy, tóc đội mũ để xanh nước biển kèm trắng, giày cao gót xanh. Nó hỏi mẹ:

- Ở nhà mà phải mặc gì kì thế này?

- Không không, chúng ta đi dự tiệc!

Nó được mẹ áp giải đến ngôi biệt thự đó. Bà quản gia cùng mẹ nó đánh nhanh rút nhanh. Đưa nó vào bên trong. Nó nhìn mọi thứ lại tiếp tục hỏi:

- Tiệc mà vắng vậy mẹ?

- Mình đến sớm quá thôi, con ngồi đây, mẹ và bà đi gặp người chủ trì bữa tiệc!

- Vâng ạ!

Nó ngồi một mình, haiz... chờ mãi không thấy mẹ ra. Nó nhâm nhi một ít bánh trên bàn tiệc. Chợt tiếng nhạc vô cùng lãng mạn vang lên. Nó quay ra, hần xuất hiện với bộ âu phục trắng tiến lại chỗ nó. Nó hỏi hần:

- Hôm nay anh cũng dự tiệc à? Mà anh có biết làm sao mọi người lâu ra thế không?

- Không... - Hần gãi đầu, nó ngu hay giả ngu vậy?

Hần đang ngắt ngang sự xinh đẹp của nó thì nó phá bình:

- Tôi bắt đầu chán rồi, lát anh nói hộ với mẹ tôi nha, tôi về trước đây!

- Ê...

Hắn quay ra cửa sổ nói khẽ:

- Kế hoạch một!

Mọi người trú ngụ ngoài vườn gật gật đầu, ra lệnh lên phía trên:

- Tác chiến, giả mưa!

Vậy là đám người phía trên thi nhau tạo mưa giả. Nó nhìn ra ngoài, hử??? Mưa rồi ư??? Hắn thở phò một cái, tùm tùm cười:

- Mưa rồi, chắc không về được đâu!

Ồ, thì ra chiều nay chuẩn bị nước là để làm cái này, hay ghê! Mọi người phun mưa chừng 15 phút sau đó ngừng lại. Nó thấy tạnh mưa định ra nhưng hắn nói:

- Sân trước trơn, cô đi giày cao gót ra sân sau đi!

- Ồ!

Nó ra sân sau, chiếc váy thướt tha làm nó càng trở nên duyên dáng. Hắn cũng ra cùng nó. Nó nhìn xuống sân rồi hỏi:

- Kì vậy nè, mưa vậy mà sân sau không ướt!

Có vài con ruồi bay qua... Tất cả nhìn nhau. Chết rồi, không để ý đến cái vấn đề ấy! Hắn thấy tình hình nguy cấp vội bào chữa:

- Ai mà biết được, cái đây phải hỏi mưa ấy!

Nó lại chỗ cổng sau định mở cửa@@@... cửa sau khóa xừ mất rồi còn đâu? Nó lại quay lên phía trước:

- Cái gì thế này?

Hắn quay lại giơ tay OK, mọi người bắt đầu màn thứ hai. "Bùm bùm"... pháo hoa nổ, kèm theo đó là tiếng nhạc du dương. Hắn lấy trong túi ra chiếc nhẫn quỳ xuống chân nó:

- Đồng ý làm người yêu anh chứ?

Nó ngừng lại, trong tâm trí có chút rung động. Nhưng lí trí nó kiên quyết phản đối. Nó coi như hắn đang đùa mình:

- Đùa vui quá ha! Tôi đi về đây!

Nó bước đi, trong lòng đau đớn nhưng vẫn bước. Mọi người ôm nhau căng thẳng sau bờ tường và bụi cây, chẳng lẽ sẽ như vậy? Hắn đứng thẳng dậy. Tiếng bước chân lùi ra xa. Một giọng nói vang lên giữa không gian tĩnh mịch:

- Nếu em tiếp tục đi, anh sẽ nhảy xuống hồ bơi. Anh không tin là em lại vô cảm như vậy. Em biết đấy, nước hồ bây giờ đang rất lạnh!

Hắn nghiêng người, đang theo đà rơi xuống. Một giây im lặng, hai giây căng thẳng. Bước chân ai đó gấp gáp chạy vô cùng nhanh. Nó đã quên đi mình đang làm gì, chạy tới ôm lấy hắn kéo lên. Khuôn mặt căng thẳng hơn bao giờ hết. Đứng dậy, nó quất vào mặt hắn:

- Anh điên à? Anh muốn bị cảm sao?

Hắn tì sát mặt nó:

- Lo à? Vậy là nhận nhé!

Nó rơi nước mắt, tức giận dậm tới tấp vào người hắn. Hắn ôm nó, nhẹ giọng:

- Xin lỗi mà! Tha lỗi cho anh đi! Mỹ Hà, làm người yêu anh, được không?

Nó nấc lên, lườm hắn rồi bất chợt mỉm cười trong tiếng nấc. Hắn ôm chầm lấy nó, cuối cùng đã thành công. Và hắn phải tự diễn ra một bản kịch tác chiến D mới có thể thắng trận. Nó khó ưa quá à!

Đám người trong góc sực sật vì hạnh phúc. Hai bà quản gia vỗ tay:

- Mấy năm nữa bế cháu rồi!

Thật tình, còn chưa cưới nhau mà! Cô và anh ôm nhau hạnh phúc. Cậu nhìn nó và hân, cuối cùng thì cũng thành công. Cậu sẽ chúc phúc cho họ! Mọi người xuất hiện, mẹ nó đã thấm giấy vì xúc động. Ba hân mỉm cười:

- Hai con làm ta muốn khóc quá đấy!

Nó ngạc nhiên còn hân thì bình thường. Thì ra hôm nay đám người này bày mưu, rình mò. Nó ngượng chín mặt mũi lại. Ba hân ra lệnh:

- Hai đứa vẫn phải học chung ở Nhất Lâm. Còn Mỹ Hà sẽ ở nhà họ Trương luôn như một đứa con dâu của ta!

- Hả? Kì vậy bác. - nó nói.

- Gọi bác thử lần nữa xem?

Mọi người nhìn nó chằm chằm, nó đỏ mặt gượng nói:

- Dạ thưa ba!

Tất cả vỗ tay, hân khoác vai nó, buổi tối hôm nay thật là vui, là ngày vui nhất từ trước tới nay. Những ngôi sao mỉm cười, vậy là đã có hai cặp đôi cùng nhau bước trên đường đời. Các độc giả thân mến, nếu đây là kết thúc, thì nó đã tuyệt vời hay chưa các bạn? Hạnh phúc ngọt ngào!!!

48. Chương 48: Những Phút Giây Hạnh Phúc

Từ lúc hân tỏ tình với nó tới giờ, nó rất chi là xấu hổ, đứng cách hân một mét. Ba hân vô cùng vui vì mình đã có thể chuộc lỗi với gia đình nó. Mẹ hân thì khỏi phải nói, bà thích cô con dâu đảm đang tài giỏi và xinh đẹp này chết đi được. Mẹ hân chăm nó từng chút một khiến nó nghẹn thở. Cặp đôi còn lại thì sao đây nhỉ?

Gia đình Nhất Nam cũng có mặt và cũng chăm bón cho Ngọc Mai không kém gì ba mẹ hân. Họ cũng rất thích cô con dâu nhí nhảnh đáng yêu này. Đúng là vui như tết! Nhất Nam và cô thì khác nó và hân, hai người đứng cạnh nhau rất vui vẻ. Hân nhìn cô và anh mà lòng ghen tị, ầm ừ không thôi. Tại sao lại không được nó ôm một cái nhỉ? Sao cứ đứng xa hân tới một mét lận thế kia?

Buổi tiệc đã được bắt đầu luôn trong căn biệt thự ấy. Tất cả mọi người từ a tới z vui chơi, quây phá tưng bừng. Và một điều đặc biệt đó là... Ba gã dân tị nạn hay tham ăn hôm nay lại... “tham hát”. Bọn hân ngồi xuống dàn karaoke cầm mic lên ngân nga với giọng “khủng” như khủng long bạo chúa.

- Đôi... mắt nhìn ừ ừ... lại tôi...

- Hây về đi mãi mãi... ừ ừ... (ha ha, tác giả sặc chết mất tiêu rồi!)

Mọi hoạt động ngừng lại. Chị Ly và chị Hương đang ăn bánh kem rơi luôn cả muỗng. Nó đang đứng cùng mẹ thì lòi mắt ra ngoài. Cô vừa ăn xong miếng thịt chiên chạy đi nôn thốc nôn tháo do giọng hát “khủng” kia. Hai bà quản gia đi gọi xe cứu thương để phòng có người ngất. Nó thấy tình hình rất ư là căng thẳng, lại gần hân và cậu giật mic, cô thì giật của anh. Nó quát hân:

- Anh luyện đâu ra cái giọng khó nghe thế hả? Tôi sắp ngất rồi đấy!

Ừm, hình như có điều gì đó không ổn. Tất cả nhìn nó như sinh vật lạ. Hân ngoáy lỗ tai xong ầm ừ nhìn nó:

- Làm người yêu của người ta rồi mà cứ xưng tôi, gọi anh xưng em xem nào! (tác giả té vỡ mặt)

- Hả...

Ồ, thì ra điều không ổn là đây. Mọi người xung quanh gật đầu tán thành ý kiến của hắn. Nó gãi đầu gãi tai:

- Ồ ừm, hi hi... em!

- Đúng rồi! - hắn sướng rơn.

Bây giờ là lúc nó hỏi lại hắn:

- Giọng anh cực kì khó nghe, nó run run, xong chốc chốc lại chêm thêm chút “ừ ừ” thế là thế nào?

- À, phong cách âm nhạc mới.

Tất cả nhìn ba gã dân tị nạn bằng ánh mắt thiếu mị chính nhất có thể:

- Đồ khùng!

Nói rồi quay lưng đi, nó và cô đi giấu luôn mic đề phòng có chuyện xảy ra. Cô sợ mấy tên kia đi lục mic thì bày ra chiêu bê món bánh nho hấp ra. Mấy tên kia đang ỉu xiu chột sáng mắt lên. Phải mắt, phải mắt mới được!

Buổi tiệc kết thúc với tiếng cười ròn rã. Ngày hôm nay thật vui, bây giờ chúng ta đã có thêm hai cặp đôi trai tài gái sắc. Cuộc sống hạnh phúc này liệu đã là phần kết? Hắn đưa nó về nhà, nó chui tọt vào phòng đóng cửa không chào hắn nửa câu. Hắn muốn điên lên nhưng chẳng lẽ lại vô phòng nó quát um lên à? Haiz... tỏ tình xong khéo khi còn mệt hơn khi chưa tỏ tình! Ba mẹ hắn thấy vậy chỉ cười, họ rất thích cách ứng xử của nó. Vô cùng hài mà lại rất đáng yêu! Ba mẹ hắn cũng chuẩn bị đi ngủ. Còn về phần hắn khó chịu một lúc cũng chui vào chăn để ngủ. Hắn cười, ngày mai có thể chính thức làm người yêu nó rồi!

Nhất Hải cũng đã về tới nơi. Cậu nhìn lại tất cả chặng đường mình đã đi. Cuối cùng thì mọi thứ cũng tốt đẹp, chỉ tiếc là nó không yêu cậu. Nhưng không sao, cho dù thế nào cậu vẫn chúc phúc cho nó và hắn. Cậu nhìn lại nhà anh lần cuối. Đã đến lúc cậu nên đi để có thể tĩnh tâm một thời gian, cậu sẽ đi sau khi cuộc thi bóng rổ vào ngày kia kết thúc. Có lẽ là sẽ rất buồn khi phải xa mọi người. Cậu nằm xuống, nhắm đôi mắt lại...

Cuộc sống có những lúc đầy khổ đau... nhưng cũng sẽ có cả nụ cười! Cậu sẽ mãi không quên những kỉ niệm đẹp nơi đây, cậu sẽ giữ mãi nó trong lòng mình. Và dù nó không yêu cậu đi chăng nữa thì cậu vẫn sẽ giữ hình ảnh nó trong mình. Hãy cho cậu một lần được ích kỉ như vậy!

Sáng sớm vừa “mở mắt đi làm”, nó hé đôi mắt ra nhìn mọi thứ. Chợt thấy có cái gì đó kì kì. Ủa, mấy cái áo đồng phục treo lủng lẳng trước mặt nó là sao ta? Nó ngồi phắt dậy, hắn đang chỉ đạo người hầu trong nhà sắp xếp lại phòng nó. Nó hét vào mặt hắn:

- Anh đang làm cái gì trong phòng tôi thế hả? À nhầm, trong phòng em?

“Rầm”... đám người hầu trong nhà trượt chân vào thảm té đập mông. Hắn quay sang nó:

- Nói lớn quá đấy, em sắp làm con dâu nhà họ Trương rồi, giờ phải thay đổi phong cách đi!

Nó bò dậy đánh răng rửa mặt rồi ngồi xuống bàn trang điểm. Mẹ ơi, cái nơ đỏ choét kia. Đôi bông tai nặng trĩu trịch rặng luôn tai ấy chứ đùa. Nó cầm cái nơ lên:

- Từ trước tới giờ em cực ghét đeo nơ, anh mang vào đây làm cái gì?

- Để giúp em thay đổi!

Một phút trôi qua trong âm thầm... Nó tức điên lên rống to hết cỡ:

- ANH CÚT RA NGOÀI CHO EM!

“Rầm rầm rầm”... mọi người bán sống bán chết ra khỏi phòng nó. Nó thở dài nhìn đồng hồ này, thật là muốn giết hẳn mà! Nó thay đồng phục và diện những đồ vật giản dị nhất có thể. Mở cửa phòng bước xuống nhà, hôm nay quả là một ngày mệt mỏi. Nó vào phòng bếp, ôi cái gì thế kia? Bữa sáng đây ấy hả? Mẹ hẳn kéo nó ngồi vào bàn.

- Ăn thôi con, ăn trứng này!

- Vâng, cảm ơn bác, à mẹ!

- Ăn nhanh rồi tới trường!

Nó nhìn mọi vật xung quanh, thật là phiền toái từ sau khi nó chính thức trở thành người yêu của hẳn. Một quá! Nó nhìn lại mọi vật, nhưng mà thực sự thì cũng rất vui. Những phút giây này thật hạnh phúc, thật đáng trân trọng. Nó nhìn hẳn đang ăn nhanh chóng như thể có việc gì rất quan trọng và mỉm cười. Cuối cùng thì nó cũng đã quên đi cái cảm giác mặc cảm trong tâm trí và trái tim nó đang ngày một mở rộng hơn để yêu hẳn. Cảm giác xung quanh giống như toàn một màu hồng đang bao vây, khiến cho không khí trở nên ấm áp. Những phút giây này, xin hãy đừng bao giờ mất, bởi vì nó đang rất hạnh phúc, đang rất mãn nguyện. Tình yêu chợt đến và rồi ngày một bền chặt hơn, tình yêu này đã cho hẳn và nó được sống bên nhau suốt đời. Liệu có đúng là như vậy?

Hạnh phúc sẽ không đến nếu như bạn không dám thử. Hãy một lần mạnh dạn, hãy đừng nản trí khi có sóng gió. Và tất cả rồi sẽ qua thay vào đó là nụ cười. Những phút giây hạnh phúc của nó và hẳn là cả một quãng thời gian mệt mỏi, khó khăn. Nhưng giờ đây nó và hẳn đang tận hưởng hạnh phúc này. Chúng ta hãy cùng chúc phúc cho họ! Tình cảm chân thành ấy sẽ vươn tới những ngôi sao băng!... Hạnh phúc ngọt ngào!!!

Các độc giả thấy chap này có phiền không? Nếu có cho mình ý kiến nha! Lưu ý là từ chap sau sẽ là đoạn cao trào mà mình thích nhất, mong bạn đọc hãy kiên nhẫn vì nó sẽ là sóng gió cuối cùng mà nó và hẳn phải trải qua! Nếu không kiên nhẫn thì có thể các bạn sẽ nghĩ kết thúc là bị kịch đấy, nhưng thực ra kết thúc có hậu nên mình mong các bạn kiên nhẫn nha! Thân ái chào các bạn!

49. Chương 49: Từ Biệt...

Hắn và nó đã dùng xong bữa sáng, mẹ hẳn đã cùng ba hẳn đến công ti để làm việc. Còn lại nó và hẳn, hẳn bắt đầu giờ thói người yêu là trên hết. Nó lấy điện thoại ra gọi cho Ngọc Mai, nó thắc mắc không biết hôm nay sao cô tới đón nó muộn vậy. Hắn lại gần chỗ nó.

- Gọi cho Ngọc Mai hả?

- Ừ...

- Không cần gọi đâu!

Nó với tay lấy miếng hạt để cho vào miệng cắn:

- Làm sao?

- Từ nay em sẽ đi cùng anh, Ngọc Mai sẽ do Nhất Nam đảm nhiệm!

Cái gì vậy nè? Nó không nghe nhầm đấy chứ? Nó chợt thấy giận Ngọc Mai vô bờ bến, dám bỏ bạn thân để đi cùng người yêu. Hư đồn đến thế là cùng. Hắn ngồi vỗ vai nó:

- Đi thôi!

Nó đứng dậy hăm hăm, lát nữa ra nhất định nó phải xử lí cô mới được. Thật đáng xấu hổ về hành động của cô sau khi bị tình yêu làm cho lu mờ lí trí! (chị cứ làm quá lên không à!). Hắn ngồi lên xe hí hửng, lái xe chở nó tới trường là điều... vô cùng hạnh phúc đối với hẳn! Nó ngồi nhìn tên điên nào đó tự kỉ mà chỉ muốn đấm cho hẳn tỉnh. Thật sự là hết chịu nổi!

Tại chỗ cô, bây giờ cô đang thay áo đồng phục do sáng nay dậy muộn. Chết dở, còn chưa kịp nhấc nó đi cùng với hẳn. Cô vuốt mặt, lát ra nhất định sẽ bị nó tấn chết. Thôi mặc kệ, bây giờ lo mà thay đồng phục

đã. Nhất Nam bấm cửa chuông nhà cô, người hầu ra mở cửa giúp anh. Có thể gọi là mấy cái gia đình này giờ đã thân luôn rồi, coi nhau như thông gia luôn, đằng nào chẳng cưới! Anh thấy cô đang vội vã thì ngạc nhiên, hôm nay cô ăn trúng cái gì thế nhỉ? Anh gọi cô:

- Đi thôi!

- À, đây rồi, chờ em một lát!

Cô xỏ đôi giày vào rồi cùng anh tới trường. Hai người cười nói vui vẻ trên xe và cô đã quên mất một điều kinh khủng sẽ chờ đón cô ở trường. Đó là nó!

Nó và hấn xuống xe, bao nhiêu con mắt nhìn chăm chú. Đó là vì họ đang cầm tay nhau ấy mà. Ai trong trường này cũng đều thắc mắc vì hành động này, nhưng không sao, chỉ vài tiếng nữa thông tin nó và hấn đang hẹn hò sẽ được lan truyền ra khắp trường ấy mà. Hấn kéo nó lên lớp, nó nhìn hấn thắc mắc:

- Sao lại cứ phải thể hiện thế nhỉ, bỏ tay ra đi, vướng kinh lên được!

- Vậy mới tình cảm chứ!

- Tình cảm cái đầu anh ấy!

Nó giật luôn tay ra, đi mà cứ phải túm túm vướng víu rõ là khó chịu, cứ tự do mà đi cho lành. Nó lên lớp cất cặp, nhìn sang chỗ Ngọc Mai, giờ vẫn chưa tới, tí tổn với Nhất Nam quá xá rồi đấy! Lát nữa nhất định nó phải cho cô một trận!

Bây giờ Nhất Nam và Ngọc Mai mới tới nơi. Cô xuống xe, hai người vào căng tin ăn sáng. Thật đúng là rảnh rỗi hết chỗ nói. Mà giờ cô cứ ăn sáng với anh đi, lát lên thể nào cũng đói trở lại cho coi! Hi Hi...

Cô và anh lên lớp, cô cất sách vào bàn. Nhìn thấy nó đang đứng cạnh hấn, cô mới chợt nhớ ra, ôi chết rồi, nó... Nó thấy cô xuất hiện vô cùng bức xúc, thật là chúa ghét mà!

- Hoàng Ngọc Mai, cậu bỏ mình để đi với Nhất Nam!

Cô gơ hai tay lên trước mặt:

- Bình tĩnh, bình tĩnh...

Hấn chen vô luôn nói một câu làm nó cứng họng:

- Phải để cho người ta tự do chứ, em giờ có anh rồi, để Ngọc Mai tự do đi!

Nó lườm hấn, nhưng mà tên này nói cũng có phần đúng, ừ thì dù sao giờ cô cũng đã có người yêu, đầu thế cứ gò theo nó được. Nó dành cho qua mọi chuyện tiếp tục đi chơi. Cô thở phào nhẹ nhõm, đúng là suýt chết mà! Cô quay sang hấn:

- Thank you nha!

Vậy là vấn đề cãi cọ vào sáng sớm đã được giải quyết. Mấy cái cặp này, không biết còn cãi nhau đến bao giờ nữa đây! Đã có người yêu rồi mà vẫn còn trẻ con vậy không à!

Dương Ngọc Mễ mấy hôm nay đã bắt đầu gầy đi do lo lắng. Nhỏ xanh xao hấn khi đến trường. Vừa bước chân vào đã nghe đám bạn của nhỏ xì xào về việc của nó và hấn. Nhỏ tức giận nhưng không dám làm gì. Ba nhỏ đang ở trong tù, vậy mà đám người kia lại có thể ung dung, vui vẻ được. Nhỏ nhất định sẽ giết chết đám người này! Mỹ Ái thấy nhỏ gầy đi lại hỏi han nhỏ:

- Sao vậy? Cậu gầy đi rồi đấy!

Xuân chờ nhỏ ra để bày mưu nãy giờ, nhỏ ta cũng lên tiếng ngay khi thấy Dương Ngọc Mễ:

- Giờ xử sao với Lý Mỹ Hà đây? Nó giờ đã là Lý tiểu thư, đã vậy hình như còn... là người yêu của anh Quân nữa!

- Im đi, để tao yên một lát đã!

Nhỏ ray ray trán, đau đầu vì lũ ăn hại này. Suốt ngày chỉ có hỏi nhỏ: “Nên làm thế nào?” Không biết tự suy nghĩ à? Hiện giờ nhỏ đang lo lắng về vấn đề khác, đâu có rảnh như lũ vô dụng này! Nhỏ đứng dậy đi lên lớp. Đám bạn của nhỏ ngồi lại nhìn nhau khó hiểu, hành động của nhỏ không giống thường ngày!

Lên lớp, nhìn thấy nó, nhỏ chỉ muốn giết chết nó. Nhưng nhỏ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tức giận không có lợi cho nhỏ vào lúc này. Nhỏ lại gần chỗ nó, cố gắng mỉm cười.

- Cậu đây rồi, chúc mừng hai người nhé, mình biết mọi chuyện rồi!

Nó và cô nhìn nhau, nó nhìn nhỏ:

- Ừm, thật chứ?

- Là thật, mặc dù khi trước mình không tốt nhưng từ sau khi làm bạn với cậu, mình thay đổi cách nghĩ rồi. Đây là tình cảm thật của mình! (giả tạo!)

Nó mỉm cười tươi:

- Cảm ơn.

Nhất Hải bây giờ mới vào lớp. Nó nhìn ra chỗ Nhất Hải. Từ lúc nhận lời với hắn, nó đã có chút cảm giác có lỗi với cậu, mặc dù nó biết rằng cậu không phải là con người ích kỉ nhưng nó vẫn thấy vậy. Nó lại gần hỏi cậu:

- Đến rồi à?

- Ừ - cậu cười.

- Chiều nay phải thi bóng rổ ở trường bên rồi!

- Mình sẽ đi cổ vũ! - nó nói.

- Cảm ơn!

Buổi học lại bắt đầu như thường lệ. Nhưng với cậu, có lẽ là buổi học cuối cùng tại nơi đây vào năm lớp 11 này. Cậu sẽ sang nước ngoài thi đấu và học luôn ở đó. Nhưng không sao, cậu vẫn sẽ giữ mãi kỉ niệm nơi này!

Buổi chiều, nó và cô đã chuẩn bị sẵn sàng để cổ vũ. Đội bóng trường Nhất Lâm vừa ra sân, tất cả nữ sinh đều cổ vũ rất nhiệt tình. Trận đấu trôi qua vô cùng suôn sẻ. Nó nhìn ba người thi đấu vô cùng phong độ, họ đều chơi rất siêu, thực sự nó rất là hâm mộ. Cuối cùng, trường nó dành chiến thắng. Mọi người ôm nhau reo hò. Kết thúc một ngày với sự mãn nguyện. Nhưng không ai biết rằng ngày mai cậu sẽ đi. Hắn được nó khen thì phổng mũi, khoác vai nó đi cười đùa. Cô thì lau mồ hôi giúp anh, hôm nay thi đấu có vẻ khá mệt rồi!

Trở về nhà, tất cả chuẩn bị nghỉ ngơi cho một ngày mới. Riêng cậu, cậu không ngủ, cậu ngồi viết thư cho từng người. Ngày mai cậu sẽ đi, nhưng cậu không muốn trực tiếp nói với họ, cậu thấy viết thư vẫn là hơn hết. Ngày mai, cậu sẽ không còn ở đây, nhưng những gì đã có, cậu vẫn sẽ mãi nhớ, sẽ mãi giữ lại... Xong xuôi hết tất cả, cậu sắp va li rồi mới đi ngủ. Ừm, có thể là sẽ rất buồn, nhưng dù sao cậu cũng cần chút thời gian để bắt đầu hành trình mới. Lúc ấy, cậu sẽ trở về!

50. Chương 50: Xét Xử

Hôm nay Nhất Hải thức dậy sớm hơn bao giờ hết. Cậu muốn rời khỏi đây sớm một chút, tránh mọi người biết được lại tới tạm biệt hay khóc. Cậu không muốn thấy ai khóc trước khi đi vì như vậy sẽ làm cậu cảm thấy rất buồn phiền. Cậu muốn chuyến đi của mình vui vẻ một chút. Một lát nữa những bức thư cậu viết cho mọi người sẽ được chuyển đến tận tay người nhận, đến lúc ấy, có lẽ cậu đã ở trên máy bay và lên đường sang Hàn Quốc, một đất nước xinh đẹp và có nền văn hóa, khoa học kĩ thuật vô cùng phát triển. Hôm nay

cũng là ngày đem con cáo già Dương Quân Minh ra trước vành móng ngựa. Nhưng cậu không thể cùng chung vui với mọi người rồi. Dù sao cậu cũng tin rằng ông ta sẽ bị xử phạt thích đáng cho những hành động của ông ta. Xách va li đi, cậu nhìn lại ngôi nhà của Nhất Nam. Còn nhớ ngày đầu dọn tới, cậu đã đem cả một đồng đồ tới làm anh phát hoảng. Sau này cậu sẽ lại về đây và đem đồ như vậy!

Hôm trước cậu có cùng Nhất Nam sang nhà Ngọc Mai, cậu đã lấy trộm của cô tấm ảnh mà cô và nó chụp chung, coi như mang theo để làm kỉ niệm. Không biết là cô đã phát hiện ra chưa? Nếu như biết cậu lấy, nhất định cô sẽ đánh cậu một trận tơi bời luôn đấy nhỉ. Nhưng mà nếu muốn đánh cậu chắc phải chờ ba năm nữa mới có cơ hội rồi! Cậu chợt mỉm cười rất tươi, bởi vì cái hình ảnh của tất cả mọi người đang hiện lên trong tâm trí cậu, mà toàn những hình ảnh hài hước gây cười thôi. Có lẽ đó chính là kỉ niệm đẹp.

Nó đã thức giấc, hôm nay nó đang rất vui vì có thể đến tòa án xem Dương Quân Minh bị xử tội. Thật tuyệt khi có thể trừng trị kẻ hại ba nó. Nó mở rèm cửa, trời hôm nay rất đẹp, nó tạo cho con người cảm giác sáng khoái. Mở cửa ra ngoài, đi qua phòng hắt, nó lại thấy tò mò muốn mở ra xem bên trong thế nào. Mở cánh cửa ra, khung cảnh rất gọn gàng. Tốt, bạn trai nó cũng biết sắp xếp đồ đạc vậy là ổn, nay mai nó đỡ phải quét hắt. Hắt nằm trên giường ngủ say, ngon lành. Nó cười nhẹ, trêu hắt chắc sẽ vui lắm đây! Nó lấy chổi lông gà cù hắt. Nhát cù đầu tiên... quá nhẹ, hắt vẫn ngủ. Nhát cù thứ hai... vừa vừa, hắt cũng vẫn ngủ. Nó bực mình, tên này sao lại có thể ngủ say tới thế là cùng nhỉ? Nhát cù thứ ba, nó xoáy thật mạnh, hắt đau đốn vùng dậy hét toáng lên:

- Ai phá giấc ngủ của tôi thế hả? Tôi đuổi việc đấy biết không?

Nó chống tay giọng thản nhiên vô cùng:

- Em phá nè, đuổi em để em về với mẹ đi!

Có vài con ruồi bay qua... Hắt ầm ỨC vô cùng khi bị nó chơi cho một vố. Hậm hực đi làm vệ sinh cá nhân rồi xuống nhà ăn sáng. Ngồi xuống bàn ăn, ba mẹ hắt vô cùng lo lắng vì tiếng hét vừa rồi của hắt. Họ nghĩ hắt bị làm sao nên sốt sắng hỏi:

- Sao vậy, mới sáng sớm làm sao mà hét to thế?

- Không sao đâu ạ! - Hắt lườm nó.

Ba mẹ hắt thấy vậy thì cũng hiểu ra, lại vui vẻ ăn sáng. Chợt chị Ly mang theo hộp quà kèm một bức thư vào trong. Nó nhìn chị ngạc nhiên:

- Ủa, ai tặng chị à?

- Không, thư gửi cho em và cậu chủ.

Hắt đang ăn cơm nghe thấy vậy thì ngẩn tò te. Một dấu hỏi chấm to đùng trên đầu hắt, ai gửi thư làm gì ta? Nó và hắt mở bức thư ra đọc, ba mẹ hắt cũng không làm phiền nó và hắt mà tới luôn nhà nó để cùng mẹ nó tới tòa án trước. Bức thư được viết bằng nét chữ gọn gàng...

"Gửi hai người, cặp đôi hoàn hảo. Hôm nay mình sẽ bay sang Hàn Quốc để thực hiện cho cuộc thi bóng rổ quốc gia. Hôm qua trận đấu ở trường chúng ta đã giành được kết quả vô cùng tốt. Mình thấy rất vui vì điều đó.

Mỹ Hà, những ngày tháng qua chúng ta đều vui vẻ. Mình rất hạnh phúc khi được gặp cậu. Mặc dù mình đi xa nhưng mình sẽ mãi không quên những kỉ niệm mà tất cả chúng ta vui chơi, cùng nhau trồng hoa hay chèo thuyền lác. Đừng nghĩ mình không về nha, ba năm sau mình sẽ trở lại, có thể là sẽ sớm hơn nếu hai người đám cưới sớm đấy. Nhớ phải hạnh phúc bên nhau nghe chưa?

Còn Quân, anh bạn cứng đầu mà mình thân từ nhỏ. Nếu cậu không bảo vệ tốt cho Mỹ Hà là mình giết cậu đấy. Không được làm uổng công sự hi sinh của mình đâu! Cậu mà để mất Mỹ Hà mình sẽ không bao giờ giúp cậu nữa đâu. Chúc hai người hạnh phúc và đừng đến sân bay làm gì cả, không gặp được mình đâu! Tạm biệt!

Thân

Nhất Hải”

Giọt nước mắt rơi xuống trang giấy, nó và hấn cảm thấy vô cùng có lỗi với cậu. Hấn nhìn lên đám mây kia, nhất định hấn sẽ bảo vệ nó, cậu không cần phải lo vì điều này. Nó nức nở, cậu đi không tạm biệt mà chỉ gửi thư, có phải cậu rất ghét nó không? Có phải nó rất có lỗi với cậu không? Nó quay sang hấn:

- Có phải chúng ta đã có lỗi rất lớn với cậu ấy không? Có phải Nhất Hải đang giận em không?

- Đừng khóc nữa, cậu ấy không phải là người như vậy đâu. Được rồi, chuẩn bị tới tòa án nữa.

Nó gật đầu, thật lòng rất xin lỗi cậu, xin lỗi...

Dương Ngọc Mễ đang sốc nặng, Đỗ Tú Kỳ cũng vậy, nhỏ và bà ta không dám đến tòa án vì ba nhỏ không đồng ý, sợ nhỏ và mẹ nhỏ lộ thân phận. Người của ba nhỏ đi theo dõi tình hình và báo lại với hai mẹ con nhỏ. Nó đã đến tòa án, mọi người ngồi vào ghế chờ đợi xét xử. Dương Quân Minh đứng trước vành móng ngựa vẫn ngông cuồng như bình thường. Nó cảm hận nhìn ông ta, con người không có trái tim, tới lúc sắp chết vẫn ung dung.

Phiên tòa diễn ra rất căng thẳng, nó được gọi lên hỏi rất nhiều lần. Luật sư bào chữa mồm miệng cũng rất ghê gớm, nó phải lục lại toàn bộ những phút giây độc ác của ông ta thì mới mong có thể khiến ông ta bị xử phạt nặng nhất. Hấn ngồi ở dưới lo lắng cho nó, thật sự thì sức khỏe của nó vẫn chưa ổn định, lúc tốt lúc xấu, không thể biết đâu mà liệu được.

Nó bước xuống thờ dài, quả thực rất mệt. Tòa án đang làm việc, họ đang đưa ra một hình phạt xứng đáng cho Dương Quân Minh (Tử hình là xứng nhất!). Tất cả chờ đợi...

Dương Ngọc Mễ ngồi trong nhà, nhỏ đang vô cùng sốt ruột. Chợt tên đàn em của ba nhỏ hốt hoảng chạy vào. Nhỏ lo lắng:

- Sao rồi?

Tên kia nước mắt rơi, đúng là đàn em trung thành với ông chủ của mình. Hấn ta cứ khóc không nói lên lời. Dương Ngọc Mễ túm cổ hấn:

- Nói ngay đi!

- Ông chủ bị... tử... tử hình ạ!

“Rầm”... Mẹ nhỏ ngất lịm trên sàn nhà. Nhỏ bơ phờ ngồi thất thần trên sàn. Đám người hầu đưa mẹ nhỏ tới bệnh viện. Nhỏ nước mắt rơi lã chã. Bây giờ thì nhỏ đã hiểu cảm giác mất người thân như thế nào. Nhưng ba nhỏ, sau khi chết, ai sẽ xây mộ, ai sẽ viếng thăm? Nhỏ như con dã thú trợn mắt, nắm chặt hai tay:

- Lý Mỹ Hà, đến cả chết ba tao cũng không được làm lễ viếng, cũng không được xây mộ. Đến cả tao là con ruột của ba cũng không thể nhận xác ba mình. TAO SẼ GIẾT MÀY!!! MÀY KHÔNG VUI VẺ ĐƯỢC ĐẤU!!! HA HA HA... Hức hức...

Trong ngôi nhà cao to rộng rãi ấy, tiếng nói của nhỏ hòa lẫn tiếng khóc đau đớn vang vọng khắp nơi. Dương Quân Minh đã bị tử hình, nhưng nó có được yên ổn? Hay nó sẽ phải tiếp tục đối mặt với con quỷ thứ hai?

51. Chương 51: Đảo Islands

Tất cả mọi người đang trên đường trở về nhà. Nó đang ngủ li bì do đi xa cũng như mệt khi bị tra khảo quá nhiều. Hấn ngồi cạnh nó lo lắng không thôi, chỉ muốn hỏi nó nhưng mà nó ngủ chảnh lẽ loi nó dậy à? Vậy là hấn ngồi im. Bây giờ mọi người đang cùng nhau trở về nhà hấn, hôm nay ba hấn đã cho người hầu chuẩn bị bữa trưa cho tất cả mọi người nên họ không cần về nhà trưa nay. Ngoài ra ba hấn còn có một chuyện hệ

trọng muốn bàn bạc. Độc giả không cần nói cũng biết là gì rồi đúng không? Đó là bàn về các cặp đôi của chúng ta ấy mà! Các cặp đôi trẻ con nhất mọi thời đại!

Đến nơi, nó vẫn còn ngủ. Ngọc Mai lay lay người nó giúp nó tỉnh nhưng nó vẫn đẩy tay cô ra để... ngủ tiếp. Nhất Nam lắc đầu nhìn nó, thật là không biết nên nói thế nào cho phải. Hấn thấy thế lấy tay béo má nó thật đau. Nó hét toáng lên:

- A A A!!! Đau, để yên cho người ta ngủ xem nào!

Tất cả các bậc phụ huynh đang chuẩn bị đặt mông xuống ghế nghe tiếng hét của nó vội vã ra ngoài. Mẹ nó hốt hoảng, ra đến nơi vội vã hỏi:

- Các con làm sao vậy?

Cô và anh thấy mọi người hỏi tới tấp cũng hoảng hồn, nói lắp bắp:

- Dạ, đâu... đâu có gì đâu ạ!

- Ai bảo không có gì? - Nó nói.

Cô và anh tròn xoe mắt, thực sự là không có gì sao nó lại phản đối. Mẹ nó đã lo lắng lại càng lo thêm, bà hỏi:

- Làm sao vậy?

Nó nhìn hấn âm ỉm, chỉ tay vào hấn:

- Tên chết tiệt kia bẹo má khi con đang ngủ...

“Rầm”... Anh và cô té dập mặt. Tưởng gì hóa ra trẻ em mách tội người lớn. Cô còn làm bay cả cái áo khoác trên tay do ngã. Mẹ nó ngẩn tò te một hồi cũng hiểu ra vấn đề, bà chỉ tùm tùm cười rồi đi vào trong nhà. Ba mẹ hấn cũng vậy, không biết đến bao giờ mới thôi đánh nhau đây ta? Hấn vuốt mặt, nhìn nó trong khi tất cả đã vào trong. Thật sự là điên mà.

- Em nghĩ cái gì trong đầu vậy? - Hấn bức xúc.

- Đâu có gì đâu! Hi hi... Nhưng tại anh béo má em chứ bộ, lần sau thế em sẽ nghỉ chơi với anh luôn!

Nói rồi nó xách đồ đi te te vào trong nhà. Hấn nhìn nó bức xúc nhưng không thể làm thế nào được. Nó thật sự là... không thể nói được gì nữa. Cuối cùng cũng phải nghỉ tự kỉ, đứng đây hoài cũng chẳng ra sao. Hấn cũng nhanh chóng vào theo. Bữa trưa dành cho tất cả đã sẵn sàng. Nghe mùi thơm nức nức mà hấn đói quá. Chợt nghĩ tới Nhất Hải, haiz... nếu cậu ở đây thì bộ ba ham ăn sẽ đầy đủ. Nó cùng mọi người ngồi xuống. Những món ăn thơm ngon bắt mắt vô cùng. Hôm nay còn có cả món bánh tiêu, trứng trắng sò biển, bánh mì quan tài, Gula buns, Tian buns, bánh nhỏ hấp, bít tết bò, cải chíp sốt nấm và trà trân châu để tráng miệng. Rất ngon đúng không nào? Hấn nhìn nó, hai đứa cười cười, bữa cơm hôm nay ngon thật. Ba hấn cũng bắt đầu cuộc trò chuyện khi đã ăn được một chút.

- Hôm nay ba có việc muốn thông báo.

Hấn cắt một miếng bít tết nhai nhai rồi nhìn ba hấn hỏi:

- Bộ ba lại định đi công tác xa à?

- Không, ngày mai tất cả mọi người sẽ cùng đến đảo Islands, ba muốn mở một bữa tiệc giới thiệu về hai cặp của chúng ta với tất cả những người hợp tác làm ăn trong nước.

- Ồ, vậy là đi du lịch ă? - Cô nhí nhảnh.

- Có thể coi là vậy. Sáng nay mấy đứa nghỉ học rồi, chiều đi học đi, muốn mời ai đi cùng tùy các con.

- Tuyệt quá! - Đám tụi nó reo lên như trẻ con.

Vậy là bữa trưa tiếp tục được diễn ra với tiếng lộn xộn của tụi nó và tiếng bàn bạc của các bậc phụ huynh. Có vẻ chuyến đi lần này khá là quan trọng đây nha!

Sau khi ăn xong bọn nó lên phòng chơi, còn lại các bậc phụ huynh tiếp tục bàn bạc. Nó vào phòng hấn, hấn nhìn nó lại nhớ tới lúc trước nó nhất định chối bỏ tình cảm của hấn, lại thấy buồn buồn. Hấn lúi ngúi nhà ước mơ ra chỗ nó.

- Hôm trước em biết vì sao anh vẫn được em đồng ý không?
- Sao, lại định tự sướng là anh đẹp trai này nọ hả? - Nó cười.
- Một phần là vậy (ọe), ngoài ra còn do cái này.

Nó nhìn ngói nhà trên tay hấn, chợt lại thấy xúc động. Nó nhìn hấn với cảm giác tội lỗi:

- Anh ước à?
- Ủ, cảm ơn em vì đã tặng cho anh, thế nên giờ em mới yêu anh nè!
- Ừm...

Nó ôm hấn, thực sự cũng thấy rất xúc động. Hấn yêu nó đến vậy làm nó rất hạnh phúc, nó cũng vậy, nhất định sẽ mãi bên hấn, như bây giờ...

Buổi chiều, tất cả chuẩn bị tới trường. Nó vẫn còn muốn ngủ nhưng môn Toán yêu dấu đã gọi nó dậy. Hai chiếc xe chuyển bánh tới trường, mỗi xe là một cặp đang ngồi cười đùa với nhau. Hấn đang rất sung sướng khi ngày mai sẽ được đi du lịch cùng nó và mọi người. Tuyệt thật!

Bước vào trong, nó lại gần Ngọc Mai. Nó đang có ý định hỏi cô là nên mời ai không nhỉ? Cô đang cười cười với anh thì bị nó kéo thật nhanh vô căng tin ngồi.

- Cậu có định mời ai không?
- À, hay là đi cùng Ngọc Mễ.
- Được đấy!

Vậy là bọn nó đã quyết định mời Dương Ngọc Mễ đi cùng. Nhỏ nhận tin đã cố giả vui. Nhếch môi cảm hận khi nó đã đi khuất, nhỏ mới lên tiếng nói với chính mình:

- Đi biển sao? Lý Mỹ Hà, rất cảm ơn khi được đi biển cùng mày. Ha ha, biển...

Mọi người trở về lớp học. Đạo gần đây rất nhiều nhỏ đến kết bạn với cô và nó. Nó cũng chỉ cười cười cho qua. Kết bạn với đám người này? Nó chẳng thể tin tưởng được ai cả.

Sáng sớm hôm sau tất cả đã có mặt tại cảng biển để chuẩn bị đi thuyền của nhà hấn sắp xếp. Dương Ngọc Mễ mặc một cái váy đỏ bó người tôn lên đường cong trên cơ thể. Nhỏ cũng đã nói với Đỗ Tú Kỳ về chuyến đi và tất nhiên bà ta cũng sẽ đi cùng. Nó xách túi váy do ba mẹ hấn chuẩn bị mà mệt lả ra. Bao nhiêu là đồ vậy, bộ một ngày mặc mấy cái liền sao? Cô cũng được gia đình “chồng” chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng cô không cảm thấy phiền vì cô quen với công việc mặc đồ đẹp rồi. Tất cả xuất phát, đích đến là đảo Islands. Chà chà, chắc là sẽ rất vui đây!

Nó ngồi trên thuyền nhâm nhi bánh và tám chuyện với cô và Dương Ngọc Mễ. Khung cảnh của biển thật đẹp, không biết đảo Islands có đẹp không nhỉ? Nhất định là sẽ rất đẹp rồi. Nó và cô tưởng tượng ra khung cảnh biển rồi ngủ mất tiêu. Dương Ngọc Mễ ngán ngấm, nhỏ vào trong. Hấn và anh thấy nó và cô ngủ lả ra thì phải đến lôi hai cái người này vào trong. Con gái con đứa gì mà lại ngủ như thế. Nhưng mà kể cũng lạ, từ trước tới giờ nó và cô có xấu thế đâu cơ chứ? Haiz... sau này mệt rồi đây!

Tất cả mọi người chuẩn bị cho bữa tiệc sắp diễn ra vào ngày mai. Hôm nay vẫn chỉ là đi du lịch không thôi, ngày mai mới tổ chức tiệc. Nhất định là sẽ đi rất nhiều nơi đây! Không biết đến đảo Islands thì sẽ có chuyện gì xảy ra đây nhỉ? Và sự có mặt của Dương Ngọc Mễ có nguy hại gì cho nó không? Mời độc giả đón xem chap tiếp theo!

52. Chương 52: Những Bức Ảnh Kỳ Lạ

Cũng đã hơn một tiếng đồng hồ ngồi trên thuyền. Tất cả mọi người đang rất háo hức muốn ngắm nhìn khung cảnh của đảo Islands. Chỉ duy có hai cô gái do “háo hức” quá nên đã lẫn ra ngủ suốt hơn một tiếng đồng hồ này. Nó và Ngọc Mai ở trong phòng đang ngủ một cách ngon lành. Nếu không ai đánh thức thì tin chắc rằng giấc ngủ này sẽ còn kéo dài. Nhưng có người đã không để yên cho hai cô gái này ngủ mà rập tâm phải gọi dậy cho bằng được. Đó là hấn và anh. Nó và cô đúng là đáng xấu hổ, trong khi ba mẹ hấn thì cứ kêu hấn đi gọi nó và cô ra ăn điểm tâm thì hai người này lại cứ ngủ. Hấn điên tiết rống rất chi là to. Haiz... lần đầu tiên hấn biết thế nào là khó chịu khi phải đi gọi người nào đó dậy.

- Lý Mỹ Hà, em có định dậy không vậy hả? - Hấn.

- Ngọc Mai, em làm lợn từ bao giờ vậy? - Anh gọi cô.

Hai cô nàng nào đấy đang ngủ rất ngon lành chợt nghe tiếng sấm bên tai. Nó vẫn còn ngái ngủ ngồi dậy dụi dụi con mắt. Ngáp một cái thật là kêu, nó quay ra hấn hỏi ngu ngơ:

- Anh gọi gì vậy?

Cô cũng ngồi dậy như nó nhưng không hỏi anh mà cứ ngồi nhìn với khuôn mặt ngái ngủ. Hấn và anh vái thăm trong bụng, ban ngày còn khó gọi thế này, vậy rốt cuộc vào ban đêm sẽ có chuyện gì xảy ra nếu gọi nó và cô dậy? Hấn lôi nó vào nhà vệ sinh ấn vào tay nó cái khăn mặt. Anh thì đã chuẩn bị sẵn nên chỉ việc đưa cho cô luôn. Xong xuôi, những khuôn mặt ngái ngủ đã dần mất đi, hấn và anh mới bắt đầu lôi nó và cô ra ngoài.

Bên ngoài là một không khí vô cùng vui tươi. Mọi người cười nói vui vẻ, người đi qua người đi lại tấp nập. Nó nhìn mọi người cười đùa mà cũng vui lây luôn, gỡ luôn tay hấn ra phi thật nhanh đến bàn cờ mà chị Ly đang chơi. Hấn bị nó gỡ tay cứ đứng như trời trồng không hiểu cái mô tê gì sất. Ba mẹ hấn thấy nó đã tới thì gọi lại:

- Mỹ Hà, lại đây đi con.

- Con ấy ả? - Nó ngơ ngác.

Lại gần chỗ ba mẹ hấn, mọi người đang ăn hoa quả và bánh trái. Đang trong lúc vừa ngủ dậy, ăn một chút dưa hấu là tuyệt vời. Cô và nó ngồi xuống cùng mọi người ăn luôn dưa hấu. Thật là mát mẻ đối với những người hoàn toàn vẫn còn chưa tỉnh ngủ.

Buổi chiều, cũng đã gần tới nơi. Mọi người sau khi đi ăn trưa đã cùng nhau ngồi chơi và xem phim một chút. Dương Ngọc Mễ đang ở phòng nhỏ. Nhỏ đi qua đi lại như đang suy nghĩ một điều gì đó. Lần này đi biển sẽ là cơ hội tốt nhất cho nhỏ. Nhưng nhỏ vẫn chưa tìm ra cách nào tốt nhất. Giết nó như những lần trước quả thực đều không ổn. Những cách ấy đều khó có thể che đi dấu vết. Nhỏ cần một người để có thể thế chân nhỏ. Kèm theo một điều nữa đó là làm sao để không ai nghi ngờ, làm sao để tách nó đi ra cùng mình mà không một ai phát hiện? Tất cả những điều này cần được thực hiện triệt để hơn bao giờ hết thì mới mong có cơ hội thắng.

Nhỏ ngồi xuống ghế, nhỏ đã từng đọc rất nhiều truyện trinh thám cũng như xem rất nhiều phim nhưng tất cả đều có sơ hở và đều bị phát giác, chẳng có một kế sách nào hoàn hảo cả. Nghĩ một hồi, chợt nhỏ nhếch mép cười. Tại sao lại cứ phải là nhỏ giết nó nhỉ? Sao không để chính người thân của nó giết nó chứ? Nhỏ đã nghĩ ra một cách hoàn hảo nhất mà người chịu tội lại không phải là nhỏ, thay vào đó là... người thân của nó! Một kế sách thâm độc hơn bao giờ hết, chia rẽ luôn nó với người thân của mình.

“Tu tu tu”... Chiếc thuyền đã nhanh chóng cập bến. Nó và Ngọc Mai vui vẻ đội chiếc mũ đi biển ra lan can thuyền. Oa, đẹp không thể chê vào đâu được. Một khung cảnh thơ mộng xứng đáng là khu du lịch bậc nhất. Nó nhanh nhẩu chạy xuống bãi cát, mịn và vàng đẹp một cách khó tả. Làn nước trong xanh, các vách đá dựng đứng, hang động kỳ bí, đầm phá trong xanh và những khu rừng rậm xanh mướt nổi lên giữa đại dương. Một khung cảnh đẹp tới mức không thể chê được. Không chỉ vậy, chúng ta còn có thể ngắm nhìn những dải

san hô ngầm và vô số loài cá đủ màu sắc. Màu nước biển hòa vào màu xanh lá của cây xanh, những rặng dừa và những nhánh cây trên những ngọn núi. Có thể nói đây chính là một khu du lịch lý tưởng mà bất cứ ai tới đây đều cảm thấy vô cùng thích thú.

Hắn thấy nó nghịch ngợm chỉ đứng nhìn nó cười. Nhiều lúc thấy nó vô cùng dễ thương, theo cái kiểu trẻ con nào đó. Cô cũng rất thích, đứng nghịch ngợm ngắm nghía mãi không thôi. Chợt ba mẹ Ngọc Mai lại chỗ cô. Họ muốn đưa cô đi làm một chút việc.

- Ngọc Mai, tạm thời đi tới đây cùng ba mẹ một chút. Ở đây có người quen của gia đình chúng ta, ba mẹ muốn dẫn con tới thăm họ.

- Vậy ạ, vậy đi thôi. - Cô hơi tiếc.

Nhất Nam thở dài, vậy là phải xa cô một lát rồi. Mấy người này thật khiến người khác phải nghi ngại, xa nhau chút xíu mà đã buồn vậy rồi đấy! “Vù vù”... gió biển thổi vào, mắt anh bị bụi dậm hết lên. Dương Ngọc Mễ thấy vậy quay sang nó:

- Nhất Nam bị bụi rồi kìa, mình... không quen nên cậu giúp anh ấy thổi bụi đi.

- Ừ. - Nó.

Nó ghé sát anh thổi bụi. “Tách”, một tiếng động nhẹ nhàng vang lên. Dương Ngọc Mễ nhếch nhếch đôi môi cười. Đến cả gió cũng giúp nhỏ thực hiện kế hoạch lần này. Nhỏ lại quay sang hai người:

- Ổn rồi chứ?

- Ừ, vào trong thôi!

Mọi người xách đồ đạc vào bên trong. Bữa tối đang được người trên đảo chuẩn bị. Lần này ba hắn đã bao cả hòn đảo để có thể tiện cho việc mở tiệc giới thiệu. Nó cũng vào trong nhà bếp nghịch ngợm nấu nướng. Những người ở đây có cả người Anh, người Đài Loan, người Pháp, người Nhật Bản và người Hàn Quốc. Đều là những nơi có nền ẩm thực độc đáo. Nó uống thử khá nhiều nước, vậy nên buồn đi vệ sinh. Nó vào trong nhà vệ sinh nữ, Dương Ngọc Mễ đứng ngoài đổi tên nhà vệ sinh nữ sang nam. Quay lại chỗ Nhất Nam, nhỏ chúc anh rất nhiều rượu. Một lát sau anh cũng buồn đi vệ sinh, vào nhầm nhà vệ sinh nữ. Nhỏ rắc vỏ chuối xuống sàn, nó ra ngoài thấy anh ngạc nhiên:

- Sao anh vô đây?

- Ừa nhà vệ sinh nam mà?

Chợt nó dẫm phải vỏ chuối, trượt chân ngã. Anh đỡ lấy nó. “Tách”... lại một tiếng động nữa vang lên. Hai người chúi xuống gần như hôn nhau đến nơi. Nó đứng dậy:

- Cảm ơn nha, mà ai rắc vỏ chuối vậy nè?

- Không biết nữa.

Hai người ra ngoài nhìn biển hiệu. Nó bực mình:

- Chơi gì kì thế, đổi biển hiệu có ngày nhầm gây sự cố thì chết đấy.

- Ai mà vô duyên vậy chứ? - Anh cũng rất bức xúc.

Hai người đi về chỗ cũ. Dương Ngọc Mễ lúc này mới lộ mặt ra. Hừ, lần này nhỏ nhất định phải thành công, kế hoạch của nhỏ sẽ thật tuyệt vời. Nhỏ cười, nhỏ rất muốn xem phần kết của trò chơi này! (chú ý là không phải là nhỏ đem ảnh đi cho hắn xem để đổ oan đầu nha!)

Không thể hiểu nổi Dương Ngọc Mễ sẽ làm gì mà trong kế hoạch của nhỏ lại liên quan tới ảnh? Các độc giả nghĩ sao? Mời mọi người theo dõi chap tiếp theo! Mình thấy chap này nó không hay, thông cảm nha!

53. Chương 53: Trời Giúp

Ngọc Mai đã thăm người quen của mình. Họ rất là quý cô nên cô cảm thấy rất vui. Bây giờ là lúc quay lại chỗ của mọi người. Cô đang định hình chuyện vui chơi vào chiều nay. Nhất định là sẽ rất vui, cô nhất định phải bắt Nhất Nam mua một đĩa hoa hồng về cắm để tượng trưng cho tình yêu của họ. Nghĩ tới đây cô khẽ mỉm cười, có lẽ cuộc sống hạnh phúc này sẽ khó có thể mất đi nhỉ?

Cô về tới nơi cũng là lúc bữa trưa sắp bắt đầu. Cô lại chỗ Nhất Nam, anh đang cùng nó và hấn chuẩn bị các món ăn cùng các đầu bếp. Những món ăn thật ngon, bắt mắt và hầu hết đều là hải sản. Nhất Nam thấy cô đã quay lại liền ra kéo cô vào bàn. Anh giới thiệu giống như một phát thanh viên chuyên nghiệp:

- Nhìn xem, món này anh chuẩn bị cho em đó!

- Nhìn ngon lắm nhưng mà...

- Sao vậy? - Anh hơi lo lắng.

Cô cắt một bông hoa bằng rau củ quả rồi cắm lên trên. Nhìn món ăn trở nên đẹp hẳn lên. Cô quay sang mỉm cười với anh:

- Như vậy sẽ đẹp hơn!

- Đúng thật! - Anh ôm cô.

Nó nhìn hai cái người nào đấy chưa gì đã tình tứ mà muốn độn thổ. Nó hắng giọng:

- Chú ý nơi công cộng!

- Đúng rồi đấy! - Hấn hòa theo.

Thực ra là đang ầm ỨC vì không được ôm nó giống anh ôm cô nên mới hòa theo nó ấy mà. Chữ tên này thêm ôm nó chết đi được. Cô và anh thấy vậy cười cười, cũng xen chút ngượng ngùng. Nó đem món ăn của nó ra để trên bàn. Thì ra là món Gua bao. Nhìn ngon lắm luôn, nếu mà là nó nấu thì chẳng phải chê làm gì. Nó quay sang hấn đang mon men cái tay.

- Anh muốn em đập cho chừa thói ăn vụng không?

- Nhưng mà ngon chứ bộ. Với lại em nên tự hào vì anh là người ăn của em!

- Mơ đi!

Các bậc phụ huynh bây giờ mới có mặt ngồi vào bàn ăn. Đầu bếp mang các món ăn đặc sắc của vùng biển nơi đây ra. Các món đều mang hương vị của biển: cua sốt ớt, canh chua hải sản, cơm mimosa hải sản, súp cua, cá sốt cà chua, súp bào ngư vi cá, cá chép mộc nhĩ, rau muống xào ốc móng tay, thịt dê xào lăn, kim chi, pizza và bít tết bò. Những món ăn được trang trí với nhiều màu sắc khác nhau từ các nước sốt và rau củ quả. Nhìn vào chỗ thực đơn này, khó ai có thể cưỡng lại được sự tuyệt vời của chúng.

Mọi người bắt đầu cho bữa trưa của mình. Nó nhìn hấn ăn ngon lành mà cười, đúng là có chết cũng không bỏ cái tật xấu thói khi ăn mà. Nhưng mà như vậy nhìn hấn có đáng yêu hơn chút chút. Dương Ngọc Mễ nhắc li rượu lên uống, nhỏ lại nhớ tới Dương Quân Minh, trong lòng lại cảm thấy khó chịu. Sau khi Dương Quân Minh bị tử hình, Đỗ Tú Kỳ thần thái cũng kém đi, mặc dù bà ta vẫn cố giả vờ vui tươi như bình thường để che dấu đi tất cả. Dương Ngọc Mễ đang suy nghĩ cách để thực hiện bước thứ hai của kế hoạch. Nhưng có lẽ phải chờ đến chiều nay, sau khi tất cả đã đi chơi về rồi thì mới có cơ hội.

Bữa trưa xong xuôi, tất cả mọi người chuẩn bị đi nghỉ trưa. Riêng đám tụi nó ngồi vào một chỗ để bàn kế hoạch chiều nay nên đi chơi ở đâu. Nó chống tay vào cằm nhìn mọi người:

- Ủm, đi đâu đầu tiên nhỉ?

- Đi biển! - Hấn gợi ý.

- Được đấy!

Nó thấy cô có vẻ không tập trung, cô đang nói chuyện với Nhất Nam. Thật tình, không thể rời nhau ra được một chút sao? Nó bắt đầu có chút khó chịu với hai cái người này. Nó gọi Ngọc Mai:

- Cậu có nghe gì không đấy?

- Gì vậy?

- Hai người chẳng tập trung gì cả, bớt tình tứ lại một lát được không?

- Nhưng mà làm thế đâu có lỗi đâu chứ? Chỉ là mình muốn nói với Nhất Nam chút thôi mà! - Cô cũng bất bình.

- Thôi được rồi! Vậy đi đâu vậy? - Anh hỏi.

- Đi biển.

Cô, nó và Dương Ngọc Mễ đi chuẩn bị đồ bơi. Chiều nay tất cả sẽ đi tắm biển nên không thể thiếu đồ bơi được rồi! Nó mang theo bộ đồ bơi màu xanh dương, nhỏ mang theo bộ màu đỏ còn cô thì mang theo bộ màu hồng. Tất cả lên chiếc tàu điện của đảo để đi tới bãi biển. Chiếc xe xuất phát, nó lấy máy ảnh chụp lia lịa. Đẹp quá!

Bãi biển xuất hiện ra trước mắt tụi nó. Nước biển xanh mát cùng với sóng vỗ rì rào. Khung cảnh đẹp tới nỗi nó chỉ muốn phi luôn ra thôi. Hôm nay nhất định phải chơi cho thật đã mới được! Nó, cô và nhỏ đi vào phòng thay đồ. Ra ngoài, nó chạy ào ra bãi cát. Xây lâu đài cát là trò mà nó mê tít. Hắn trêu nó:

- Em trẻ con quá đấy! Lớn rồi mà vẫn xây lâu đài cát!

- Kệ em, tuổi nào mà chẳng xây lâu đài cát được. Ngọc Mai cũng thích nhé!

Nó nhìn quanh, cô đâu rồi nhỉ? Nó lại chỗ cô và Nhất Nam, hai người này không ra chơi cùng mà chỉ ngồi đó nói chuyện với nhau. Như vậy thì đi chơi làm gì chứ? Nó lại gần, giọng bất bình thấy rõ:

- Cậu có định chơi không vậy?

- Lát nữa - Cô nói rồi lại quay sang nói với Nhất Nam.

- Ngọc Mai, nếu cậu cứ như vậy thì ở nhà luôn đi!

- Sao cậu lại cáu kỉnh với mình vậy? - Ngọc Mai không đồng tình.

- Cậu thay đổi quá nhiều từ sau khi yêu Nhất Nam! - Nó buồn.

- Cậu thật là kì lạ, vậy cậu yêu Nhất Nam thử đi!

- Ngọc Mai, cậu... Cậu thật quá đáng! Cậu biết bản thân cậu vừa nói gì không? Đó là một điều xúc phạm đối với tớ! - Nó giận giữ.

Nó bực bội đi ra chỗ khác, thật không ra sao cả mà. Nó giận cô, cô thay đổi quá nhiều rồi, cô không còn muốn đi chơi với mọi người nhiều như trước nữa mà thay vào đó là dành quá nhiều thời gian cho Nhất Nam, nhiều tới mức khiến người khác khó chịu. Nó đi dạo trên bờ cát. Lòng trĩu nặng, vừa rồi nó và cô đã cãi nhau, chỉ vì những thứ vớ vẩn! Nó cũng thấy mình nói hơi quá nhưng cư xử của cô khiến nó chỉ muốn đi tiếp để trút giận mà thôi. Nói nó "thử yêu Nhất Nam đi!" khác nào xúc phạm nó chứ? Dù sao nó cũng đã có người yêu là hắn rồi mà!

Dương Ngọc Mễ ngồi quan sát tình hình, nhỏ nhếch môi cười. Có vẻ lần này trời giúp nhỏ. Như thế này nằm ngoài dự tính nhưng điều này lại làm cho kế hoạch của nhỏ trở nên tốt hơn. Nhỏ ngồi nhâm nhi ly nước cam dưới tấm dù xanh. Bước đầu coi như đã hoàn thành, chỉ còn sự trả thù cuối cùng mà thôi!

Nhất Nam nhìn nó, anh lại nhìn sang cô. Cô cũng đang bức xúc, ngồi khó chịu. Anh thấy quả thật mình cũng có phần sai nhưng nó nói cũng hơi quá. Hắn nhìn anh và cô:

- Để mình ra chỗ cô ấy.

- Ừ.

Anh nhìn cô, anh cũng không hài lòng với cách ứng xử vừa rồi.

- Ngọc Mai, chúng ta cũng sai.

- Em biết nhưng cậu ấy sao lại giận em, em cũng có chút thời gian riêng tư!

Cô ngồi buồn rầu, cô biết mình cũng sai nhưng cô không chịu được nó nói. Cô cũng rất giận nó nhưng trong lòng lại thấy có lỗi. Nó và cô hai người hai suy nghĩ nhưng đều cùng về một chuyện đã diễn ra. Chẳng lẽ lại như vậy? Hai người giận nhau thật sao? Cô cũng muốn làm hòa với nó nhưng cô lại đi thẳng vào trong phòng thay đồ. Cô cần thư giãn một chút.

54. Chương 54: Sự Trả Thù Của Con Gái Quỷ Dữ

Văn phong kém nên góp ý để mình sửa nha, mình thấy chap nó cứ sao sao ấy chẳng muốn đăng gì cả.

Hắn đuổi theo nó, nó đang rất buồn nên nhất định không chịu nghe hắn gọi. Hắn nắm tay kéo lại. Hắn nhìn nó, đúng là cứng đầu mà. Buồn rầu như vậy mà vẫn cố tình không chịu quay lại làm hòa với nhau. Nó bị hắn kéo bức dọc, gỡ tay hắn ra. Hắn nhìn nó:

- Em buồn như vậy nhưng lại không chịu làm hòa với Ngọc Mai là sao?

- Mặc kệ em, anh đi vào đi, đi theo em nữa em cách mặt anh đấy!

- Cái gì chứ?...

Nó đi tiếp ra ngoài bãi cát, tiếp tục xây lâu đài cát, mặc kệ hắn. Hắn thở dài, thôi đành kệ nó vậy, còn hơn làm cho nó nổi trận lôi đình. Hắn quay lại chỗ Nhất Nam. Nhìn qua, có vẻ cô cũng đã vào trong, hắn ngồi xuống cạnh Nhất Nam. Hai người nhìn nhau thở dài, khi không lại bị chính những câu chuyện tình cảm làm cho đau đầu. Anh nhìn hắn, lo lắng hỏi:

- Giờ thì sao đây? Không lẽ cứ để như vậy à?

- Chịu, mình vừa bị Mỹ Hà mắng cho một trận xong, tốt nhất là để họ suy nghĩ rồi tự làm hòa với nhau.

- Thôi, đành thế vậy!

Ngọc Mai đã một mình trở về khách sạn. Cô vào phòng đóng cửa lại, tại sao cô lại cảm thấy buồn thế nhỉ? Cô lại nghĩ tới nó, thật quá mà, sao nó lại cứ giận cô như vậy chứ? Cô thở dài mệt mỏi. Cầm bông hoa cúc đang cầm trong lọ, cô giật từng cánh hoa một rồi vứt xuống nền, kèm theo đó là lời nói của mình:

- Mỹ Hà đáng ghét.

- Suốt ngày giận mình.

- Mình không sai, mình chỉ hơi thân với Nhất Nam thôi.

- Làm hòa...

- Không làm hòa...

Ngồi thơ thẩn một mình cuối cùng cũng hết bông hoa. Nhưng nó lại rơi vào chữ: “Suốt ngày giận mình”... Vậy thì rốt cuộc là cũng chẳng giúp ích được gì. Cô vẫn chưa biết có nên làm hòa với nó hay không. Sao lúc vừa nãy lại cãi nhau cơ chứ, để bây giờ ngồi đây tự kỉ một mình như con điên thế này.

Nó xây lâu đài cát một lúc cũng chán, đi vào phòng thay đồ thay bộ thoải mái ra rồi ra tắm dù xanh để ngồi nghỉ. Nó uống một ly nước dừa và ăn một ít kem dâu tây, thời tiết ở đây rất đẹp, có chút nắng ấm nên có thể ăn kem được. Chữ nếu như lạnh thì nó không dám đâu, nó rất chi là sợ bị viêm họng và phải uống thuốc. Nhâm nhi một lát tinh thần cũng tốt hơn, nó ngồi một mình rồi ngủ quên mất.

“Cộc Cộc”... Dương Ngọc Mễ gõ cửa phòng của Ngọc Mai. Nhỏ cười đều đặn, sao càng lúc lại càng thuận lợi vậy nhỉ, chưa bao giờ nhỏ cảm thấy kế hoạch của mình hoàn hảo tới như thế này. Ngọc Mai trong phòng đang thu dọn cánh hoa rụng quay ra. Ai vậy nhỉ, cô về một mình mà.

Mở cửa ra, thì ra là Dương Ngọc Mễ. Cô gật đầu chào nhỏ. Nhỏ nói:

- Mình muốn nói chuyện với cậu.

- Ủ, vào trong đi.

Nhỏ vào bên trong, ngồi xuống chiếc ghế sofa. Xem ra vừa rồi cô cũng đã uống khá nhiều nước, đó là vì có một ly nước còn uống dở. Nhỏ gọi người mang thêm một ít nước hoa quả vào. Cô nhìn nhỏ thắc mắc:

- Sao mang vào làm gì vậy?

- Uống nước hoa quả cho sáng khoái tinh thần, giờ mình biết cậu đang thấy buồn sau chuyện vừa rồi. - Nhỏ nói.

- Ủ, cảm ơn cậu.

Nhỏ nhìn cô, cô đã uống rồi, tốt lắm, nước hoa quả uống nhiều sẽ làm số lần đi tiểu tăng lên. Nhỏ cần cô đi vệ sinh một lát. Cô ngồi nhìn nhỏ, gì mà nhìn cô kĩ vậy?

- Mặt mình dính gì à? - Cô tò mò.

- Không, chỉ là mình đang nghĩ về cậu và Mỹ Hà thôi! - Nhỏ giật mình.

- Ủm.

Ngồi một lát, nhỏ cũng đem một số chuyện liên quan đến trang điểm và đồ hàng hiệu để nói với cô. Cô cũng trò chuyện với nhỏ. Ngọc Mai không phải dạng ăn chơi đua đòi nhưng những chuyện làm đẹp cô cũng có am hiểu, bởi vì cô cũng là con gái. Một lát sau cô buồn đi vệ sinh, đúng theo dự tính của Dương Ngọc Mễ. Nhỏ nhìn cô đi khuất, lấy điện thoại của cô để trên bàn nhắn tin cho nó: "Mình muốn gặp cậu một lát, tụi mình nên nói chuyện về Nhất Nam, gặp mình ở bờ biển!" Nhếch môi cười, vậy là hoàn thành công việc đầu tiên. Nhỏ lấy mấy tấm hình đã chụp hôm qua nhét vào túi xách của cô, khóa lại. Vậy là đã hoàn thành xong tất cả. Và đương nhiên, nhỏ dùng khăn tay để không để lại chút dấu vân tay nào trên tất cả đồ vật.

Ngọc Mai ra ngoài, cô cười nhẹ, cô hỏi nhỏ:

- Cậu nghĩ mình nên làm hòa với Mỹ Hà không?

- Tất nhiên là có, nhưng phải để cậu ấy bình tĩnh lại đã.

- Ủ.

- À, mình về phòng đây, cũng sắp muộn rồi, mình đi tắm.

- Ủ.

Dương Ngọc Mễ ra khỏi phòng cô, nhỏ bước đi với nụ cười độc ác trên môi. Giờ việc tiếp theo là đi gặp nó. "Hoàng Ngọc Mai, mày sẽ chẳng bao giờ có cơ hội làm hòa với Lý Mỹ Hà đâu!" - Nhỏ cười, nhưng không dám cười lớn. Ở chỗ đồng người thật sự là phiền toái.

Nó đang ngồi gật gù chưa tỉnh ngủ hẳn thì điện thoại rung lên. Làm sao vậy nhỉ? Mở ra xem, là tin nhắn của Ngọc Mai. "Sao lại là nói chuyện về Nhất Nam?" - Nó nghĩ. Nó chợt thấy bức mình, Ngọc Mai đang nghĩ cái quỷ gì trong đầu vậy? Nói chuyện về Nhất Nam, cô định để cả hai thêm bất hòa sao? Nó đi ra bờ biển, nhất định phải nói rõ mới được.

Dương Ngọc Mễ đi thẳng luôn ra bờ biển. Nhỏ có mang theo những vật dụng cần thiết cho sự trả thù của nhỏ lần này. Nhỏ thuê một chiếc ca nô biển, xong xuôi đứng đợi nó ra. Nó ra tới nơi nhìn thấy nhỏ thì ngạc nhiên. Cô hẹn nó sao nhỏ lại ở đây? Nó hỏi nhỏ:

- Cậu làm gì ở đây vậy? Ngọc Mai đâu?

- Cậu ấy tới sau, kêu mình ra đây trước.

- Là sao?

- Minh cũng chịu, mà này, cậu đi ca nô với mình một lát không, trong lúc chờ Ngọc Mai.

- Ủ, cũng được.

Nhỏ đưa nó một cái áo phao, nhỏ cũng mặc một cái vào. Sau đó nhỏ leo lên ca nô kéo nó lên theo. Nhỏ mang theo cả nước suối (suốt ngày dùng nước). Bên trong là thuốc gây mê. Nhỏ lái ca nô ra một chút rồi dừng lại, ngồi nói chuyện với nó.

- Nước nè, cậu uống chút đi, để lát đi biển tiếp đỡ mệt.

- Ủ.

Nhỏ nhìn nó, uống rồi sao? Lý Mỹ Hà, mày thật ngu ngốc khi đã tin tưởng rằng tao muốn làm bạn với mày. Nó uống xong, đưa chai nước cho nhỏ. Chợt nó ngáp, nhìn nhỏ, nó thấy mờ đi. Nó hỏi:

- Sao thế này?

- Thuốc mê đó, mày thấy ngon không?

- Cậu...

Nó chợt mất sức, người rũ xuống. Nhỏ cởi áo phao trên người nó ra. Lấy vật cứng đập hỏng ca nô, sau đó ấn nút khởi động. Nhỏ nhảy xuống ca nô vào chồm đất gần đó đứng nhìn. Chiếc ca nô hỏng dần bị chìm xuống. Nhỏ cười lớn:

- Ha ha, Lý Mỹ Hà, mày thật ngu ngốc khi nghĩ tao muốn làm bạn với mày. Tao cũng nói cho mày biết. Ba tao là Dương Quân Minh, tao là kẻ thù của mày đó. Chết đi, từ nay mày sẽ vĩnh viễn biến mất! Ha Ha...

Trong mơ màng, nó đã hiểu ra tất cả. Nó cảm hận nhìn con người độc ác trên kia. Rồi nó lịm đi. Chiếc ca nô chìm xuống, mọi dấu vết trên mặt biển đã không còn. Dương Ngọc Mễ trở lại khách sạn, đã giết được nó nhưng nhỏ còn muốn có người thể chân. Nhỏ đem áo phao của mình nhét vào phòng tắm của cô khi cô đã cùng Nhất Nam ra ngoài chuẩn bị bữa tối. Phải, người thể chân cho nhỏ chính là Ngọc Mai, bạn thân của nó. Những bức ảnh kia cũng sẽ giúp cho kế hoạch của nhỏ thành công hơn. Đây chính là con của quý, và nhỏ đang trả thù cho ba mình, có nghĩa là nhỏ đang trả thù cho quý!

55. Chương 55: Hiểu Nhầm - Tình Bạn Rạn Nứt

Dương Ngọc Mễ về phòng thay toàn bộ đồ trên người ra. Chai nước suối dùng để gây mê nó nhỏ đem vào để cất vụn, đốt rồi xả qua bồn cầu. Vậy là tất cả mọi dấu vết đã hoàn toàn biến mất. Nó đã bị nhỏ giết không một ai biết. Và cuối cùng, người mà thay nhỏ chịu tội sẽ sắp phải ra mặt. Nhỏ cười như điên đại trong phòng, nhìn xem, kết cục dành cho nó và Ngọc Mai bi thảm tới mức nào. Nhỏ nhìn lên trời, điên đại gọi Dương Quân Minh:

- Ba thấy không, con đã giết được Lý Mỹ Hà, con nhỏ đó chết không ai tìm được, ở biển thì làm gì còn xác chứ? Ha ha, nó không cho con nhận xác ba, con cho nó chết không có chỗ chôn, ba vui không?

Chợt Đỗ Tú Kỳ từ trong phòng tắm ra, bà ta nghe thấy những gì nhỏ nói, lắp bắp hỏi:

- Có thật là con đã giết nó?

- Phải, mẹ thấy sao, rất vui phải không?

- Nhưng bị phát hiện thì sao?

- Mẹ nghĩ con dễ để bị phát hiện sao? Không những vụn toàn mà không khéo sau này con còn là con dâu của nhà họ Trương nữa đó. Ha ha...

- Là sao?

Nhỏ nói toàn bộ kế hoạch của mình cho Đỗ Tú Kỳ, bà ta đang lo lắng chợt khuôn mặt ác quỷ xuất hiện. Nhỏ tính toán thật kỹ lưỡng, vậy thì người thay nhỏ chịu tội sẽ là Ngọc Mai. Ha ha, không ngờ cũng có ngày hôm nay. Bà ta nhìn nhỏ:

- Tốt lắm, mẹ sẽ giúp con, mẹ sẽ cho lũ người hại ba con sống không bằng chết, rồi sau này, con sẽ làm dâu nhà họ Trương, mẹ con ta sẽ thâm tóm tất cả, đúng như nguyện vọng của ba con!

- Vâng thưa mẹ.

Hai người ngồi đó với gương mặt hă hê, độc ác. Sau đó cả hai đi ra phòng ăn, nơi mà mọi người đang cùng nhau chuẩn bị bữa tối. Hấn từ lúc này tới giờ cứ có chút linh cảm không lành. Mãi không thấy nó về, hấn rất lo lắng. Ngọc Mai cũng bắt đầu thấy lo cho nó, cô rất muốn gặp nó để xin lỗi, làm hòa nhưng nó vẫn chưa về. Bữa tối được bưng ra, rất nhiều món ngon đang chờ đợi. Nhưng nó chưa xuất hiện, ba hấn hỏi:

- Mỹ Hà đâu? Con mau đi gọi con bé ra ăn đi.

- Cô ấy ở bờ biển chưa về.

- Sao, nguy hiểm vậy, đi tìm con bé mau.

Dương Ngọc Mễ và mẹ nhỏ nhìn mọi người đổ xô đi tìm mà đắc ý. Nhỏ vẫn ung dung ăn một miếng bánh cùng mẹ rồi mới bắt đầu đi ra bờ biển. Bây giờ cần phải diễn tốt một chút nữa. Chờ đi, các người sẽ sớm biết ai là hung thủ thôi. Ha ha, nhưng lại là hung thủ thế chân. Hấn chạy ra bờ biển, nhìn quanh không thấy nó. Định chơi trốn tìm với nhau đấy à? Hấn gọi to:

- Mỹ Hà, về thôi, em còn làm cái gì thế hả?

- Quân, mình nghe có người nói chiều nay có người đi ca nô biển. - Anh gọi hấn.

- Đi ca nô? Chết tiệt, nguy hiểm như vậy mà vẫn đi ca nô.

Ba hấn huy động đội cứu hộ tìm kiếm trên biển. Mẹ nó cứ đứng nhìn theo mãi. Cầu trời nó đừng sao, nếu không bà nhất định sẽ không thể nào sống nổi. Đội cứu hộ dò xét quanh quẩn một hồi, chợt thấy được một chiếc ca nô hỏng bị chìm.

- Lôi lên!

Mọi người kéo lên trên xem xét, những vết đập phá hủy toàn bộ hệ thống ca nô. Đây không phải vụ đắm ca nô bình thường. Hấn chen vào xem xét tình hình.

- Có nhiều vết đập, tôi nghĩ đây không phải là một vụ tai nạn mà có thể là một vụ mưu sát.

- Mưu sát? Vậy cô ấy đâu?

- Xin lỗi, chúng tôi chưa tìm thấy, có khả năng cô ấy... bị sóng biển cuốn đi rồi.

Hấn nắm cổ áo anh cứu hộ:

- Nói láo, đi tìm cô ấy ngay đi!

Anh cứu hộ không giận hấn bởi vì anh hiểu cảm giác của hấn lúc này. Anh chỉ nhẹ nhàng nói:

- Mong cậu bình tĩnh, chúng tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm.

Mẹ nó bắt đầu cảm thấy khó thở, chị Hương vội đỡ mẹ nó:

- Phu nhân, người sao rồi, nghỉ một chút đi!

Trong lúc tất cả đang hoảng loạn, chỉ có hai người vẫn đang ung dung như bình thường. Bởi vì chỉ nhỏ và mẹ nhỏ mới biết hiện tại nó đã ra sao, có còn sống hay không mà thôi. Sau hơn ba tiếng đồng hồ tìm kiếm không thấy tung tích nó, họ chuyển sang hướng điều tra hung thủ. Hấn về khách sạn đập tung hết đồ đạc ra, vào phòng này đến phòng khác tìm kiếm. Chợt một nhân viên cứu hộ khác gọi hấn:

- Có tìm thấy một tin nhắn cuối cùng mà Lý tiểu thư nhận trước khi mất tích trong điện thoại rơi gần bờ biển.

Hấn giật lấy điện thoại mở ra xem. Hấn không tin vào mắt mình khi người nhắn là Ngọc Mai. Diên cuồng xông tới phòng cô, hấn nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Dương Ngọc Mễ gọi mọi người:

- Đi theo Quân thôi, hình như anh ấy tìm được gì.

Mọi người theo hấn tới phòng cô, họ thắc mắc vô cùng khi tới đây. Sao lại đến phòng cô làm gì?

Ngọc Mai đang ngồi lo lắng cho nó, chợt cánh cửa phòng cô bị đập tung. Cô ngạc nhiên không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả. Hấn xông vào quát um lên:

- Cô đã làm gì với Mỹ Hà hả?

- Anh nói gì vậy?

Hấn đưa cô xem tin nhắn, cô lấy điện thoại mình ra, quả đúng là có tin gửi đi thật. Nhưng cô không phải người gửi.

- Tôi không gửi tin nhắn, có ai làm vậy!

Hấn từ từ nhìn xung quanh, bình tĩnh lại, cô là bạn thân của nó cơ mà. Dương Ngọc Mễ lại gần cái túi xách, nhỏ mở khóa túi ra nhét thêm một tờ giấy vào đó rồi để nghiêng xuống đất. Mọi người đang tập trung vào cô nên không ai để ý cả.

“Soạt”... những bức ảnh rơi ra. Dương Ngọc Mễ giả vờ nhấc lên hốt hoảng rồi đưa cho hấn. Mặt hấn trở nên biến sắc khi xem hết toàn bộ. Mọi người tò mò lại gần xem. Ai cũng ngạc nhiên. Đây là những bức ảnh mà nó và Nhất Nam vô cùng thân nhau, có một vài tấm nhìn giống như hai người đang hôn nhau vậy. Không thể tin được, nó ngoại tình? Tờ giấy kèm theo còn khiến người khác ngạc nhiên hơn: “Mỹ Hà, sao cậu lại cướp người yêu của mình chứ? Mình hận cậu”

Hấn nắm cổ áo Nhất Nam:

- Chuyện gì đây?

- Hôm ấy ai đó tráo biển nhà vệ sinh nên tớ bị nhầm. Mỹ Hà ngã nên mình đỡ.

- Đúng vậy, mình biết Mỹ Hà không hề lăng nhăng nhưng mình đang hỏi cậu về cô ta kìa! - Hấn chỉ tay vào Ngọc Mai.

Ngọc Mai đau đốn, những bức ảnh này từ đâu mà có chứ? Cô còn chưa được xem qua một lần. Và tờ giấy kia nữa, ai viết nó? Dương Ngọc Mễ quay sang chất vấn cô:

- Đó là lí do cô cãi nhau với Mỹ Hà phải không? Để cô dụ cô ấy đem ra biển giết, cô sợ mất người yêu của mình?

- Không phải, tôi còn chưa được nhìn mấy tấm ảnh này mà!

- Cô đừng biện minh nữa. - Hấn quát lên.

Mẹ nó và ba mẹ hấn không biết phải nên nói sao, họ cũng không tin Ngọc Mai là người như vậy nhưng bằng chứng rõ ràng tới thế kia cơ mà? Nhất Nam thì khác, anh không tin rằng cô lại là người như vậy. Anh nhìn hấn:

- Cô ấy không bao giờ làm vậy đâu!

- Cậu biết? - Hấn quát anh.

- Bình tĩnh đi! - Anh nói.

Hấn nắm cổ áo anh:

- Nếu cậu vẫn tiếp tục giúp đỡ kẻ đã hại Mỹ Hà, vậy thì chúng ta coi như không còn tình bạn bè gì nữa. Hai người cút ra khỏi mắt tôi, tôi không muốn nhìn thấy hai người nữa. Mỹ Hà, tôi cần đi tìm cô ấy!

Hấn chạy đi tìm nó. Mọi người lần lượt rời đi. Dù không muốn tin nhưng vẫn phải tin rằng Ngọc Mai giết nó. Bởi vì mọi bằng chứng đều cho thấy cô là hung thủ. Cô ngồi xuống sàn, nước mắt tuôn rơi, cô không làm hại nó, cô là bạn thân của nó cơ mà! Nhất Nam vỗ vai cô, không lẽ mọi chuyện lại như vậy? Cô chợt quay sang anh:

- Hôm nay Dương Ngọc Mễ có đến đây, nhất định là cô ta làm.

- Phải rồi, vừa rồi, cô ta vẫn ung dung khi không tìm thấy Mỹ Hà.

Nhưng bây giờ đâu có thể nói gì với hắn, hắn đang hận hai người mà. Chỉ còn cách quay về trước rồi tính sau thôi. Ngọc Mai run lên, cô không ngờ Dương Ngọc Mễ lại giả vờ làm bạn tin đó và nó. Để rồi bây giờ, kết cục là không ai tin cô. Và cô đã thấy, vừa rồi nhỏ nắm tay hắn, chứng tỏ hắn đã tin nhỏ. Nhỏ đã lấy lòng hắn được rồi sao? Cô khóc, cô hận con người độc ác kia!

56. Chương 56: Lấy Lòng

Hôm nay tác giả mới tiếp tục đăng, mời đọc giả tiếp tục đọc truyện!

Sau hơn hai ngày tìm kiếm không rõ tung tích nó, các điều tra viên đã đưa ra kết luận nó bị sóng biển cuốn trôi đi, không có cách nào để tìm thấy nó được. Hắn khi nghe được thông tin đó đã vô cùng đau lòng, cứ như người mất hồn. Nó đã chết? Cái sự thật này khiến hắn không thể nào chấp nhận được. Hắn không thể tin được. Vì vậy hắn đã cùng gia đình trở về nhà nhưng hắn vẫn cho người đi điều tra tung tích của nó.

Hôm nay ba hắn quyết định xây một phần mộ cho nó, mặc dù không tìm thấy xác nhưng ông vẫn xây. Trong lòng ông căm tức kẻ đã hại nó, ông đã tốn biết bao công sức để hàn gắn hắn và nó, kẻ đó tại sao lại làm mọi thứ ông tạo nên biến mất như bây giờ? Hắn đau buồn như vậy, kẻ đó đã sung sướng chưa? Mẹ nó cũng vậy, mấy ngày nay không ăn ngon ngủ yên chút nào. Bà vẫn hi vọng nó còn sống. Một điều khiến bà đau nhất, đó là nó và Ngọc Mai từ nhỏ đã thân nhau như chị em, sao bây giờ lại có thể hại nhau như vậy? Bà ngồi ôm tấm ảnh của nó lúc sinh nhật 16 tuổi mà nhớ thương, đau buồn.

Dương Ngọc Mễ nhìn tất cả đang đứng bên phần di mộ của nó, nhỏ cười thầm trong bụng. Không thể nào tin được lại có ngày, nhỏ giết nó một cách trót lọt như vậy, không bị ai phát hiện, không bị ai cản trở. Nhỏ nhìn sang hắn, nó đã chết rồi thì việc lấy lòng hắn có khó khăn gì? Nhỏ cười, một nụ cười tự đắc của kẻ chiến thắng.

Hắn về trước mọi người, bởi đứng ở đó hắn vô cùng đau, cảm giác như mình bị điên vậy. Hắn ngồi xuống ghế sofa, nhớ lại những kỉ niệm xưa. Bao nhiêu kỉ niệm đẹp ủa về, những lần cùng nó đi chơi rồi gặp sự cố, những lần ăn món ăn nó nấu, lần về thăm nhà nó... Ngôi nhà giờ đây thiếu vắng tiếng cười và sự trách mắng của nó sao lại buồn tới vậy? Hắn lại nghĩ tới Nhất Hải, nếu cậu biết sự việc lần này, cậu sẽ nghĩ gì? Chợt cánh cửa mở, hắn giật mình quay ra:

- Ai?

- Là em!... - Dương Ngọc Mễ trả lời.

Hắn nhận ra là nhỏ lại ngồi quay lên trên, giọng có phần hơi nóng:

- Cô về đây làm gì?

- Em thấy anh hơi buồn nên đi theo anh thôi.

- Ừm...

Dương Ngọc Mễ ngồi xuống ghế, nhỏ nhìn hắn. Hắn vẫn chưa thực sự tin nhỏ, nhỏ cần làm gì đó để hắn hoàn toàn tin mình. Nhỏ nói:

- Em thấy rất thương cho Mỹ Hà, không ngờ lại bị chính bạn thân mình hại...

- ...

- Ba anh nói, mấy hôm nữa xây xong phần mộ cho cậu ấy sẽ thấp hương...

- Tôi biết rồi!

Hắn ngồi nhìn ra xa, sau đó ngả đầu xuống ghế, rốt cuộc, hắn có thể tìm được nó không? Thực sự là nó đã chết hay chưa? Hắn mong là nó vẫn còn sống.

Dương Ngọc Mễ trở về nhà, diễn kịch lâu vậy rồi mà vẫn chưa có được thứ mình mong muốn. Nhỏ cần vạch ra kế hoạch nữa để có thể lấy lòng của hấn hoàn toàn. Đang đi chậm chậm vào trong biệt thự nhà mình, chợt nhỏ nhận được tin nhắn. Mở lên xem, một dòng chữ làm cho nhỏ giật người, lo sợ trào dâng: “Tôi sẽ vạch mặt cô - Ngọc Mai”

Nhỏ nắm điện thoại trong tay, không lẽ Ngọc Mai đã tìm ra thứ gì đó vạch mặt nhỏ? Không được, nhỏ phải nhanh chóng làm gì đó. Đi đi lại lại một lát, nhỏ chợt nghĩ ra việc sẽ lợi dụng phần mộ đang xây của nó để lấy lòng hấn. Được, lắm, để xem Ngọc Mai làm sao có thể vạch tội nhỏ khi nhỏ đã có một kế hoạch hoàn hảo như bây giờ nào? Nhỏ lấy điện thoại gọi cho đàn em của ba nhỏ:

- Hãy đến phá phần mộ của Lý Mỹ Hà, nhưng để mai hẵng phá...

- Vâng thưa chị!

Xem nào, để xem ngày mai sẽ có trò vui gì diễn ra nào!

Sáng hôm sau, mọi người lại đến phần mộ của nó để xem tình hình thế nào. Nhỏ cũng đã đến, chỉ còn chờ cho việc thực hiện kế hoạch lần này thôi! Mọi người đang định lại gần, một đám người xông ra bắt họ rồi lại đập phá mộ nó. Nhỏ nhếch môi cười, nhân tiện phá mộ nó cho vui. Nhỏ giả vờ gào thét:

- Các người làm gì vậy hả? Dừng lại!

Hấn đang dùng võ đánh mấy tên này để bảo vệ mọi người, chúng toàn là người xã hội đen, đánh được vài người lại có thêm người nữa. Ba hấn giúp mẹ nó và mẹ hấn thoát ra nhưng vẫn chưa được.

Chợt tên đang giữ nhỏ thả tay nhỏ ra, nhỏ chạy đến giả vờ ngã lăn. Hấn thấy vậy lên tiếng:

- Nguy hiểm!

Nhỏ bị một tên ghè gẩy vào người, do diễn thật nên người đau ê ẩm. Nhỏ mặc kệ, muốn lấy lòng hấn đành phải chịu đau một chút. Hấn thấy nhỏ ngã ra đất thì bắt đầu suy nghĩ: Nhỏ vì mộ nó mà chịu đau như vậy sao? (bị lừa rồi ông à!). Nhỏ giả vờ ôm người:

- Á...

Ba hấn thấy sự việc diễn ra quá nhanh chóng, có người đã bị thương. Đám người kia thấy nhỏ nháy mắt liền rời đi không để mọi người bắt lại. Hấn chạy tới đỡ nhỏ:

- Cô không sao chứ? Con gái sao liều vậy?

Nhỏ vẫn giả vờ thều thào, rên kêu đau rồi nói tiếp:

- Mỹ Hà chịu khổ nhiều rồi, giờ mộ cũng không được yên em thấy tội, em không chịu được!

Hấn nhìn nhỏ hơi xót, không ngờ kẻ trước đây đánh nó, ghét nó nhưng sau khi làm hòa với nhau đã hoàn toàn thay đổi. Nhỏ cũng thương nó như vậy, hấn vô cùng cảm kích. Ngọc Mai và Nhất Nam đã tới, cô chạy rất nhanh ra chỗ hấn:

- Nghe tôi nói, tin tôi được không? Tôi không phải hung thủ, là Dương Ngọc Mễ!

Hấn nhìn nhỏ một lát, nhỏ giả vờ quay sang cô ngạc nhiên cùng đáng thương:

- Tôi không có mà! Sao bây giờ cô lại đổ cho tôi?

- Dừng chối nữa! - Nhất Nam thấy ghét sự giả tạo trắng trợn của nhỏ.

Hấn chợt thấy tức giận, hấn quay ra quát anh và cô:

- Hai người các người im đi! Tôi đã không truy cứu mà chỉ đuổi đi, giờ muốn gây sự hả?

- Nhưng cô ta mới chính là người hại Mỹ Hà! - Cô nói.

Hấn chỉ vào phần mộ nó và nhỏ đang ôm người đau đớn ở dưới đất:

- Là hung thủ sao còn xả thân mình để bảo vệ mộ Mỹ Hà, Ngọc Mễ vừa rồi bị thương cô biết không?

Ngọc Mai ngăn người ra. Nhỏ đã diễn kịch, đã nhanh hơn cô một bước sao? Cô không thể tin được điều đó. Cô vẫn cố tiếp tục nói:

- Hãy tin tôi!

- Im đi, các người biến đi nếu không muốn vào tù!

Hắn đỡ nhỏ dậy cùng ba hắn đưa nhỏ vào bệnh viện. Mọi người đi lướt qua cô, họ không hề muốn mọi chuyện tồi tệ hơn, nhưng có lẽ đã đến lúc cô và anh nên đi khỏi thành phố này hoặc đừng xuất hiện trước mặt họ nữa. Cô lại khóc, lúc nào cô cũng vẫn là người chịu oan. Mỹ Hà, sao cậu lại để cho nhỏ làm vậy với tình bạn của hai chúng ta? Nếu cậu linh thiêng hãy trừng phạt nhỏ đi mà! Cô ngồi bên mộ nó khóc, những người làm mộ cũng phải thấy buồn. Họ kêu anh đưa cô đi để họ còn chỉnh sửa lại mộ. Anh đưa cô về nhà. Không lẽ sẽ có một kết thúc đau buồn như thế này dành cho nó và cô? Anh ước điều đó đừng xảy ra như vậy! Anh mong một ngày không xa, Dương Ngọc Mễ sẽ bị vạch tội và trả giá cho tất cả. Nhưng liệu có được hay không?

57. Chương 57: Một Năm Sau - Bất Ngờ

Lưu ý nha, đoạn đầu chap này sẽ khiến mọi người vô cùng tức giận nhưng đoạn cuối thì lại vô cùng tuyệt nha!

Dương Ngọc Mễ được y tá bôi thuốc rồi ra về. Hắn ngồi trên ghế nhắm mắt lại, hiện giờ trong đầu hắn đang có vô vàn những suy nghĩ tràn ngập khiến hắn vô cùng đau đầu. Hắn nghĩ tới sự việc vừa rồi, hắn là Mỹ Hà cũng sẽ rất cảm ơn Dương Ngọc Mễ vì đã bảo vệ phần mộ cho nó. Nhưng hắn đâu biết nhỏ chỉ đang diễn kịch! Hắn đưa nhỏ về nhà rồi sau đó cũng lái xe về biệt thự nhà hắn.

Ba hắn ngồi trên ghế sofa. Ông đang nghĩ đến cuộc sống sau này của hắn. Bây giờ nó đã ra đi, ông không thể nào cứ nhìn hắn đau đớn như vậy. Nhưng nếu để hắn lấy một người khác, ông sẽ rất có lỗi với nó. Thật bất công khi hạnh phúc nhất định không chịu đến với hắn và nó. Ông phải làm sao đây, chẳng lẽ để hắn sống như vậy cho tới già? Ông ước có một phép màu nào đấy làm mọi chuyện tốt đẹp trở lại.

Hắn vào trong nhà, ba hắn ngồi đó, ông nhìn hắn. Hắn ngồi xuống ghế sofa, chợt hắn nhận được tin nhắn từ Dương Ngọc Mễ: “Mạnh Quân, em cũng rất yêu anh nhưng em sẽ không làm kẻ cướp anh đâu vì em là bạn của Mỹ Hà, vì thế đừng hiểu nhầm em. Anh biết đấy, Mỹ Hà sẽ rất buồn nếu anh cứ rầu rĩ như vậy, vì vậy anh hãy cười lên!” Hắn cúp điện thoại, ngửa đầu ra ghế nghĩ: “Mỹ Hà, Ngọc Mễ tốt với em như vậy, em xem anh phải làm sao để trả ơn cô ấy đây?”

Ba hắn ngồi một lát, cuối cùng cũng quyết định lên tiếng:

- Ba muốn hỏi con về chuyện sau này... Con định sẽ thế nào?

Hắn ngồi nhìn ba một lát, lại tiếp tục vắt óc suy nghĩ. Mỹ Hà, anh tin em cũng sẽ ủng hộ anh!

- Con sẽ lấy Ngọc Mễ vào năm sau, coi như để trả ơn cô ấy đã vì Mỹ Hà mà thay đổi tất cả, biết hi sinh cho người khác.

Ba hắn gật đầu, cũng phải, trả ơn người ta cũng là chuyện dễ hiểu!

- Được!

—MỘT NĂM SAU—

Dương Ngọc Mễ đang ngồi trong lễ đường, suốt một năm qua nhỏ sống trong sự sung sướng lẫn dằn vặt. Bởi lẽ, nhỏ đã có được hạnh phúc trong tay mình suốt một năm qua, nhỏ đã trả thù giúp ba mà không một ai hay biết. Lát nữa thôi nhỏ sẽ lấy hắn, chính thức làm cô dâu của hắn mà trong khi đó hắn lại nghĩ rằng hắn phải trả ơn nhỏ.

Nhỏ nhếch mép, hắn không yêu nhỏ mà chỉ trả ơn nên mới lấy nhỏ. Vậy cũng chẳng sao, miễn sao là nhỏ có thể làm con dâu nhà họ Trương, còn việc hắn có yêu nhỏ hay không không quan trọng. Nhìn mình trong chiếc váy cưới màu trắng hở vai, phần giữa eo đính hoa lấp lánh, mái tóc đính hạt trắng kèm hoa và đôi bông tai kim cương sáng lóa trên tai, nhỏ trở nên xinh đẹp. Nhưng sự xinh đẹp ấy vẫn hiện lên sự độc ác

của con người nhỏ. Chỉ có điều, không ai nhận ra được cái sự độc ác đó mà vẫn sống hòa đồng với nhỏ. Lễ nào con gái của quý dữ sẽ không bao giờ phải chịu tội do những gì mình làm mà sẽ có một cuộc sống hạnh phúc mà lẽ ra chỉ thiên thần mới là người có được?

Đã đến giờ cử hành hôn lễ, nhỏ bước ra đứng cạnh hấn. Những lễ cưới khác thì thường là sẽ để cha sứ hỏi trước, nhưng hôm nay, lễ cưới này lại để cho một ca sĩ hát tặng cô dâu và chú rể. Vì vậy hấn và nhỏ đứng trên lễ đường chờ phần trình diễn xong xuôi. Nhưng hai người đâu biết được, đó lại là một sự sắp đặt của ba hấn, mẹ hấn, mẹ nó và có mặt cả Ngọc Mai và Nhất Nam đang che mặt. (đọc giả chắc cũng đoán ra vấn đề nhỉ?)

Một cô gái mặc chiếc váy hồng xòe ra, đi giày cao gót hồng và đội mũ che mặt. Cô ngồi trên xích đu cao từ từ xuống và cất tiếng hát. Một bài hát lẽ ra không ai được phép hát tại hôn lễ - bài Speak now!

"I am not the kind of girl - em đâu phải loại con gái

Who should be rudely barging in on a white veil occasion - Chen ngang vào lễ cưới của người khác

Hấn chợt đứng im như phỗng, hình ảnh này hấn đã thấy, đó là khi nó hát trên chiếc xích đu ngoài vườn nhà Nhất Nam. Hấn đứng hình, tại sao lại giống tới vậy, cả giọng hát nữa, sao lại hay, lại trong giống như nó?

Dương Ngọc Mễ nhận ra lời bài hát có ý nói hấn phải dừng ngay lễ cưới liền tức giận. Nhỏ quay sang hấn:

- Quân, sao lại hát bài hát như vậy trong đám cưới của chúng ta?

Hấn vẫn tiếp tục nhìn, gỡ tay nhỏ ra đứng ngược lên trên cao. Nhỏ thấy tình hình có vẻ kì lạ, chợt thấy bóng dáng Ngọc Mai và Nhất Nam trong lễ đường, nhỏ bắt đầu nghi ngờ về người con gái đang ngồi trên xích đu. Nhỏ quay ra chỗ Đỗ Tú Kỳ, bà ta cũng đang có suy nghĩ giống nhỏ, nhanh chóng đứng thẳng dậy lại gần chỗ nhỏ.

Trên chiếc xích đu kia, người con gái ấy vẫn hát:

"Don't say yes, run away now - Đừng nói đồng ý, hãy chạy trốn cùng em.

I will meet you when you're out of the church at the back door - em sẽ gặp anh ngoài cửa sau của nhà thờ.

* Một năm trước:

Một ngư dân đi đánh cá trên biển, ông thấy một vật gì đó ở phía xa màu trắng cam như tấm lưới, vội vã chạy đến vì nghĩ mình may mắn khi nhặt được tấm lưới mới, ông phát hiện ra một cô gái đang nằm bất tỉnh. Ông vội vã gọi mọi người đưa cô gái đó vào bệnh viện. Tưởng như đã hết hi vọng, nhưng không ngờ kì tích xảy ra, cuối năm đó, trên chiếc giường bệnh, cô gái ấy mở mắt ra nhìn mọi người.

Nó từ từ đưa đôi mắt nhìn xung quanh, đây là đâu? Hấn đâu rồi, Dương Ngọc Mễ, nhỏ đã bị bắt chưa? Nó nhìn thấy người ngư dân vô cùng ngạc nhiên, ông ta đỡ nó dậy rồi gọi bác sĩ.

- Kì tích đã đến, cô ấy đã tỉnh, chờ một tháng nữa tình dưỡng sức khỏe có thể xuất viện.

Trong suốt một tháng tình dưỡng ấy, nó rất nhớ nhà, nhớ tất cả mọi người. Nó cũng rất muốn về cùng Ngọc Mai làm hòa. Nó cũng đã biết nó ngủ suốt gần một năm. Không biết mọi người hiện giờ thế nào? Nhưng ở đó, nó cũng cùng các em nhỏ làng chài trò chuyện, vui chơi nên bớt buồn. Nó thường hát cho các em nghe và ai ai nơi đây cũng yêu quý nó. Nó vẫn có thể rút được thể tín dụng, vì vậy nó lấy tiền giúp cho cuộc sống nơi đây tốt hơn, người dân ai cũng biết ơn nó.

Sau một tháng, một ngày nó tình cờ gặp lại Ngọc Mai khi cô và Nhất Nam đi khắp nơi để tìm manh mối buộc tội Dương Ngọc Mễ. Họ đã vô cùng vui mừng khi tìm thấy nhau. Thông qua Ngọc Mai, nó biết được

hắn đã bị Dương Ngọc Mễ lừa gạt, lòng cảm thấy vô cùng tức giận. Nó cùng cô và anh trở về cũng không quên tạm biệt mọi người. Ngọc Mai hẹn gặp tất cả mọi người, trừ hắn và lên kế hoạch gây bất ngờ tại hôn lễ. Ngọc Mai được minh oan, mọi người chuẩn bị cho lần bắt Dương Ngọc Mễ trong lễ cưới.

*Trở lại hiện tại:

Hắn vẫn đứng đó, xúc động, đã phần nào đoán được người con gái kia là ai. Phải, chính là nó, sau suốt một năm trời mọi thứ trở nên u ám, có lẽ hôm nay đã tới lúc ánh sáng trở về! Nó vẫn cứ tiếp tục hát, kết thúc bài hát, đặt chân xuống đất, tất cả mọi người vỗ tay reo hò. Ngọc Mai, Nhất Nam và mọi người đã gọi cảnh sát, bây giờ chỉ còn chờ nó vạch mặt nhỏ. Không gian trở nên im lặng...

(còn tiếp, mời đón đọc chap sau!)

58. Chương 58: Vạch Mặt

Người con gái đó tiếp tục bước đi, tiến lại gần hắn, phải là nó, là nó đang mặc chiếc váy hồng đó tiến tới chỗ hắn. Nó nhìn hắn một lát, nhìn hắn vẫn đang rưng rưng mà cảm thấy lòng mình cũng dâng lên những cảm xúc khó tả. Đã rất lâu rồi nó và hắn không được gặp nhau. Đã rất lâu rồi hắn không cùng nó đi chơi với Ngọc Mai và Nhất Nam, khoảnh khắc hạnh phúc ngày xưa thật khiến cho nó và hắn cảm thấy nhớ nhung, bồi hồi.

Nói thật, khi Dương Ngọc Mễ giết nó, nó đã tưởng như mình không có cơ hội trở về bên cạnh hắn nữa. Bởi vì trong đầu nó lúc đó đã vô vùng trống rỗng, lúc ấy nó chỉ như chờ thần chết đem mình đi mà thôi. Ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, nó ước mong rằng ông trời nhất định phải trừng phạt Dương Ngọc Mễ, dù cho nó có chết đi chẳng nữa cũng không thể để kẻ độc ác đó được hạnh phúc. Nhưng nó lại không thể ngờ được, cuối cùng chính nó lại là người tự tay trừng phạt nhỏ, và đó là ngày hôm nay!

- Mỹ Hà, là em phải không? Có phải em đã quay về? - Hắn bất chợt run giọng hỏi nó. Nếu như người trước mặt hắn là nó, làm ơn hãy dừng để nó rời xa hắn thêm lần nào nữa cả!

- Phải, Quân... em... - Nó bất chợt từ từ gỡ chiếc mũ màu hồng trên tóc xuống. Nhẹ nhàng uyển chuyển. Đôi mắt đánh thẳng, sâu lắng và ngọt ngào nhìn hắn.

Hắn tiến đến thật nhanh ôm thật chặt nó vào trong người mình. Là nó, là người hắn yêu bằng xương bằng thịt, không phải là ảo giác. Hắn chợt để ý cơ thể nó đã gầy đi nhiều. Chợt cảm hận ngược lên trên nhìn nó:

- Anh đã đuổi Ngọc Mai đi, từ nay anh sẽ bảo vệ em không để cô ta có cơ hội hại em. Hơn nữa, em cùng anh đến để cảm ơn Ngọc Mễ đã hi sinh vì em khi mọi người nghĩ rằng em mất!

- Anh đã sai lầm!...

Hắn nhìn nó bằng ánh mắt thắc mắc. Nó đang nói gì vậy? Nó gỡ tay hắn ra rồi tiến đến gần Dương Ngọc Mễ và mẹ của nhỏ. Hai người họ đang sốt vó lên lo lắng, luống cuống nhìn nó. Nó khinh bỉ nhìn Dương Ngọc Mễ và Đỗ Tú Kỳ. Tại sao lúc giết nó lại bình tĩnh như vậy, để rồi đến khi bị vạch mặt thì run sợ? Nếu đã biết sợ, thì ngay từ đầu đừng nên phạm sai lầm! Nó không ác nhưng tất cả chỉ do bọn họ tự làm tự chịu thôi! Nhất định hôm nay, nó sẽ không tha cho loài quỷ dữ nham hiểm này!

- Rất lâu rồi không gặp nhỉ người bạn cũ, à không... Phải gọi là Dương tiểu thư, con gái của Dương Quân Minh chứ nhỉ?

Tất cả mọi người sửng sốt, mọi ánh mắt dồn hết về phía nó và Dương Ngọc Mễ. Hắn nghe như tiếng sét bên tai mình. Vậy mọi chuyện là sao? Hắn... đã sai lầm thật sao? Tại sao lại như vậy?

- Mỹ Hà, cậu đùa vui thật đấy, sao tớ lại là con gái của ông ấy được, tớ là con gái Dương Thiên... - Dương Ngọc Mễ chối tội.

- Các chú cảnh sát, dẫn bọn họ vào đi! - Nó lên tiếng.

Cảnh sát dẫn vào một đám người mặc đồ đen, trong đó có mặt cả Dương Thiên đang được Đỗ Tú Kỳ nói dối là đi công tác nước ngoài. Mặt Dương Ngọc Mễ trắng bệch, Dương Thiên đã bị bắt, không thể nào? Kế hoạch của nhỏ gần thành công rồi, chỉ còn một chút nữa thôi, không lẽ nào lại có thể thất bại như vậy.

- Dương Thiên, ông ta là đàn em của Dương Quân Minh, đám người này đã hộ trợ cô ta trong mọi kế hoạch xấu xa!

- Mày nói láo! - Đỗ Tú Kỳ gào lên.

Cảnh sát quát bà ta im lặng làm bà ta điếng hồn ngồi thụp xuống đất. Hấn tiến lại gần, cầm phần nhìn Dương Ngọc Mễ, tại sao trên trái đất này lại có tồn tại một kẻ giả tạo, độc ác tới như vậy?

- Thì ra mọi việc là do cô gây ra, tôi đã sai lầm khi tin cô!

- Không phải, anh phải tin em, Quân, anh phải tin em! - Dương Ngọc Mễ càng lúc càng mặt dày.

- Cô câm ngay miệng lại, cảnh sát, bắt cô ta đi, tôi không muốn nhìn thấy loại người này nữa! - Hấn càng lúc càng thấy hận bản thân mình sao trước đây lại có thể tin nhỏ.

- Các người không được lại gần tôi! - Nhỏ gào lên.

Dương Ngọc Mễ móc trong túi xách của mẹ nhỏ ra một khẩu súng. Nhỏ giơ lên đe dọa tất cả mọi người. Mọi người trong lễ đường hoảng hốt, hét lên khi thấy khẩu súng đen ngòm trên tay nhỏ.

- Cô không được manh động, hãy ngoan ngoãn để được hưởng một chút khoan hồng của pháp luật! - Cảnh sát ngăn cản nhỏ làm liều.

- Lý Mỹ Hà, tại sao lúc nào những gì tao sắp có được đều bị mày phá hủy? Hôm nay tao sẽ không tha cho bọn mày, dù cho có vào tù tao cũng sẽ không để bọn mày được hạnh phúc!

- Lòng dạ độc ác còn muốn được hạnh phúc? - Ba hấn chọt lên tiếng.

- Ông im đi! - Nhỏ quát lại ba hấn, bây giờ không còn giữ phép tắc gì nữa.

Nhỏ nhằm về phía nó để bắn:

- Mày chết đi! Ha ha...

“Bằng”....

- Cẩn thận!... - Soạt... một bờ vai đỡ lấy che chắn cho nó.

Máu, dòng máu chảy trên bộ âu phục trắng. Hấn đã lấy thân mình đỡ đạn cho nó. Nó sững sốt, không, này, sao lại ngốc tới vậy chứ?

- Quân, anh ngốc vậy hả? - Nó rơm rớm nước mắt.

- Anh sai nhiều... rồi, suýt nữa còn... lấy cô ta. Anh... xin lỗi! - Hấn nói.

- Không, anh không có lỗi, chỉ là anh muốn trả ơn cô ta thôi, em hiểu, đừng ngắt! Xin anh đấy, đừng ngắt mà! - Nó khóc.

- A A A!!!!... Không.... - Dương Ngọc Mễ hét lên.

Nhỏ vừa bắn hấn, người nhỏ yếu, không thể nào! Nhỏ ôm đầu, nhỏ đã làm gì thế này? Nhỏ...

- Quân, em xin lỗi, hu hu...

Nhỏ ngồi thụp xuống đất, cảnh sát tiến lại gần nhỏ, chọt một tiếng nổ vang lên lần nữa “Bằng”...

Màu máu đỏ tươi lần nữa chảy trên bộ váy cô dâu yêu kiều. Nhỏ đã tự vẫn... Đỗ Tú Kỳ kinh hoàng nhìn lên phía trước, không thể nào!

- Ngọc Mễ, tỉnh lại đi con! - Bà ta khóc.

- Con xin lỗi mẹ, con đi trước!

- Không...

Dương Ngọc Mễ dần lịm đi. Mọi người gọi xe cấp cứu. Ở trong lễ đường, có hai bên là những tiếng khóc thảm thương. Một bên là mọi người đang lo cho hấn. Một bên là Đỗ Tú Kỳ đang đau đớn. Phải chăng số phận đã quá trêu đùa? Nếu ngay từ đầu không làm những điều sai trái, có lẽ đã chẳng có chuyện gì đau

đón xảy ra!... Và nếu như chịu tin tưởng nhau, có lẽ đã không có những hiểu nhầm đáng tiếc. Đây là bài học đắt giá cho mỗi người!...

(còn tiếp)

Đọc giả thân mến, truyện cũng đã sắp đi đến hồi kết. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình thời gian qua. Và thêm nữa, mình cũng sẽ viết ngoại truyện nên cứ yên tâm tiếp tục đọc. Khi nào truyện full tự khắc mình sẽ thông báo. Nói thật, khi đọc lại tác phẩm đầu tay của chính mình, mình cảm thấy vô cùng tự ti, duy chỉ có vài chap gần đây mình còn thấy tạm ổn. Do cách chuyển đoạn không được logic nên mình khá là bức mình, chỉ muốn tự đập vào mặt cho nó sáng cái đầu ra. Cũng rất may là có bạn đọc truyện của mình, vì vậy mình thấy bớt tự ti hơn. Rất cảm ơn các bạn vì tất cả! Chào và hẹn gặp lại ở tác phẩm sau của mình. Còn hiện tại mình đang thử viết với cốt truyện mới như: Giống và Khác; hay cốt truyện liên quan đến xã hội đen: A Coolgirl. Nhưng hai truyện này lịch ra chap sẽ vô cùng hiếm do mình tập trung vào học để ôn thi cấp ba. Mong các bạn tiếp tục ủng hộ. Thân ái chào các bạn!

59. Chương 59 [the End] : Hạnh Phúc Ngọt Ngào!

Hắn từ từ mở mắt, bên cạnh hắn là nó đang nằm gục thiếp đi vì mệt. Bây giờ hắn mới nhận ra là trời vẫn còn chưa sáng hẳn, nhìn đồng hồ bây giờ mới có 5 giờ. Vậy là cả đêm hôm qua nó đã thức trông hắn. Lòng hắn chợt thấy nhói đau. Hắn đã phạm rất nhiều sai lầm khi tin tưởng vào Dương Ngọc Mễ, vậy mà nó không hận hắn, vẫn hi sinh mình vì hắn. Nếu như hôm qua hắn có chết, hắn cũng thấy đáng bởi mình là một kẻ tồi tệ, đã làm phạm phải quá nhiều sai lầm mà đáng lẽ ra sẽ không nhận được sự tha thứ từ người khác. Hắn thậm chí cảm thấy xúc động, thấy biết ơn nó vô cùng.

Nó ngủ gục trên tay hắn chợt thấy có ánh mắt nhìn mình chằm chằm. Nó ngơ ngàng người rồi ngồi dậy nhìn về phía hắn. Hai đôi mắt đối diện nhau. Nó ngây ngốc ngồi đó rồi chợt mừng quýnh. Suốt đêm qua nó lo cho hắn mặc dù bác sĩ nói hắn đã qua cơn nguy hiểm, không sao nữa rồi nhưng nó vẫn lo lắng sợ mất hắn. Nó ôm chầm lấy hắn khóc nức nở:

- Em hận anh, anh có biết em lo tới nhường nào không?

Hắn lấy tay ôm nhẹ vai nó, vì đang đau nên không thể nhào người ra đỡ dành nó được:

- Anh xin lỗi, Mỹ Hà...

- Hức...

Nó ngồi thẳng dậy nắm lấy tay hắn. Hắn đã tỉnh, giờ đây nó không cần phải lo sợ nữa. Không phải nơm nớp giật mình nghĩ rằng hắn sẽ biến mất. Chợt nhớ ra cần gọi bác sĩ, nó gỡ tay hắn ra dặn dò:

- Ngồi im đây thôi nghe chưa, em đi gọi bác sĩ.

Hắn ngồi nhìn nó đang hấp tấp chạy đi gọi bác sĩ mà lòng thấy ấm áp. Nhất định từ nay trở đi hắn sẽ giữ nó thật chặt, không bao giờ để nó rời xa mình nữa. Bác sĩ vào trong phòng xem xét một chút, vậy là đã ổn, nghỉ ngơi một tuần là có thể xuất viện. Nó rất vui khi nghe bác sĩ thông báo về tình trạng sức khỏe của hắn, vậy là đã có thể yên tâm hơn, từ nay nó có thể hạnh phúc được rồi chẳng?

Nó ngồi xuống cạnh hắn, giờ trời vẫn chưa sáng, hai người ngồi nói chuyện với nhau. Đã rất lâu không gặp, có rất nhiều điều để nói.

- Làm sao em có thể quay về vậy? - Hắn nắm lấy tay nó tò mò hỏi.

- Có một ngư dân thấy em bất tỉnh đã đưa em đến bệnh viện, nhờ vậy mà em thoát chết đó! - Nó vui vẻ trả lời.

- Anh xin lỗi... - Hắn chợt làm không gian vui vẻ bỗng nhiên nặng trĩu.

- Sao vậy? - Nó tò mò nhìn hắn, mọi chuyện đã qua rồi, còn lỗi lầm gì ở đây?

- Vì đã không tin Ngọc Mai mà lại đi tin Dương Ngọc Mễ.

- Đã qua rồi mà, dù sao cũng là do anh không kiểm soát được sự tức giận của mình. Anh vẫn vậy, làm em lại thấy dễ thương.

Hắn kéo nó lại hôn nhẹ lên môi, hai người ôm nhau rung rinh như lật đật. Có lẽ bây giờ hắn sẽ dành trọn thời gian hạnh phúc bên nó!

Mặt trời vừa ló rạng, đồng hồ cũng đã điểm 6 giờ sáng. Nó đã đi mua cháo về cho hắn. Hắn thì làm nũng bắt nó bón cho ăn. Nhưng nó chỉ véo nhẹ vào má và dịu dàng bón cho hắn. Cái anh chàng này, điệu quá à nha!

Cạch, mọi người đến thăm hắn khẽ mở cửa. Nhìn vào trong phòng thấy đôi uyên ương đang bón cho nhau ăn, họ khẽ mỉm cười, hai người này thật là tình cảm quá! Nhất Nam chợt thấy ghen tị với hắn, anh chưa được Ngọc Mai bón cho miếng nào cả, rõ là ghét. Hôm nào nhất định anh cũng phải giả bệnh mới được! (*t/g: Chị Mai ơi anh Nam đòi giả bệnh! *Nhất Nam: Trật tự, đồ mách lẻo!)

Ngọc Mai lại gần, giả vờ ho khan vài tiếng gọi đôi bạn trẻ:

- E hèm, có khách đến chơi, nhanh nhanh không mất bị nhiễm chất độc hại mất!

- A, Ngọc Mai.

Nó chạy ra nắm lấy tay cô làm hắn đang sung sướng chợt ỉu xiu như bánh đa nhúng nước. Đúng là “đang hay thì đứt dây đàn”, “đang ăn cơm nguội thì chan canh vào”. Nhìn cái bản mặt tức cười của hắn, mọi người đều không nhịn được mà phì cười. Nhất Nam thì sướng rơn trong bụng, anh này đúng là cái kẻ chuyên ghen ăn tức ở đây mà! Hắn chợt để ý tới Ngọc Mai và Nhất Nam, lòng chợt thấy có lỗi. Hắn nhẹ giọng hỏi cô, chất chứa trong đó là bao nhiêu nỗi ân hận:

- Xin lỗi, Ngọc Mai, tôi đã không tin cô!

- Lúc trước tôi ghét cậu lắm, nhưng giờ cũng nên tha thứ cho nhau thôi!

- Cảm ơn! - Hắn nói.

Mọi người cùng nhau nói chuyện bàn tán rôm rả. Sau bao nhiêu sóng gió, cuối cùng những tháng ngày gặp bao nhiêu trắc trở, sóng gió, giờ đây họ đã có thể cùng nhau đi lên phía trước. Hi vọng những đôi bạn trẻ của chúng ta sẽ mãi hạnh phúc và không bao giờ lìa xa nhau.

Nói đến Dương Ngọc Mỹ, vì nhỡ bắn vào bụng, vào phần nguy hiểm nên đã không thể cứu chữa. Chỉ vì những sai trái mà cuộc đời của nhỡ đã đi đến hồi kết. Nhỡ đã sai lầm khi không lựa chọn cho mình một cuộc sống thật tốt, để bây giờ hoài đi một tuổi thanh xuân tươi đẹp! Đỗ Tú Kỳ thì đã bị bắt vì đồng phạm với Dương Ngọc Mỹ và Dương Quân Minh. Cuộc sống của bà ta từ bây giờ cũng đi vào bóng đêm. Nếu như ngay từ đầu sống thật tốt, thật tử tế thì có lẽ họ cũng sẽ có cuộc sống hạnh phúc như người khác.

* Hai năm sau:

Hiện tại bây giờ nó đã 20 tuổi, hắn, anh và cô cũng vậy. Nó đã thi đỗ vào trường đại học âm nhạc. Ngọc Mai thi vào trường đại học thiết kế thời trang, Nhất Nam và hắn thì tiếp nối sự nghiệp của ba mẹ. Bây giờ họ đã trưởng thành nhưng vẫn luôn yêu thương nhau như trước.

Hôm nay là lễ cưới của họ, Nhất Hải cũng đã từ Hàn Quốc bay về đây từ ngày hôm qua cùng với cô bạn gái Mina người Hàn rất xinh đẹp. Mà chuyện tình của họ cũng rất thú vị nha. Gặp nhau trong một hoàn cảnh và không gian rất độc đáo. (ngoại truyện sẽ tiết lộ ạ!).

Nó và Ngọc Mai đang trong phòng cô dâu. Nó mặc váy cưới đính kim cương trước ngực, giữa eo thắt nơ ruy băng to, viền dây váy lấp lánh thất vạt chéo lên cổ. Bên dưới xoắn như những bông hoa đan cài, thỉnh thoảng chiếc váy còn đính thêm cả kim cương lẫn ngọc trai lấp lánh. Nhìn chiếc váy của nó vô cùng bắt mắt, bất cứ người phụ nữ nào cũng ao ước cái váy đó là của mình. Tóc nó búi một ít xoắn xoắn lại, đính vương miện nhỏ kèm bông hoa lan trắng và chiếc để phía sau. Chà chà, nhất định hôm nay hắn sẽ ngất ngây rồi!

Ngọc Mai thì mặc váy phía trước ngắn, phía sau dài thướt tha. Váy hở vai nhưng không phản cảm, cũng đính kim cương lấp lánh nhưng phần dưới của váy không xoắn giống nó mà phẳng mịn đính thêm vài bông hoa. Cô cũng đeo một chiếc vương miện nhỏ.

Đã đến lúc cử hành hôn lễ, cô dâu bước ra lễ đường cùng chú rể nắm tay nhau nghe cha sứ hỏi. Sau khi cùng nói: “Con đồng ý”, họ trao nhẫn cho nhau và dành tặng những nụ hôn ngọt ngào mà chỉ trong hôn lễ mới có. Cô dâu tung hoa và cùng nhau mỉm cười. Hạnh phúc thật là quá ngọt ngào!...

Các bậc phụ huynh cùng tất cả mọi người trong nhà đều hạnh phúc nhìn hai cặp đôi trai tài gái sắc. Bây giờ họ đã chính thức trở thành vợ chồng. Nhất Hải lại gần hai cặp đôi:

- Chúc mừng nha!

- Cảm ơn! Đây là bạn gái cậu đúng không? - Nó dùng ánh mắt trêu chọc.

- Ủ, cô ấy tên Mina!

Họ cùng nhau nói chuyện rôm rả. Hôn lễ tấp nập với bao tiếng cười. Có lẽ chỉ cần viết đến đây là đọc giả cũng đã biết hiện tại họ đang rất hạnh phúc đúng không? Hãy cùng chúc phúc cho họ, dù không biết phía trước có nhiều chông gai hay không nhưng nhất định họ vẫn sẽ mãi hạnh phúc, như bây giờ! Love for ever...

(chờ đón ngoại truyện nha!)

60. Chương Ngoại Truyện 1

*Tại Seoul, Hàn Quốc (quay lại 1 năm trước):

Nhất Hải đang kéo chiếc vali đi dọc con đường của sân bay. Hôm nay cậu tới đây để du học cũng như tiện thể theo dõi công ti điện ảnh thuộc chi nhánh của ba mẹ ở đây. Hít một hơi thật sâu, sau suốt mấy tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay, cậu cảm thấy cơ thể mình khá là ê ẩm, mệt mỏi. Bây giờ được đặt chân xuống sân bay, cậu vươn vai thật dài để bớt đi sự mệt mỏi.

Sau khi làm xong các thủ tục và vấn đề linh tinh khác, cậu gọi điện cho quản gia Lee ở biệt thự nhà cậu bên Hàn Quốc tới đón. Ông ấy cũng khá thông thạo tiếng Đài, nhưng cậu thì lại rất rành rọt tiếng Hàn vì thế nên rất ít khi quản gia Lee phải tự mình nói tiếng Đài. Nhìn lên đồng hồ, bây giờ cũng đã là 8 giờ sáng, giờ này thì nhất định là nó đã dậy rồi, chắc chỉ có cái tên Quân lười biếng kia là phải để nó gọi dậy thôi. Lòng cậu chợt thoáng buồn, không biết bao giờ cậu sẽ trở lại đó nhưng ít nhất cũng phải hai năm trở ra, bởi lẽ khoảng thời gian ấy cậu mới có thể quên đi nó.

Quản gia Lee vừa đến sân bay, ông giúp cậu xách đồ đặt vào cốp xe, mời cậu lên xe nhưng cậu lại làm rơi mất ví ở chỗ nào đó. Cậu lục tìm nhưng không thấy, lắc đầu thở dài nhìn quản gia Lee:

- Cháu bắt cẩn thận. Haiz, thôi thì đành chịu vậy, cũng không có gì quan trọng lắm, có hai trăm nghìn và vài đồng năm chục thôi, cũng không đáng lo, về thôi!

- Vâng thưa cậu chủ!

Nhất Hải đang định leo lên xe, chợt ở xa vang lên tiếng gọi lớn:

- Anh bạn gì đó ơi, ví tiền của anh nè!

Cậu bước xuống xe nhìn ra chỗ có tiếng người gọi, là một cô gái, thời buổi này vẫn có người tốt nhặt được của rơi tìm người trả lại như thế này thực sự rất tốt. Cậu mỉm cười nhìn cô gái:

- Cảm ơn cô! Tôi nên làm gì để trả ơn cô đây nhỉ?
- Không cần, anh cầm lấy đi này, tôi còn có việc, tạm biệt!
- Ủ, cháu cứ đi chơi tiếp đi, ông cầm cho!
- Vâng ạ!

Cậu ngăn người ra, ông quản gia nói gì cậu không hiểu. Cậu vẫn chưa kịp hỏi tên cô gái nọ, cô ấy đã rời đi rất vội vã, thôi thì lần sau tìm cô ấy cảm ơn sau vậy. Quản gia Lee lên xe chở Nhất Hải về biệt thự. Hôm nay ông đã cho đầu bếp chuẩn bị một vài món ăn độc đáo để cho cậu chủ của mình thư giãn. Sáng nay ông có nghe Nhất Nam gọi điện thoại kể về lí do Nhất Hải sang bên này. Ông cũng đã hiểu cậu đã biết yêu và tâm trạng cậu hiện giờ không tốt, vì thế nên ông chuẩn bị giúp cậu thư giãn.

Cánh cổng biệt thự mở ra chào đón cậu chủ của họ về. Ngôi nhà ở Mỹ, ở Đài Loan và Hàn Quốc là những nơi mà gia đình Nhất Nam thường xuyên về thăm nhất, vì vậy việc cậu chủ của họ trở về đây chứ không phải nơi khác cũng là điều bình thường. Người hầu cất đồ đạc của cậu đi, sau đó dọn dẹp căn phòng của cậu. Nhất Hải lên phòng của mình, hiện tại cậu muốn ngủ một chút.

-
- Cậu chủ, dậy ăn trưa thôi ạ! - Quản gia Lee lên tiếng gọi Nhất Hải.

Cậu đã ngủ hơn một giờ đồng hồ, bây giờ là mười rưỡi, chà, ở đây dùng bữa trưa sớm quá. Nhưng không sao, bụng cậu cũng đã réo còi nên cứ đi ăn luôn cũng được. Nhất Hải bước xuống nhà, cậu nhìn đồ ăn trên bàn bắt mắt vô cùng. Thời tiết ở đây là ôn đới nên không khí có hơi se se lạnh. Vì vậy món ăn hầu như đều liên quan đến việc sưởi ấm cho cơ thể. Một đĩa cá chép sốt cà chua, cá biển xào ớt, kim chi - một món ăn cổ truyền của người Hàn Quốc, bánh táo và rau cải xào súp lơ. Nhìn món đồ ăn bắt mắt trên bàn, có vẻ chúng rất là ngon. Cậu lại nhớ tới mấy món nó làm, không biết mấy món này có ngon bằng nó nấu không ta!

- Ừm, rất ngon, chà chà, ăn kim chi vào ấm hết cả người!
- Cậu thấy ngon là được rồi! - Quản gia mỉm cười.

Sau khi dùng xong bữa trưa, cậu quyết định là nên đi dạo một chút cho khuây khỏa. Không khí ở đây rất trong lành, cảm giác được đi dạo thật sự rất khuây khỏa. Ở Hàn Quốc có rất nhiều khu du lịch đẹp, đặc biệt là thành phố Incheon gần đây. Nhưng mà bây giờ cậu vẫn chưa có thời gian để đi tham quan khu du lịch nổi tiếng của Hàn Quốc, vì vậy nên cậu sẽ để dành chuyến đi này vào vài hôm nữa. Đang đi dọc con đường gần bờ hồ, cậu chợt nhận được cuộc gọi điện thoại từ Nhất Nam.

- Alô!
- Cái thằng chết tiệt này, sao đi lại không báo mà gửi thư thế hả? Có biết Mỹ Hà khóc nức nở vì áy náy không hả? - Vừa nhắc mấy đã nghe ngay giọng quở trách của Nhất Nam.
- Xin lỗi, tại em không đủ dũng khí nghe anh mắng trực tiếp nên đành viết thư, hè hè! - Cậu cười cười.
- Cười cái đầu ý! À mà nè, Ngọc Mai và Mỹ Hà ở bên này rất thích xem SNSD hát, mà em thì đang ở bên Hàn, anh giao trọng trách cho em là đi xem SNSD hát rồi quay video gửi về cho hai người họ. Mà xin được chữ kí thì càng tốt!
- Hả, sao lại giao cho em cái trọng trách kì quặc vậy? Em có bao giờ đi nghe nhạc đâu!
- Mặc kệ, đây là hình phạt cho cái tội đi mà không báo trước, thôi nha, bye bye, anh bận đi ăn bánh của Ngọc Mai rồi!... “tút tut...”
- Ê, này này!...

Nhất Hải nhìn cái điện thoại, cậu thở dài ngao ngán. Thật là, tại sao lại giao cho cậu cái công việc khó xử vậy nè? Thôi thì đành đi vậy, hức, cậu nào có muốn, bắt tội cậu như vậy thật là độc ác mà! Nhất Hải trở về biệt thự chuẩn bị lên mạng xem lịch. Chà, tối nay cũng có một buổi hòa nhạc của SNSD quảng bá MV mới

*Tại buổi hòa nhạc lúc 19.00:

Nhất Hải đang bước vào trong tìm chỗ ngồi của mình. Cậu đã đặt vé xong rồi nên bây giờ không lo hết vé, vì vậy vẫn ung dung đi vào trong. Bên trong là cả một sân khấu to hoành tráng, dãy ghế ngồi phải đến hàng nghìn cái ghế ấy chứ. Xem ra độ nổi tiếng của nhóm nhạc này cũng vô cùng kinh khủng. Cậu ngồi vào chỗ của mình, xung quanh toàn là que phát sáng màu hồng lóa mắt, ngoài ra còn cả biển hiệu, đèn nhấp nháy đề tên nhóm nhạc nữa. Nếu hôm nay nó và Ngọc Mai ở đây, chắc hai người này sẽ mê tơi cho xem!

- A, xin lỗi, cho tôi qua chút ạ!

- À, không sao!

- Cảm ơn... Ủa, là anh à? - Cô gái đó lên tiếng - Anh cũng thích nhạc SNSD à?

- Hả... Cô, thì ra là cô à! Tôi chỉ đi quay video hộ một người thôi!

- Ừm...

Cô gái đó ngồi cạnh cậu, xem ra có vẻ là fan ruột của SNSD. Nhìn cô gái này rất chăm chú nghe hát. Nhất Hải quay hết bài hát đầu tiên sau đó nghỉ giải lao không quay tiếp nữa. Bây giờ cậu mới để ý tới cô gái kia. Là người Hàn, cô mang nét đặc trưng của vẻ đẹp nơi đây. Sống mũi cao, đôi môi hơi đỏ và đôi mắt sáng. Nhìn qua có thể thấy cô cũng khá xinh, da cô rất trắng bởi nơi đây là Hàn Quốc, thời tiết lạnh nên đó là điều đương nhiên. Cậu chợt nhớ ra mình chưa hỏi tên cô lần trước, bèn gọi chuyện:

- À, mà cô tên gì nhỉ?

- Tôi là Mina, Lee Mina!

- Họ Lee à? Tôi cũng quen vài người mang họ này!

- Vậy hả!

Buổi hòa nhạc kết thúc, tuy nhiên cậu lại thấy rất vui. Bởi vì ngồi nói chuyện với cô gái tên Mina kia thật thú vị! Cô ấy thích ăn khoai lang nướng, thích mặc đồ dịu dàng, nhưng cũng có lúc thích đi theo phong cách tomboy. Mà nghe cô ấy kể đã từng cãi nhau với đàn chị trong trường khiến bà chị ấy mệt quá tự rút lui và giờ đã bắt tay làm hòa với Mina, hai người coi nhau như hai chị em. Chà, nhiều đó thôi cũng đủ cho thấy cá tính đặc biệt của cô nàng rồi!

Hai người tạm biệt nhau trở về nhà. Nhất Hải gửi video qua cho Nhất Nam rồi trở về nhà. Nhưng kì lạ là mấy câu chuyện cô gái kia kể cứ làm cậu cười không thôi. Thật tình. Cậu lái xe lòng vòng đầu đuôi rồi mới về biệt thự. Vừa bước vào nhà, chợt cậu nhìn thấy Mina, cả hai đều rất ngạc nhiên.

- Ủa, sao lại là anh?

- À, cậu chủ, đây là cháu gái tôi. - Ông quản gia lên tiếng - Sáng nay nó nhặt được cái ví của cậu đó.

- Hả??? - Hai người ngạc nhiên.

Cậu gật đầu, thảo nào sáng nay ông quản gia nói chuyện với cô gần gũi vậy, thì ra là cháu gái. Cậu mỉm cười, chào cô rồi lên phòng. Trong suốt những ngày ở gần nhau, cậu có biết thêm rất nhiều về cô gái kia. Mà toàn là tính cách độc và lạ, rất thú vị. Rồi dần dần, cậu thích trêu chọc cô ấy. Cậu sai cô ấy làm nhiều việc vớ vẩn khiến nhiều lúc Mina phải tự đấu tranh chống lại cậu. Dần dần hai người thường xuyên đánh nhau chí chóe trong nhà khiến ông quản gia phải bó tay...

Rồi một ngày kia, Mina phải đi du học tại Anh, mặc dù buồn nhưng không dám nói ra mặt. Cô phát hiện ra mình bắt đầu thích cậu, tuy nhiên lại sợ cậu không thích mình nên chỉ im lặng. Cô kéo vali đi đến sân bay...

- Nay, con nhóc ngốc nghếch kia, bộ định đi không chào đấy hả?

- Ủa, sao anh...

Cậu lại chỗ Mina, con nhóc này gốc không tả được. Ông quản gia cũng ở đây. Mà chính ông lại là người kể hết mọi chuyện rằng Mina thích cậu cho cậu nghe. Mina mặt đỏ như cà chua xấu hổ nhìn hai người đứng trước mặt mình. Nhất Hải mỉm cười véo má cô sau đó lên tiếng:

- Chờ anh với chứ, anh cũng thích em, vì thế anh cũng đi Anh cùng em luôn!

- Ừ... - Mina ngại ngùng.

Vậy là cậu cùng Mina đến Anh để du học cùng nhau. Tình yêu của họ từ đó bắt đầu chớm nở. Và cậu cũng đã nhận ra một điều rằng: “Không phải tình đầu là tình duy nhất!”

Và bây giờ, họ đã hạnh phúc trên con đường tình yêu của chính họ!...

(đón chờ ngoại truyện 2)

61. Chương Ngoại Truyện 2

*Hai năm sau, tại biệt thự nhà họ Kim...

- Oẹ... Khụ khụ...

Ngọc Mai đã nôn suốt 15 phút trong nhà vệ sinh từ lúc cô ngửi thấy mùi món cơm rang trứng bốc lên nghi ngút trong nhà bếp. Nhất Nam sốt ruột đứng ở ngoài, thật là đáng lo lắng mà! Anh đi đi lại lại, Ngọc Mai cứ như vậy, anh làm sao mà chịu được cơ chứ!

Năm nay anh đã 22 tuổi, suốt hai năm qua, công việc của anh, cô, nó và hần đều rất thuận lợi. Hai năm qua anh và hần đều bị cấm không được quyền làm ba sớm bởi vì nó và cô không đồng ý, ngoài ra còn do anh và hần cũng lo cho sức khỏe của nó và cô. Mang thai sớm không hề tốt. Vì vậy suốt hai năm liền anh và hần phải đi sang bên Hàn Quốc để... chơi với Nhất Nam và Mina chờ ngày hai cô nàng ở nhà lớn tuổi hơn một chút.

Anh nhìn vào trong phòng vệ sinh vẫn đang đóng cửa. Thật là, phụ nữ mang thai thật dễ sợ, nôn mửa như vậy thì anh có cho tiền cũng chẳng dám đứng gần họ. Đang ăn sáng thấy Ngọc Mai nôn ọe, món cơm rang trứng mà anh yêu thích bỗng trở thành món kinh khủng. Đang ngồi ăn mà nghe nôn như thế thì ai chả thấy kinh. Làm gì còn hứng thú với ăn uống nữa!

“Cạch”... Ngọc Mai cuối cùng cũng chịu bước ra khỏi nhà vệ sinh. Cô súc miệng rồi đeo cả khẩu trang lên để không ngửi thấy mùi cơm rang trứng nữa. Nhất Nam nhìn cô lo lắng, vợ anh nhìn trông bơ phờ luôn kìa, buồn nôn nó khổ thế ấy!

- Không sao chứ?

- Em điên lên mất, anh đi dọn ngay mấy cái mùi chết tiệt ấy trong bếp đi, từ nay em cấm anh ăn cơm rang trứng vào bữa sáng! - Cô bực mình.

- Hả? Món anh yêu thích mà! Vợ ơi, em nỡ lòng đối xử với anh như vậy? - Nhất Nam meo mào.

- Thế giờ em đang có em bé, em phải làm sao nhỉ?... - Ngọc Mai nghiêm giọng.

Nhất Nam nghe cô nói biết ngay là lại giở thói phụ nữ mang thai, anh ỉu xìu lên tiếng:

- Phụ nữ mang thai là nhất!

- Đúng vậy, vì thế anh bắt buộc phải nghe lời, nghe chưa?

- Biết rồi!

Ngọc Mai đi ra phòng khách, cô không muốn chui vào cái bếp chết tiệt kia một chút nào. Nhất Nam ăn nốt phần ăn của mình. Nhưng anh chẳng cảm thấy ngon chút nào. Hu hu, ngày mai anh phải đã từ món ăn này, mà ít nhất phải ba bốn tháng nữa Ngọc Mai mới bớt nôn như bây giờ. Ôi, anh phải cai nó lâu vậy ư?

Nhất Nam sau khi ăn xong ra phòng khách. Anh nhìn cô đang xem ti vi mà không ăn uống gì cả. Nếu như không ăn sáng thì sẽ không tốt cho sức khỏe, vì vậy anh nhắc nhở cô:

- Em định không ăn sáng luôn đấy à?
- Em nôn vậy ăn gì?
- Để anh lên mạng xem xem phụ nữ có em bé tránh nôn nên ăn gì!

Vậy là Nhất Nam nhanh chóng đi lên gác. Vừa đi anh vừa mỉm cười hạnh phúc. Làm cha ai chẳng vui, anh cũng là đàn ông nên đương nhiên phải vui rồi. Ngọc Mai giờ cũng đã mang thai được hơn một tháng. Anh mong là mẹ con cô sẽ thật khỏe mạnh!

* Tại biệt thự nhà họ Trương...

Nó vừa ngủ dậy, ngáp ngắn ngáp dài. Hôm trước nó có nghe Nhất Nam sung sướng khoe với nó và hấn là Ngọc Mai đã mang thai, nó cũng vui lây cho họ. Riêng nó và hấn thì hiện tại vẫn bình thường, nó vẫn chưa có em bé. Như thế cũng tốt, cứ muộn muộn một tí còn sướng hơn! Chỉ có điều là hấn thì ghen tị với Nhất Nam vì chưa được làm cha, vì thế ngày nào cũng buồn thiu thiu. Làm ba mẹ sớm cũng đâu quá cần thiết đâu!

Nó cũng giống Nhất Nam, thích ăn cơm rang trứng mê tới luôn. Sáng hôm nay nó đã nhờ chị Ly làm hộ một phần nên bây giờ có thể ăn luôn! Nó lấy đĩa cơm của mình đặt lên bàn ăn, xúc một miếng lên, nó ăn một cách ngon lành. Tuyệt quá!

Chợt nó thấy nhột nhột như có ai đang nhìn mình chằm chằm, nó quay ra. Là hấn! Hấn đi xuống tầng vào chỗ bàn ăn nó đang ngồi, nhìn nó rồi thở dài. Nó nhìn là biết cái anh chồng đáng ghét kia sắp bàn luận về vấn đề gì, vì vậy vẫn tiếp tục ăn ngon lành.

- Không biết bao giờ anh mới được làm cha? Nhất Nam sướng thật!
- Không biết!... Mắm mắm... - Nó tiếp tục ăn và trả lời hờ hững.
- Này, sao em vô tâm vậy hả? - Hấn nhìn nó bức xúc.

Nó đang nhai rất ngon lành thấy hấn cứ xồn xồn mắt cả ngon đâm ra cáu. Nó quay sang quát hấn một trận:

- Anh đi làm ngay cho em!

Hấn ỉu xiu rời khỏi nhà đến công ti. Nó nhìn theo bóng hấn, đúng là tên chồng đáng ghét mà! Có em bé lúc nào mà chẳng được! Mà kể ra cũng lạ, Ngọc Mai đã mang thai hơn một tháng rồi, vậy mà nó vẫn chẳng có biểu hiện gì gọi là làm mẹ. Nghe Nhất Hải nói Mina cũng có em bé, hiện giờ chỉ còn mình nó là chưa có gì xảy ra thôi. Nó ăn nốt phần cơm rồi chuẩn bị đi làm.

* Hơn hai tháng sau...

Nó đang tung tăng đến công ti điện ảnh nhận hợp đồng hát nhạc phim mới. Chà, vậy là lại sắp được ca hát rồi. Nó bước vào bên trong, cô thư kí ra bắt tay rồi dẫn nó tới phòng họp của công ti. Bên trong là một người đàn ông đứng tuổi đang kí một sổ sổ sách. Nhìn qua là biết người lịch thiệp, sang trọng rồi.

- Chào Lý tiểu thư! Đây là lời bài hát mới của cô, lát nữa hãy mau đi nghe thử nhạc để tập hát!
- Vâng! - Nó mỉm cười.

Nó xuống phòng thu âm, chuẩn bị nghe thử bài hát mới. Âm nhạc lần này khá buồn, có lẽ là do nội dung phim cũng là một câu chuyện tình buồn nên mới vậy. Nhưng nó lại rất hay, rất sâu lắng. Nghỉ giải lao một lát, cô thư kí bưng ra một ít đồ ăn vặt kèm nước ngọt mời nó.

- À, tôi không ăn đâu!

- Sao vậy? Mọi hôm cô rất thích mà?

- Dạo này tôi thấy không thèm ăn như trước! - Nó lắc đầu.

Ba bốn ngày nay nó ăn kém. Nhiều hôm còn không ăn hết phần cơm của mình (lý do chắc đọc giả nào cũng biết nhỉ?). Nó ngồi nhăm qua lại bài hát. Xong xuôi đâu đó rồi trở về nhà. Tuần tới nó sẽ chính thức thu âm bài hát này.

Sáng hôm sau, nó vẫn như mọi hôm ngáp ngáp dài bước xuống nhà. Dạo gần đây nó rất hay mệt mỏi, mặc dù nó không hề bị thiếu ngủ một chút nào. Bữa ăn sáng đã được dọn sẵn trong nhà bếp. Hôm nay mọi người đã đi làm hết, chỉ còn mình nó đơn cô thường thức bữa sáng. Bê đĩa cơm rang trứng lại trước mặt mình...

- Khụ khụ...

Nó chợt cảm thấy cái đĩa cơm kia có một mùi kinh khủng làm nó buồn nôn vô cùng. Vào trong nhà vệ sinh trút hết ra mặc dù chưa ăn gì. Chị Ly thấy nó như vậy thì ngạc nhiên. Nó thích món này lắm mà. Không lẽ...?

Khoảng mười phút sau nó mới quay lại phòng ăn. Chị Ly thấy nó cứ cười tủm tỉm làm nó ngây ngô chẳng hiểu gì. Chị lại gần ngồi đối diện với nó.

- Mỹ Hà, chị nghĩ em nên đến bệnh viện kiểm tra!

- Em bình thường mà!

- Bệnh viện phụ sản chứ không phải bệnh viện bình thường! - Chị Ly nói.

- Hả???...

Nó đã nhận giấy thông báo kết quả: “Thai nhi hai tuần tuổi phát triển khỏe mạnh”

Nó ngẩn ngơ, vậy là nó đã làm mẹ? Nó không thể tin nổi! Chị Ly thì vô cùng vui sướng, chị chúc mừng nó, chị còn định gọi điện đi báo khắp nơi nhưng nó can ngăn:

- Chị đừng có gọi lung tung thế! Mới lại em chưa đủ tinh thần để thông báo với Quân!

- Vậy em định giấu cậu chủ hả? - Chị Ly mặt gian xảo.

- ...

Vậy là nó trở về nhà. Và thông tin nó có em bé mọi người đều được biết trừ hần. Trong khi hần tiếp tục ủ rũ thì nó tiếp tục nôn ọe suốt ngày. (thông cảm, tác giả sẽ viết nam chính chap này hơi ngu) Hần thì lại tưởng nó bị bệnh lo lắng không thôi. Nhiều hôm còn thấy nó đòi ăn vặt nửa đêm xong mua về lại không ăn hoặc đi nôn thay vì ăn. Vì quá tò mò nên một hôm hần đã tập hợp đông đủ cả nhà và ngồi hỏi.

- Ngọc Mai, em có biết Mỹ Hà bị sao không? Cô ấy đòi ăn vặt nửa đêm xong mua về lại không ăn hoặc đi nôn thay vì ăn. Nhiều hôm lại còn nôn ọe. Buổi tối ngủ rất ngon nhưng hôm nào cũng thấy ngáp, thấy mệt mỏi!

- À, cô ấy bị... hi hi... hức hức... đầy bụng! - Ngọc Mai cố nén cười.

Nhất Nam thì uống nước suýt sặc, nhanh chóng ra ngoài sân mà cười để không bị hần phát hiện.

- Đầy bụng à? Ngày nào cũng đầy á? - Mặt hần dần ra.

“Rầm”... Các bậc phụ huynh ngồi trong phòng ăn cười té cả ghế. Chị Ly, chị Hương và hai bà quản gia đang nấu ăn cười rung người. Họ còn không đủ sức để bấm hành. Nó đi làm về thấy tình hình như vậy vừa xấu hổ vừa bức mình. Nó lườm Ngọc Mai sắc lẹm làm cô đang nhịn cười bỗng bật nên cười ha hả. Hần thấy thế mặt càng ngu hơn. Đúng là! Sắp làm cha mà cũng không biết!

- Ngọc Mai, cậu định phun hết bí mật của tớ ra hả? - Nó nói quên luôn sự hiện diện của hần.

Mọi người thấy đoạn hay liền từ trong bếp lẫn ngoài sân vào hết trong nhà. Nhất Nam thì thầm vào tai Ngọc Mai. Quả này khéo khi nó để lộ mất thôi!

- Đâu có! - Ngọc Mai diễn theo kịch bản của Nhất Nam, hôm nay cô phải ép nó tự khai mới được!

- Cậu nói thế anh ấy đi tra mạng hay hỏi người khác biết tớ có em bé thì sao? - Nó phun hết ra. (ồ, chị ơi lộ rồi kìa!)

Hắn ngẩn ra một lát rồi chợt sượng rơn, Chạy ra chỗ nó:

- Thế anh sắp làm cha hả?

- ...

Nó bây giờ mới nhận ra là mình nói hớ, buột miệng phun hết ra rồi còn đâu. Ngọc Mai và Nhất Nam cười sặc sụa vì cuối cùng cũng lừa được nó. Cả nhà ai nấy cười chảy nước mắt. Bây giờ biết hết rồi còn đâu!

Vậy là từ hôm đó, nó không giấu hắn được nữa. Nhưng rồi dần thành quen và những đứa nhỏ chính là niềm hạnh phúc của tất cả họ!...

* Sáu năm sau ở ngoài vườn nhà hắn...

- Trương Mạnh Tuấn, anh trả ngay cho em cái bánh sô cô la ấy!

- Trương Mỹ Vy, anh không trả đấy! Ai cho phép em dùng cái giọng đó nói với anh trai của mình hả?

Mạnh Tuấn lè lưỡi trêu chọc Mỹ Vy. Mỹ Vy xinh xắn bị chọc giận, cô bé chạy lại đánh anh trai mình một trận. Hai anh em đều tinh nghịch quá!

- Kim Nhất Khải, anh phá con búp bê của em!... Hức!

- Anh xin lỗi mà! - Nhất Khải hối lỗi.

- Anh đi chết đi! - Cô em gái vẫn còn giận.

- Kim Ngọc Tuyết, anh đã xin lỗi rồi sao em vẫn vô lễ vậy?

Nhất Khải đang chỉnh đốn lại em gái. Xem ra cậu rất giống ba ở điểm hiểu chuyện nhưng vẫn còn hay nóng tính. Ngọc Tuyết hậm hực ăn bánh, anh trai cô mới là người sai, vậy mà còn nạt cô? Rõ là đáng ghét mà!

- Kim Bảo Trân, em định sao với cái hộp bút chì màu của anh đây?

- Ồ, hình như em phá nó rồi, anh kêu mẹ mua lại đi! (trời ơi quậy y mẹ hồi bé luôn!)

- Bảo Trân!

- Hề Hề, anh trai Kim Nhất Vĩnh của em nóng tính quá đấy, đùa thôi, em để nó trên bàn học của anh!

Nhất Vĩnh bẹo má em gái vì cái tội nghịch ngợm. Có thể kể tên Bảo Trân là người quậy phá nhất, Mỹ Vy là người cá tính nhất, còn Ngọc Tuyết đánh đá nhất!

Đó là các cặp bé trai gái sinh đôi. Vậy là ba cặp của chúng ta đều sinh đôi hết, đúng là mừng kinh khủng! Sau sáu năm, những cô cậu nhóc nhí đã lớn lên và họ lại tiếp bước hành trình của ba mẹ mình.

*Giới thiệu chút nha:

Tuấn - Vy (con của nó và hắn)

Khải - Tuyết (cô và anh)

Vĩnh - Trân (Nhất Hải và Mina)

Một lát sau, sáu cô cậu bé trai bé gái xinh xắn của chúng ta đều vào bên trong phòng ăn. Tất cả mọi người đều có mặt đông đủ. Bữa cơm gia đình của họ vô cùng đầm ấm và hạnh phúc. Sau sáu năm, họ vẫn yêu thương nhau như vậy. Và sự xuất hiện của các bảo bối đã làm cho tất cả rất vui mừng, mặc dù chúng rất quậy phá. Và cũng chính những thiên thần nhỏ này đã lấp thêm và vun đắp cho tình cảm gia đình hạnh

phúc hơn. Trải qua rất nhiều năm dài, ai cũng thay đổi về diện mạo nhưng tình cảm họ dành cho nhau vẫn không đổi.

Từ đây, tổ ấm của họ đã có thêm thiên thần và mai sau khôn lớn, nhất định những thiên thần cũng tài giỏi giống ba mẹ mình. Cuộc sống hạnh phúc này nhất định sẽ mãi không mất đi!...

————— Thứ sáu, ngày 4 tháng 3 năm 2016 —————

Vâng, đoạn kết này có thể hơi lủng củng và chưa vừa ý của độc giả nhưng mình cũng xin thứ lỗi và sẽ kết như thế này. Truyện đến đây là kết thúc, xin chào và hẹn gặp lại các độc giả của mình ở tác phẩm sau! Rất cảm ơn mọi người đã ủng hộ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ly-my-ha-co-gai-tai-ba>